

Tépő Dorát

Rétegek

Tépő Donát

Rétegek

/

Igaz történet alapján

„Azon kapom magam, hogy nem figyelek oda olyan dolgokra, amelyeket más emberek komolyan vesznek. Unom az információkat, amelyeknek nem veszem hasznát. Szeretném, ha a napilapoknak kisebb lenne a terjedelmük, és hetenként jelennének meg. Nem érdekel semmi, ami a világban történik. A komédiások nem tudnak megnevettetni, a hosszú történetek az örületbe kergetnek. ...A tévéhíradók degeneráltak. Mindenhol mindenki locsog. Minden lelkesedésem kimerült.”

Joseph Heller: Záróra

A Rétegek:

Terápia**5**

Hétfő Reggel**76**

Tökéletes Világ**101**

Alfadizájn**151**

Páviánmészárlás**184**

Szavannapárolgás**213**

Üzleti Ügy**230**

Istentelenség**237**

Osztálytalálkozó**254**

Közeltávol**277**

A Ráadás:

Az Életrajz 3x **297**

Amikor belépek a váróterembe, rögtön végigpásztázom a helyiséget, hogy felmérjem a terepet. Már ami a megítélésem szerinti jó nők számát illeti.

A faj ezen példányai már messziről kitűnnek a tömegből, nekem meg a biológiai szenzoraim annyira kifejlődtek az elmúlt harminc évben, hogy azonnal jelzik a kiválasztási pontokat. Olyan, mintha hő-kamerával nézném a szobát, és csak a megfelelő egyedeket látnám. A túlsúlyosok, a formátlanok, a túl öregek, túl csontosak, és a jellegtelenek, meg azok, akiknek a hasukig ér a fél évszázados mellük, már számításba sem jönnek, és azonnal egy szürke massa részévé válnak. A potenciálisan jó nők pedig piros foltként világítanak. Mint a Ragadozóban a kommandósok.

Nők, akikkel már sohasem fogok lefeküdni.

Irtózom tőlük. Nem bírom elviselni a személyiségüket. Minduntalan borzongok a szeszélyességüktől, miután kiráz a hideg logikátlanságuktól és legalább ennyire gyűlölöm az uralkodni vágyásukat. Vagy az

én tapasztalataimmal és emberismerési képességeimmel van baj, vagy a társadalommal, amelyben élünk. Vagy csak túl korán felismerem az egyében a személyiséget?

Oda vagyok a női testért. Egy jó baszásnál nincs is jobb. Vagy egy jó szeretkezésnél. Mikor melyik. De mindez nem jelent már semmit. Csak két üres szó, amelyeknek egykoron tartalmuk volt számomra.

De folyton le kell győznöm a vágyaimat irányukban, mert a nők veszélyes kígyók, és ha az ember jót akar magának, jobb ha tisztos távolságban marad tőlük. El lehet velük éledgelni ha egyszer már muszáj, de nem árt folyton résen lenni azzal kapcsolatban, hogy mire készülnek. Nagyon cselesek.

És mindenhol ott vannak.

Jól néznek ki, sugároznak, kecsesen libbenek arrébb az utcán előtted, és tudod, hogy valami mázlista dugja őket. Selyemarcú lányok, akikre nézve arra gondolsz, hogy amikor te voltál tizennyolc, akkor ezek hol bujkáltak? De, ez is csak az alkalmazkodó genetika, amely mostanság folyamatosan betesz nekem. Nem sajnálom én a mostani suhancoktól ezt a sok finomságot, csak, hát

nem fair, hogy nekem nem jutott annyi belőlük, akkor amikor még azt hittem, minden róluk szól.

Ők még most is azt hiszik magukról.

Ami azt illeti akadnak olyanok is, akiknek még annyi sem jutott, mint nekem, úgyhogy pofa be. De néha mintha csak lábakból, mellekből és fenékformákból állna az egész világ, és egyszer csak rádöbbsz, hogy a szépség mennyire veszélyes. Pedig minden csak bőr, hús, vér és csontok. Nagyjából. Meg persze ezek kémiai összefüggései. Biológiai kislexikon-statisztikák vagyunk.

Az univerzumhoz tágult szövetdarabkák.

Kissé túlérett, de még használható anyuka a bal sarokban, aránylag jó lábakkal, kedves mosollyal, emészthető kisugárzással. A dekoltázsán át persze látszik, hogy már ráncosodik, de azért próbálja jól tartani magát, és néhanap sikerül is neki. Bírom az illetet. Kár, hogy a lánya nincs vele.

Viszont ott az a két vihogó tini az üdítőautomata melletti padon, pirospszogás arccal, esetlen tartással, kis melldudorokkal - de még így is csöpög róluk a felfedezni vágyás. Ők a jövő nyári lányok.

Most még azt hiszik, hogy már szinte mindent tudnak, miközben legbelül félnek, mert valójában csak azt az egyet tudják, hogy ez csak önámítás, és ezt legtöbbször elhallgattatják magukban, hiszen az emberek többsége később sem igen szeret szembenézni önmagával, úgyhogy egész életében játssza a fedőszerepét. Kamaszkorból ránk tapad álarcok.

Mint ez a kettő is.

Így könnyebb.

Kissé éretlenek még, kár, hogy a fejükben nem sok minden lapul.

Néhány ráncosodásban megfeneklett öregasszony ül pöffetegen a másik oldalon, nem messze a toalettől, hiszen ki tudja, mikor lesz rá szükség. Ezek aztán mindig mindenben biztosra mennek, lényeg a komfort. Az életet jórészt már leélték, nekik ez jár, és most már csak várniuk kell. Nézniük a felelőtlenül mindent felhabzsoló fiatalság esetlen szárnycsapkodásait, meg a rózsaszín buborékokat, amelyeket maguk köré fújnak, hogy aztán legyen, ami szétpukkad.

Ők azok, akik keményen tartják magukat, miközben imádnak panaszkodni: nem is csoda, különben megőrülnének attól, hogy

már nem róluk szólnak a dolgok. Valamivel le kell vezetni azt a feszültséget, amit a szinte semmire sem használhatóság érzése okoz. A derékfájás, visszér, csontritkulás, porckorong kopás, hajhullás, látászavar és a reuma már olyan nekik, mint másnak a reggeli kávé. Ha nem lenne, hiányozna, mert így legalább van miről beszélni. Legalább hat-nyolc tünettel élnek napról napra, ki tudja hogyan. Arcukra van írva az örömteliség hiánya, hogy már nem tudják visszaforgatni az időt és fiatalságuk elvesztése immár végleges.

Tényleg nemigen jók semmire.

Még a neofilok sem, akik azért legalább biológiailag még mindig huszonévesnek érzik magukat, és örökké gyerekek maradnak, mintha dacolnának az idővel, de a lélekben már ők is rég megtörtek.

Hopp és meg is vagyunk: szemben az ablaknál egy egész jó kis nő, olyan harminc felé lehet, és még simán csúcsformában. Igaz, ha nem kezd el sürgősen sportolni valamit, akkor néhány év és befellegzett. Ezek azt hiszik mindig ilyen jól fognak kinézni, és a legtöbbjük meg sem próbál semmit tenni ez ellen, aztán meg későn kapcsol, amikor már menthetetlen. Azt mondják nincs idejük. Na

igen, a karrier, az most mindennél fontosabb. Aztán ha eltekerték valami dagadt disznó milliomos fejét, már úgylis mindegy lesz. Csak legyen meg a házasságkötés, onnét sima ügy... Elég jól megy nekik, és közben ők is megpuffadnak kissé a jólétben, hogy az osztálytalálkozón azt veszed észre, az a csaj, aki az egykori padtársaddal érkezett valójában egy másik egykori osztálytársad. Ő még csak az eltunyulás elején jár.

Nők, akikkel már sohasem fogok megismerkedni.

Mert már csak néző vagyok. Mostanra megtanultam lemondani a vágyaimról. A testem még legtöbbször ösztönszerűen engedelmeskedik: a szemem megnézi őket, az endrofin hormonok enyhe termelődésbe fognak, a vérkeringés pedig teszi a dolgát. De ez már semmit sem jelent

Hiszen csak testiség az egész. Utána rájönnek, hogy ez is ugyanolyan test, mint a többi, csak most épp jó formában van. Csak egy bizonyos nézőpontja a dolgoknak. Lehetne jobb is, meg rosszabb is. Attól függ, hol állunk.

Így van ez.

Megjátsszák a megközelíthetetlen, meg a azt, hogy tisztában vannak önmagukkal, miközben legtöbbjüknek fogalma sincs, mi a fenét keres itt. Csak megy előre, mert muszáj. Néha le kell feküdni valakivel, néha meg kell alázkodni, míg végül el nem jutunk oda, hogy mi alázhatunk meg másokat. Így csinálják az emberek. Erre gerjednek.

Nekem még nem nagyon megy.

Mindig is kilógtam a sorból és az elmúlt harminchárom évben, és csak furcsán néztem az engem körülvevő dolgokat, miközben azon merengtem miért nem tudom ezt én is így csinálni? Miért vagyok más? Látszólag mindenkinek olyan könnyen megy, hogy csúnyán kiszúrjon másokkal, csak, hogy neki jobb legyen.

Nekem soha, és tudtam jól, hogy ez fog egyszer a sírba vinni. Vagy ez a dolog, amiért most is itt vagyok. Amiről fogalmam sincs, hogy micsoda, ezért legalább újabb másfél órát vagyok kénytelen elpocsékolni az életemből.

Leülök a tini lányok mellé, úgy, hogy azért legyen köztünk egy üres hely, és lássam is a jó nőt az ablaknál. *Adalékadatok: sima, egyszerű szűkített hőruha (hogy kiemelje még mindig*

formás popsiját), narancsszín Körzetjelzés. Nem hord melltartót, pedig lehet már kéne – hosszú, hullámos barna haj. Jógázik, hogy formában maradjon, salátán és húson él. Szereti a kutyákat. Kár, hogy a feketékre bukom. Szép az arca, és persze valami sugárzik belőle, mint a legtöbb vele egykorú, jól öltözött nőből.

Valami, ami aztán vonzani kezd, és azt hiszed, szerelmes leszel, vagy ilyesmi. De ez csak felszín. Végül mindig kiderül, hogy szerelem nem létezik, csak a vágy. Na meg persze a szeretet, de mindenki hajlamos összekeverni ezeket a fejében, aztán csodálkoznak, hogy évek múlva bajba kerülnek, és széthullik a jól megszokott kis életük.

Az én életem is kezd széthullani, de mivel sok mindent nem tehetek ellene, azért tovább sodródok, mint a legtöbben. Orvosról orvosra járok, hátha egyszer csak az egyik azt mondja: „*Hé, Dijf, megvan a probléma. Nézze csak...*”- Aztán felír valami gyógyszert, amit egy hétig szedek, és elmúlik ez a rohadt fejfájás meg zsibbadás.

Hát eddig, még nem találtam meg ezt az orvost, és nagyon valószínű, hogy a mostani is csak annyit fog tenni, hogy elveszi az

aránytalanul magas kezelési költséget, és azt mondja, semmi bajom, vagy, hogy egy hét múlva semmi bajom nem lesz. Hatalmas lehúzások mennek mindenütt, de senki nem akar odaszarni, ahol eszik, tehát ennyi.

És ez már a 26. hét.

Úgy érzem, mintha az életem egy részét orvosi rendelőkben töltöttem volna, pedig még csak fél éve vagyok a klub tagja. Mintha már nem is tudnám, ki az az ÉN, de legfőképpen azt, hogy merről indultam.

Mielőtt idejöttem a szemészetre, az elmúlt hónapokban megpróbáltam végigjárni az immár végeláthatatlannak tetsző utat, mely megadja a választ a problémámra. De ha az egyik orvos nem tudja mi bajod, továbbküld egy másikhoz. A lehetőségeket szépen sorban ki kell zárni. De mi van, ha már fél éve nem tudja megmondani senki, hogy mi a helyzet odabent? Nézzük csak: voltam már a fül-orr-gégészeten, a neurológián, három különböző háziorvosnál nagyjából összesen tizenkétszer, egy gyógymasszőrnél, egy svéd masszőrnél, egy csakrakezelésen, egy gerinctrénernél, egy belgyógyásznál, na és az ortopédián. Aztán ott volt még a nyaki röntgen, nyaki ér-ultrahang, a fizikoterápia, egy jó kis

végbéltükrözés vastagbélmosást követően, közben meg egy nagy rakás laborvizsgálat. Csináltattam lúdtalpbetétet, és vettem rózsakvarcból készült nyakláncot az elektromos sugárzás ellen. Elég meleg voltam azzal a rózsaszín cuccal a nyakamon, úgyhogy átraktam a bokámra, ott nem látszott annyira. Két hétig használtam nyakmerevítőt és tartásjavító hevedert is. Egyik sem oldotta meg a fejfájásomat.

És hát most megint nézhetem, ahogyan az egészségügyi hirdetések megpróbálják lekaszabolni egymást a falról. Egy dohányellenes tüdőreklám az utolsókat rúgja a folyosó tövében, miközben néhány orrspray szórólap orvul hátba támadja a popsikenőcsös posztert. Csak az izomlazító kenőcsök nem veszik a fáradságot, hogy bármit is tegyenek: nekik jó ott középen az információs pultnál.

Az élet nem túl korrekt dolog.

Soha nem ad annyit, mint amennyit elvesz, arról meg ne is álmodj, hogy jóból lesz több. Az csak az agyad által táplált illúzió. És mindig csak nehezebb, ahogy öregszel, mert már nem bírod nézni se.

Végül mindent elbukunk, és nagyjából nem viszünk semmit sem magunkkal. De mivel nincs mit tenni, megyünk tovább az úton előre, és közben megpróbálunk arra gondolni, hogy ami a fejünkben van, az jó. Teremtünk egy saját, alternatív lényeket magunknak. Semmi gond. Mindenki előre.

Mi a sorszámom? 88.

Ma én vagyok a nyolcvannyolcadik beteg. Nem rossz. Eric Lindros száma a Philadelphia Flyersben.

Csak nézem, ahogy a terapeuta ajtaja feletti aranyutánzat táblácskát helyére illesztik a hangyák, miután tegnap este véletlenül összetörték a régit egy házibuliról hazajövet. Néhány kiokádott cukormorzsa még a színhelyen maradt, de majd a kisebb, behatárolhatatlan fajtájú bogarak eltakarítják. Gőzöm sincs mi van a jövővel, és hát a múltat meg már cseszhetem.

Mindig csak most van.

Meg a zsibbadás a fejemben.

Végre kijön valaki, és beszélítják az egyik öreglányt. A fazon, aki kijött, révült arccal odalép a tinikhez, és lecsókolja a szebb arcút, de kisebb mellút. A húsa olyan puha és éretlen lehet, mint egy rózsaszín mályva-

cukor. A középkorú fickó feltűnően jól öltözött, egy totál Swarovsky kollekció lóg le róla, a léghajtású Audija kulcsaival meg birizgálni kezdi a lány bal mellét. Nagy nehezen feltápászkodnak, aztán mind a hárman kitántorognak az utca felé.

A maradék két öreglány majd bepisál megbotránkozásában. Aztán tovább mesélik egymásnak a tegnapi esti Megacsillag-12 válogatását. A jó nő hosszasan bámul rám. Ilyenkor nagyjából eldől minden.

Ha egy férfi és egy nő egymás szemébe néz, bele van írva a kód, ami működik vagy nem. Ezt lehet tudni az első pillantásból. Működne, vagy nem? Le tudnék vele feküdni? Ha a kód megvan, és egyezik, elvileg eldől a dolog, csak aztán a körülmények mindig beleszólnak.

Hát, szerintem ez menne most, ha nem egy rendelőben volnánk, hanem mondjuk egy hálósobában. De persze semmi sem fog történni, max eszébe jut majd az arca, amikor legközelebb kiverem. De az sem biztos.

Félvállról veszem magam, és elkezdek egy hangszekvencián gondolkozni a fejemben. A jó nő leveszi a répanarancsszín jelzésű

felsőjét, és felakasztja a fogasra, ami sértődötten prüszköl egyet.

Remek, így még jobban látni a mellei formáját. Egész tűrhető.

Mialatt várok, a világ egyéb részein a következő dolgok történnek: Brooklynban lelőnek három rendőrt, akik pont rossz helyen parkoltak le a gettó szélén, három darab fehércecsoki-öntetes fánk pottyán az utca sarába egy papírdobozzal együtt / egy pár utcával arrébb közben megerőszakolnak egy iskoláslányt / két és fél másodpercenként elhangzik a „Fuck” szó, vagy valamelyik változata. Nálunk a Staalstraat-on, meg a környező negyedekben elszívnak négy és fél kiló füvet, elfogyasztanak negyvenöt hallucinogén gombatövet, és elfolyik tíz köbméternyi ondó. Oszakában elkészítenek százhat kilónyi szusit, ezeknek több mint harminc százalékában van kipusztuló félben lévő tonhal, amit a hajnali felvásárlás során szereztek be a Tsukij piacon. A Közel-Keleten elhangzik tizennyolc millió ima, és legalább két terrorista felrobban. Allah továbbra is egy embertelen nagy olajfúró torony csúcsáról pisál a szakállas fejekre.

Szabadok földje, bátrak hazája még ezekben a percekben is uralja az irányítást, de minden egyes félórával, amit a rendelőkben töltök, csökken az előnye a sárgákkal szemben. Az oroszok közben tovább vörösödnek tehetetlenségükben. Budapesten gyülekeznek a kékek - megint valami cigányügy van kirobbanóban. A zöldek ez alatt egyetlen egyszer sem tüntetnek, de pár koalackós transzparens épp most lázad fel egy pincében és minden másodpercben történhet valami sorsfordító.

Például megáll a föld.

Vagy kinyílik a doktor ajtaja, és beszélőnek.

Döbbenet.

Alig tízen öt perce várok.

Mára egészen kiképzett lettem a várakozásban, és megtanultam a jó időzítést. Nem mindegy az sem, hova, mikor érkezel, és, hogy épp milyen nap van. A várakozás és az időben a rendelőbe érkezés nagy művészet. És én azt hiszem vérprofi lettem.

Mielőtt bemegyek, átfésülöm a terepet, hogy tudjam a menekülési útvonalat egy esetleges terrortámadás esetén.

Az asszisztensnő, aki behív, egészen fiatal. Most jött ki az egyetemről, vagy inkább gyakorlaton van. Csinoska. Jó feszes felsőt hord, és a lábai is jól állnak a fehér cuccban. Az arca semmilyen, de a tekintete megértő. Kár, hogy félvér.

Átugróiskolázom a szőnyeg számain, és a doktornő előtt termek. Az asszisztens lány leül az asztalához, és kicseréli az elemet fekete, rücskös vibrátorában. A doktornő jó ötvenes, olyan anyám lehetne típus, de még jó karban van. Ahogy anyám is.

Látszik rajta, hogy városi lány volt, úgyhogy kapott már ezt-azt az élettől. *Adalékadatok: szereti a körömpörköltet, kedvenc itala a szárazpezsgő. Csak ünnepnapokon iszik, de akkor rendesen. Elvált, van két unokája. Aktívan tölti utolsó éveit a szakmában, amitől fiatalabbnak érzi magát. Évente csak kétszer maszturbál, de nem veti meg a fiatalabb hódítókat sem.*

Nem tudom, mit keresek itt.

Lehet, hogy jobb lenne szerezni egy pisztolyt és főbe lőni magam. A fejfájás meg a zsibbadás elmúlna, és minden egyszerűbb lenne. De aztán valamiféle ösztön mindig továbbhajt előre, bele a monoton keresésbe,

hogy megtaláljam a válaszokat, amivel aztán kitörölhetem a seggem.

Az asszisztens felveszi az adatokat én meg a legszebb mosolyomat, de hiába. Az én szememet az ő fenekük érdekli, őket meg csak az én szemfenekem.

Kisvártatva előkerül egy ezüstszelence, amiből a doktornő egy jókora utcát húz ki, majd közli, hogy a pupillák tágulását fogja vizsgálni. Eufóriáról nem volt szó, habár a függőségről tudnék mesélni. Hiszen minden ember függő. Minden nap beviszik a szervezetükbe a szert, amely a legnagyobb függőséget okozza: a szénhidrátot. A szénhidrát szénhidrát utáni vágyat szül. És ez így megy tovább, míg meg nem halunk. Szervezetünk szénhidrátfüggő, a további függésfajták pedig másodlagosak vagy harmadlagosak.

De a szénhidrát, az komoly.

Nézd meg mennyi túlsúlyos pofa, és plöttyedt zsírmami rohangál odakint. Mind kóros szénhidrát függők. Cukor szindrómások. Fruktózraktárok. Nézd meg a fejüket. Szénhidrátmosolyt láatsz az arcukon, de a szemükben félelmet.

Aztán ott van a húsgranulátum, ami meg folyamatosan tágítja a beleidet, úgyhogy attól is csak folyton éhes vagy. Legalább három nap, amíg megemészted, addig ott rohad benned. Nem kéne minden nap hús-zselét zabálnunk, különben is az egész világon éheznek. Inkább minden másnap adjuk nekik a húsadagunkat. Mindenki jól járna, és a munkahelyek is megmaradnának.

Egyes körökben még mindig túl nagy a pazarlás.

Például, ha ebben az országban bemész egy szupermarketbe, akkor azt veszed észre, hogy mindenből minimum húsz féle van. Még mindig. Nem baj, hogy a föld éhezik. Teljesen mindegy, milyen terméket keresel, úgy látszik az emberek addig nem nyugszanak, amíg legalább míg egy tucatot elő nem állítanak belőle neked. Elég volna kettő-három is, de nem. Vegyél még. Költsd el nálunk a kredited felesleges variánsokra.

Mint a szalonna ízű cigarettapapír. Mi a picca? – gondoltam, amikor először megláttam – aztán persze vettem egyet, és tekertem belőle. Az istenit. Én is csak ásom alá a jövőnket.

Be vagyunk szippantva, és azután mi is beszipantunk, hogy ne tudjunk róla.

Azt is nagyon jól tudom, hogy nem kellene felszívnom az a port az asztalról, de mivel az élet rövid ahhoz, hogy tétovázzunk, már seprem is befelé a bal orrlyukamba.

Soha nem értettem, apámék miért fizettek annyit a kóláért annak idején. Nem valami nagy szám. Vagy csak még nem jártam Kolumbiában.

Hát igen, de legalább a fejem így máshogyan is zsibbad.

Egyszer, véletlenül kokaint ettem speed helyett. Speedet mindig csak azért toltam, hogy kibírjam reggel ötig-hatig a zenélést, amiből akkoriban éltem. A dílerem viszont összecserélte valaki más pakkjával az enyémet. Úgy lezsibbadt a nyelvem, mint most a fél arcom. Ráadásul hajnal háromkor már teljesen beletespedtem a klub falai közé. És végül rá is kellett fizetnem, ha már elvittem.

De a doktornő nagyon aranyos.

Egy filctoll méretű lámpával vizsgálja a szemem, aztán megkér, hogy olvassam fentről lefelé a számokat. A piros csíkiig egészen jól megy, de aztán rájövök, hogy

belőlem sem lesz repülőgép pilóta, különben is azok betűk.

A doki odalépdél a táblázathoz, hogy megfordítsa, én meg nézem a jó kis hátsóját. Ez nem fair. A kokó vérbőséget okoz, és már érzem is, hogy feláll a farkam.

Az asszisztens rám néz, aztán a farkamra, majd megrándítja a vállat.

Neked könnyű kicsikém. Te nem akarsz folyton megszabadulni a belülről folytonosan feszítő angyalhadzseregtől.

Meg aztán nem is zsibbad a fejed fél éve. Ilyenkor egy idő után minden átértékelődik. Amit addig fontosnak tartottál, az egyszer csak semmissé válik, vagy legalább is másodlagossá. A fejfájás annyira lefoglal, hogy bár teszed a napi dolgod, ahogy csak tudod, mégis reggeltől estig ez van a fejedben. Ötpercenként előjön, hogy ez még mindig ott van. Teszel rá, hogy mi van az emberekkel meg a politikával, és a munkahelyeden meg örülsz, ha végigcsinálod a napot. Olyan állóképesség kell, ami előrevisz, hogy még egy napot túlélj. Hogy ne akard főbe lőni magad, amikor még fél év után sem tudod, hol a vége.

A doktornő hadovál valamit a tenziós fejfájásról meg a nyaki ízületekről, én meg bólogatok. Hát persze. Aztán majd, ha kilépek, minden megy tovább ugyanolyan szarul. (Érdekes, hogy a szar szót nem húzza alá már a nyelvhelyesség ellenőrző.)

Kötelező jelleggel jön elő a szokásos lelki duma, melynek alapját mindmáig nem sikerült bebizonyítani, és amolyan nép hiedelemmé vált, mégpedig, hogy a probléma lelki eredetű lerakódás.

Valóban nem vagyok egy túl könnyen szocializálódó típus, a rendszert egész életemben, ha lehet – szembeköptem. De aztán az unottan törölte le magáról a slájmom, és újra a képembe vigyorgott. Megfogta a tökömet, és megtanította tiszteletben tartani a fontosabb szabályokat. Aki pedig valamelyest is részévé válik, annak nincs gyógyulás – csak enyhítő kezelés

Így tettem én is minden nap.

És ha méysz az utcám, észre veheted kik azok, akik nem így tesznek. Rá van írva az arcukra a feszültség, amit elért eredményeik és tudásuk elvesztésének lehetősége miatt hordoznak magukon., meg a felelősség, ami szájba veri őket minden reggel.

Felírnak valami placebót, pedig kodein kéne vagy valami opiátszármazék. Fogalmuk sincs róla, mi a jó a betegnek.

Felveszik a százalékaikat a méregdrága antibiotikumok után, de megoldást ők sem tudnak.

Valami teljesen másra van szükségem.

Elbúcsúzom az időközben felhevült váróteremtől, és kilépek a néhány éve folyamatosan tartó nyárba.

Jó lenne, ha nem sütne ma a nap.

Ülök egy szusi bárban és tömöm magam zöldséges tésztával. A műanyagpálcikák ritmusos tánca csipegető gólyaszájként csattog a tésztatenger felett. Emlékszem, amikor kisebb voltam, még fapálcikákkal ettünk a kínai negyedben.

De aztán elfogyott a fa.

Vagy legalább is nem maradt túl sok élőhely fákat ültetni. Ezen gondolkodom, meg, hogy milyen lehet kínai nővel kufircolni?

Az a vézinaság a pult mögött nem valami vonzó.

Mindegyik majdnem úgy néz ki, mint a másik, és az rendben van, hogy kevés az élelem, de ezek akkor is ugyanilyen véznák és vékonyak voltak, amikor még pazaroltuk a javakat. És a hajuk. Az is ugyanaz. De azért Aya Ueto-nak nem mondanék nemet. Kár, hogy szarul énekel. Legalább lenne bennünk valami közös, de így nem az igazi. Más kérdés, hogy Ayát ilyenkor ebédtajt valószínűleg a legkülönbözőbb producerek dugják felváltva, nekem meg maximum egy avokádós szusi jut.

Új tervet kell kieszelnem. Tovább kell lépnem. De vajon miért önti le mindig valaki ragadós málnasziruppal a lépcsőfokokat?

A tészta után kimegyek a mosdóba felnyomni egy First Lady-s hasiskúpot, hogy az agyam jobban csússzon. Mialatt a hasiskúp lágyan felmegy a kiskapun, a japán bölcsességekkel kitapétázott falat szemlézem. Megmosom a kezem, aztán elolvasok vagy egy tucatot, de már a harmadik táján a kandzsik elkezdenek ősi Edo korszakbeli néptáncot járni, ami egészen feldob. De aztán kifelé menet megpillantom a kihelyezett hírmonitort, ahol a szalagcsíkon épp a nap mellékesebb hírét prezentálják: megtalálták a valószínűsíthetően utolsó vízbe fulladt jegesmedvét is. A Grönland olvadó jegének foszlányairól menekülő faj ezzel valószínűleg eltűnt a föld felszínéről. Nesze neked felmelegedés. Aztán persze vissza Afrikába a válságövezetbe.

A fejemben apró túhegyecskék fogócskáznak, és úgy tűnik, nem találják a kijáratot.

Túhegyek. Ez az. Akupunktúra.

Fel kell hívnom Karol-t.

Karol a gyermekkori szerelmem, aki miatt még most is elég sok mindent bevállalnék, de

persze nem fogok. Őt sem fogom soha megdugni, pedig húsz évvel ezelőtt, amikor erre rájöttem, mindig azt mondogattam magamnak: sebjaj, az idő neked dolgozik. Egyszer eljön a te időd- meg ilyenek. De mára kiábrándultam belőle.

Ő tipikusan az a nő, aki világ életében minden elért a szépséggel, ami pedig amennyire viszonylagos, olyannyira kegyetlen is. A legtöbben jó ideig nem is tudják, mekkora mázlijuk van, hogy kiváló DNS állománnyal születtek. Ők azok, akiket már gyermekkoruktól fogva körberajonganak az emberek. Az óvodában meg az iskolában az összes fiú beléjük szerelmes, és az egyetemen is elég jól boldogulnak. Mindig elérik, amit akarnak, a férfiak előreengedik őket az ajtónál, és minden eladó olyan kedves.

Az ilyeneknek fogalmuk sincs arról milyen nem szépnek lenni. Nem tudják, mert nem azt szokták meg. A nem-szépség pedig sokkal rosszabb, mint a csúnyaság. Aki csúnya, azt egészen egyszerűen elkönyvelik csúnyának, és fejben elraktározzák egy már meglévő dobozba, innentől kezdve pedig minden rendben. De ha nem vagy csúnya, csak nem-

szép, az ennél sokkal rosszabb. A szépek nem mondhatják rólad, hogy csúnya vagy, csak éppen nem vagy szép se, tehát valamiféle zavar keletkezik. Egy csúnya már soha nem lehet szép, de a nem-szép lehetne akár szép is, ha egy kicsit odateszi magát, meg van egy kis szerencséje. Innentől kezdve csak nézőpont kérdése, de az emberek nem szeretik bonyodalmakat, minél egyszerűbb a megfejtés, annál jobb.

Karol tavaly férjhez ment valami bankárhoz.

A mesékben pedig jobb, ha nem hiszek.

Viszont a sors néha nagyon rafinált tud lenni, úgyhogy remélem, egyszer összekapja magát és tesz velem valami jót is ez ügyben. Már csak azt nem tudom, akarom-e.

Rég elfelejtettem mit akarok, vagy, hogy ki vagyok - csak megyek előre, mint a többiek, és úgy teszek, mintha tudnék valamit. Változom, alakulok, idomulok ehhez a visszafordíthatatlanul elfertőződött világhoz. Ahogy ők is.

Karolnak van egy ilyen akupunktúrás kapcsolata. Amikor az anyja megtudta, hogy Parkinson - kóros, a gyógyulás reményében

ehhez az ázsiai taghoz járkált. Le is fogyott vagy húsz kilót.

Azt hiszem, vigyázni kell ezzel az akupunktúrával. Az ember könnyen mellényúl az életben, elég, ha csak egy kicsit figyelmetlen, és a jó öreg sors máris eléd köp valamit megint.

Mint amikor egyik este véletlenül beleittam a speedezett vizembe, amit egy buli előtt hagytam a hűtőben, mert szereztem helyette jóféle kólát, amit meg később az aranyerem bánt. Csak reméltem, hogy leülepedett az üveg aljára az anyag, és tudok majd aludni.

Végül megúsztam.

Hiába, a szervezetem öregszik, na meg a speed is hígul.

Meg kell keresnem Karolt.

Ma milyen nap van? Szerda. Ilyenkor mindig gyűlésen van, de utána biztos ráér dumálni. Akármekkora embergyűlölő vagyok, most össze kell kapnom magam és bemennem egy közösségbe, ahol részben ugyanazon elveket való emberek örülnek egymásnak. Hiszen az egész világ csak a szeretetet, a haragot, a vágyat meg a kapzsiságot hajszolja. Ez elég fárasztó.

Azt hiszem, veszek még egy hatos Kalifornia makit a kimonóba bújtatott csíkszemű lánytól, aztán elhúzok a bárból.

Fogalmam sincs, pontosan hol is megy a szeánsz, így most már vakon is odatalálok.

Spórolni akarok a transzportáló kreditjeimen, úgyhogy beszállok a kocsimba, és hogy biztosra menjek, felhúzom a sí maszkomat pont fordítva, mint, ahogy szokás, tehát a szemeknek kivágott rész kerül a tarkómhoz. Így biztosan nem fogok semmit látni, nem csalunk, ugye. A sí maszkot állandóan az ülés alatt tartom, időnként hasznos tud lenni a legkülönbözőbb helyzetekben, mint például egy délutáni bankrablás vagy ilyesmi.

Igazán nem szólhat senki egy szót sem. Az első kereszteződésig mindenféle probléma nélkül eljutok, a fejemben van az összes utca látképe, elrendezése, meg minden. A lejátszóból közben a „Blinded by the light” szól a Manfred Mann’s Earth Band előadásában a klasszikusok adóján.

Micsoda pocsék dal.

Ránézek az energiamérőre, és látom, hogy hamarosan töltenem kell. Eszembe jut, hogy apámnak még benzinnel működő járgánya

volt, azzal mentünk fel egyszer nyáron Koppenhágába, mert akkor még csak ott tartott a felmelegedés. Aztán mire felnöttem, és jogosítványt szerezhettem, már elfogyott az összes kőolaj a földön, és nekünk már csak a modern, keveset fogyasztó napelemes tragacsok maradtak, amelyek persze megvetendően lassúak az egykori olaj üzeműekhez képest.

Elképzelem az utcát, hogy épp hol járok, és nyugodtan haladok tovább. Megy ez, mint a cigi tekerés.

Ez volt itt jobbra a Munt Plein tornya. Most tatarozzák. Nemrég láttam itt egy jó kis színdarabot, ami a Singer klubokról szólt, és játszott benne egy csini fekete. Amolyan most jött ki a főiskoláról típus, de jól adta. Ha újra kezdhetném, színésznek állnék, de most már mindegy, mert amúgy sem jár senki színházba, csak a szűk kis felsőréteg.

Amikor a népiskola után választhattam, mintegy lázadásként a zene mellett telepedtem le. Lázadás? Csak a test néhol még vonyítani akaró hormonháztartása tizenévesen, ami nem igazán jellemző a mai emberre. Talán csak nagyapám miatt van, aki annak idején egy szinti együttesben játszott,

én meg kaptam valami béna DNS-t, ami persze meghatározta életem egy jelentős részlet – habár a tudósok azóta többszörösen bebizonyították, hogy elsősorban nem a gének felelősek a viselkedésünkért. Mindenesetre már tizenévesen képzeletben előre kigondoltam az összes lemezem címét, amit majd ki fogok adni, és még a számcímeket is megírtam legalább tíz évre előre. Hogy később szükségszerűen máshogy alakuljanak a dolgok. A lemezcímeket végül életem adott szakaszának élményei adták és a meghatározó hatások.. De a zenéből már nem lehetett megélni, bármennyire impozáns mutatókkal is rendelkezett egykor a zeneipar. Így, miközben az underground kultúra megpróbált felfalni, én becsaptam és leléptem. Néhány holmim ott maradt emlékébe, a tapasztalatot pedig feladtam magamnak táviratként. Azóta reklámzenéket írok, és animációkat rajzolok: ez kevésbé stresszes, mint hétről hétre bekészülve a színpadon állni, vagy hetekig stúdiózni, hogy meglegyen a megfelelő hangzás. És persze az idő. Az idő, ami nem hagyja, hogy kicsit lelassítsunk, mert folyton csak követel. Minden élet olyan harccá válik, amelyben

csak veszíthetünk. De a dolgoknak néha még van íze. Ahhoz a kevéshez ragaszkodom.

A Vijzelstraat végén leparkolok az Albert Kuypmarkt közelében, és onnan már maszk nélkül megyek tovább. A sarki hőmérsékletjelző hologram negyvenegy fokot mutat. Sajnálatos, de úgy fest, már sosem fog negyven alá menni. Évek óta tart a felmelegedés, és kurvára izzadunk.

A reggeli vásár standjai még életszagúan böfögnek, de a turisták legalább még nincsenek kint. Egy indiai fazon megpróbál rám sózni egy újfajta gombatápszert, de nem hagyom magam. Az kéne még, hogy begombázzak. Van elég így is elég zagyvaság a fejemben. Különben is iszonyat meleg van. Ezt épp ésszel is nehéz elviselni.

Elhaladok az egyik kedvenc sajtárusom mellett. A Sajthotel igazgatója mindent tudóan biccent felém. Ha turista vagy, mehetsz a De Kaaskamerbe, ahol ugyan nagyobb a választék, de ennél a fickónál nincs jobb termelő a környéken.

Felmutatom a hüvelykujjam.

Karol szektáját nem egyszerű megtalálni, de végül csak kiszagolom a megfelelő sikátort. Szűk lépcsőkre fordulok egy

kapualjban, ami egy kopott, zöld ajtóhoz vezet. Egy meddővé tetovált csaj áll a bejárat előtt, és ingoványosan rágózik. A szemei nagyon padlón vannak, úgyhogy jobb lesz vigyázni. Csont sovány és minden ruhadarab fekete rajta, kivéve a mellei között pislogó fehér nyuszi-logót.

- Eltévedtél? – kérdezi

Az én nyakamban lévő szelencéből előkotrok egy fél zöld Lacoste-ot és a szájába tolom. Engedelmesen magába nyeli. Pár másodpercig még összeérnek tekinteteink, amíg némán megbeszélik, hogyan tovább.

- Az előszobában vetközz le, és vedd fel a talárt. Az alsó polcon találsz sebfertőtlenítő hintőport.

Kezembe nyom egy málnaízesítésű óvszert és utamra enged. Odabent megteszem, amit kért aztán veszek egy nagy levegőt.

A következő ajtó után újabb szűk folyosók következnek, fura, absztrakt festményekkel a falon, fejmagasságban beépített hangszórók csepegtetnek valami ortodox techno-t. Alul halvány fények adják az egyetlen haladási támpontot. Ide-oda kanyargok.

Aztán egyfajta valóság show tárul fel előttem. Egy széles, pincyszerű helyiségben

fekete árnyak vonaglanak. Mindenki ugyanolyan talárt visel, mint én. Fekete szövet, középen a mellkason egy fehér nyúl.

A tucatnyi ember nagy részén azonban már nincs is, vagy csak vállvetve lézeng a ruha, mivel éppen kőkemény biológiaoktatás folyik. Nyögdécselések és kurjongatások hangzanak mindenhol. A jobb oldalon egy csuklyás fazon fekete bőrostorral csapkodja egy lány fenekét és hátát, miközben kutya pózban tolja neki. Fiatal tigriskarmolás-minták hátrálva halmozódnak bőrhullámokat hagyva maguk után.

Egy kövér, vörös hajú nő a jobb lábamtól nem messze hangosan elélvez, miközben lelógó tőgyeit markolássza. A rajta hátulról munkálkodó fickónak a fejére van húzva a talár, amit a fogai közé szorítva liheg ki és be. Nem sok mindent látok a távolabb zajló eseményekből, néhol egy-egy árny körvonala bukkan fel, meg pár egészen korrekt mell.

Ekkor meglátom Karolt is, aki egy néger dákóját húzogatja fel meg le, miközben a golyóival játszik, de alig férnek be a szájába. Nahát. Szerencsére észrevesz, és gyengéd mozdulattal otthagyja partnerét, majd hozzám lépdel.

- Mi a picsa ez itt? – kérdezem tőle

- Amúgy, neked is hello! Ne ugrálj. Ez csak a szokásos hónap végi szeánszunk.

Még liheg és izzad is az előzőleg elkövetett eseményektől, de azért így is felettébb kívánatos, kivált, hogy soha nem láttam még meztelenül.

- Jól nézel ki. Ez már járt nekem - lihegem

- Kipróbálsz?

- Hát nem is tudom, hogy megy ez itt?

- Alapítóink egykor szüzességi fogadalmat tettek, amit persze nem tudtak betartani. Ekkor elhatározták, hogy orgiákat rendeznek, majd vezeklésként és bűnbánásként megkorbácsolatják magukat. Hát nagyjából ennyi.

- Nem fáj?

- Egy idő után megszokod. Megéri, mert kiélheted minden vágyad. Nem muszáj semmit csinálnod, amit nem akarsz, csak azzal, akivel akarsz. De a korbácsolás nem maradhat el, az a szertartás lezárása.

Elgondolkodom. Itt a lehetőség, hogy megkapjam Karolt. Talán most egyszerűen belemegy, már úgyis rá van hangolva. Bár attól a néger dákótól én messze állok. De a nyelvem jó.

- Akkor velem is csinálnád? – teszem fel idióta kérdésem, miközben tudom, hogy úgy sem fogom megtenni, mert nem bírok el a bennem kapálódzó lelkiismerettel.

- Valójában létezik egy beavatási szertartás. Amíg ez meg nem történik, csak néző lehetsz. De talán elintézhetem.

- Picsába. Nem akarom végignézni, ahogy Wing Rhames megcsinál. Húzzunk el innen.

- Ezért jöttél?

- Az akupunktúrás kapcsolatod kellene. Felsóhajt.

- Ezt telefonon is megbeszélhettük volna. – mellemre teszi a kezét, amelyen még mindig tocsog a néger farkából származó váladék, és azt mondja: - Figyelj, várj meg a lazulós szobában odaát, negyed óra és végzek veled.

- Negyed óra?

- Plusz utána tíz perc korbács. Szóval inkább legyen fél óra.

- Fasz.

- Vagy, ha akarsz Kristine majd elszórakoztat addig a bejáratnál.

- Már nincs velünk.

- Hogyhogy? – emeli fel szemöldökét

- Elküldtem tárogatni.

(Csináljaaaaad!!!!) hallatszik át a közben valaki kiáltása az egyre puhábbra szelt techno-ból.

- Várj meg amott.

- Átöltözöm, és szívok egyet, - konstátálom, és indulok abba az irányba, amely felé terelt - a nyuszis cuccot megtarthatom?

- Nem kéne. Ras dühös lesz. És ne öltözz át, itt így vagy normális. Csak semmi pánik.

- Csak semmi pánik

Ahogy elhaladok egy lány többségi trió mellett, a csekély fényviszonyok mögött kikapargatom magamnak a továbbjutást egy füstös kissozába. A sarokba tapasztott pad sötétjéből egy alak félig belóg a kis körasztal fölé, amelyen egy vörös gyertya kacérkodik. Maga elé meredve táncoltatja dús szakállát a gyertyaláng felett, és valamit mormol, de aztán megérzi, hogy közeledem, és abbahagyja. Felnéz.

A szemei olyanok, mint napégette lyukak a linóleumon.

- Hoztál magaddal korbácsot? - kérdezi.

- Nem, de vaporizer van nálam - azzal leülök és nekilátok a saját szertartásomhoz.

Mereven nézi a mozdulataimat, miközben szája O-ra görbül.

- A sárkányfűárusokat mindig szívesen látjuk.- közli, majd előhúzza a csuklyája alól egy agyonhasznált, rojtos korbácsot

- Ha megkínálsz a portékádból, használhatod az enyémet - int az eszköz felé

- Az jó.

Az utolsó fél gramm Fehér Özvegyemet rakom bele a vaporizer tárolójába, aztán felrakom vagy 250 fokra, és rányomok az indítógombra. A szerkezetben lévő forró levegő azonnal átáramlik a növényen és kiszárítja belőle a hatóanyagot.

- Hiszel istenben? - kérdezi három passzolással később.

- Szerintem átverés.

- Lehet. De az embereknek jó így. Különben az irigység győzne.

- Meg a haverja a hatalomvágy.

Hümmög, aztán beüt neki az özvegy egyik jellegzetes hatása, a beszédkényszer:

- A világ mára úgyszólván elkorcsosult. Igaz, minden korok ezt mondták a magukéről, de most aztán tényleg a lejtőn csúszunk. Az ember önzőbb, mint valaha. Csak az érdekek léteznek, és aki foglalkozik a másikkal, az is

csak saját érdeki kötelességből teszi azt a felszínen, valamiért, ami majd később kamatozik. Gyártják a híreket, a háborúkat, a betegségeket, aztán fegyvert a háborúkhöz, meg gyógyszereket a betegségekhez, hogy tovább éljen a gazdaság. Túl sokan lettünk. Egymást tapossuk. Így hát, akik megtehetik, átgazolnak az emberen, miközben mutogatják, mivé kell válnod ahhoz, hogy pénz fejhessenek ki belőled. A médiából moslék folyik, mert arra van a legnagyobb igény, mert úgy alakítják, hogy arra legyen. Mert nem adnak választási lehetőséget, vagy pedig jól eltakarják, hogy ne lásd, de ne mondhasd azt sem, hogy nincs. Hamis értékeket állítanak eléd, újraformálják a divatot, a szokásokat és a közízlést. Legyen ilyen Felhasználási Kártyád, legyen olyan médiamodulod. Te is csak egy termék vagy. A lényeg, hogy azok járjanak jól, akik irányítanak. Azok, akiknek a kezében a hatalom van, mindegy, hogy azt örökölte, nyerte vagy gyilkolt érte. Modernkori rabszolgákat gyárthatsz az emberekből.

- Rabszolgaság. – kontrázok rá, miközben felsejlik a saját életem áttetsző tartománya, és konstátálom, hogy nem is állunk olyan

messze egymástól fejben. - Én is az vagyok, tudom. Tedd meg, amit mások lusták megtenni. Figyelj oda három ember helyett. Légy gondolatolvasó, találd ki, mit kívánnak, intézd el a dolgaikat, hozd el ezt, vidd el azt, menj el ide, a vegyél meg mindet. Mit kapsz cserébe? A látszatot, hogy szeretve vagy, pedig mindenki csak önmagát szeretné beteljesíteni. Rajtad keresik azokat a dolgokat, amelyeket lustaságuk miatt elveszettek, vagy még csak nem is akarják átgondolni, hogy hova tehettek. Mindent tudnod kell és minden pillanatban készen kell állnod bármire. Előnyös, ha az agyad egy számítógép másolata.

- Jól beszélsz testvér. De nekem nincs számítógémem. Elvagyok nélküle.

- Le vagy maradva öreg.

- Nekem elég, ha megkapom a havi könyvadagomat. Vagy ha nincs mit olvasni, hát írok én.

- Na persze, így könnyű. Több száz éves múlttal a hátad mögött.

- Azt fel is kell dolgozni. - köhög fel egy túl erős slukkot. - De vannak helyek, ahol a dolgok lassan és élettelenül történnek. Ilyen a múltunk is.

Raszputyinnak most már elég vörösek a szemei, úgyhogy lassan infrában fog látni. Jót derülök ezen. Sőt, mi több. Beszélgetünk még az élet értelmetlenségéről, az óceánok elpusztított élővilágáról meg az egykori orosz divatról, miközben ő folyamatosan azzal játszik, hogy minél több ideig bírja benntartani a füstöt. Ki is fogy a palántám, de ő a leple alatti határtalan dimenziókból előkerít egy csoki darabot. Ránézésre libanoni áru, de az is lehet, hogy csak valami marokkói szar. Az idő észrevétlenül ácsorog mellettünk, így lassan Karol is megérkezik közénk. Kipirult, egészséges arcszíne van. Mosolyog, én meg beszélek hozzá:

- Tegnap megint a dongókkal álmodtam. -
kezdem egyszerre, nem is tudom, miért. -
Ilyen visszatérő rémálmaim vannak, tudod. Nem bírok tőlük szabadulni, igaz nem jönnek minden nap, de úgy két vagy háromhavonta fel-bukkannak. Az egyik ilyen, hogy egyszerűen nem találok coffeshop-ot. Tudom, hogy ott kellene lennie, de aztán még sincs. Nincs ott a helyén. Nincs sehol. Nincs egy kurva üzlet az egész városban. Az meg hogy lehet? Neked nincs ilyen?

De csak néz rám furcsám.

- A másik meg ezek a dongók. Irtózom tőlük gyerekkorom óta.

- Már rég kihaltak.

- Ki. De azért én álmodom őket. Nagy, szőrös, csápos rovarok kiszámíthatatlan mozgás-rendszerrel Most meg? Egy fehér dongó, bazmeg. Ez hiányzott. Olyan, mint valami anyakirálynő. a hangyáknál. Tehát a normál, kék dongók csak amolyan dolgozók, munkásfélék. Kurva anyját, pedig már megfogadtam, hogy nem félek tőlük.

Aztán elmesélem neki, hogy hónapok óta szarul vagyok, ezért tennék egy próbát az akupunktúras barátjuknál. Hitetlenül nézz rám, félvállról véve engem a másiktól meg Raszputyínt. Szerinte semmi bajom, és csak bebeszélem az egészséget, vagy túl sokat szívok és megzizzentem. Karácsony óta próbálom meggyőzni őt, hogy ez nem vicc, de mivel az emberek csak magukkal foglalkoznak, és csak akkor lépnek, ha ők vannak bajban, azért már nem is vagyok mérges rá. Tudom, hogy két hétig nem bírná ilyen fejjel, tudom a többiekről is. Akik odakint végzik a mindennapjaik jól berögzült tevékenységeit, felkelnek, dolgoznak, isznak, esznek, szarnak, aztán este megnézik az esti összefoglalót a

felmelegedésről, vagy a jégsapkák olvadási adatairól, amelyek valószínűleg hamisak, vagy megnéznek másik tizenkét törtető barmot, akiket bazárként bezártak egy lakásba.

Nincsenek barátaim.

Azok valahol elvesztek, miközben megélem ezt a mentális poklot, lángvörösbe csomagolt lávadarabkákat küldözgetve nekik ajándékba. Fájdalmam izzik, mint a vulkán, de ők már az elejétől fogva köpnek rá – ami meg nem elég, hogy eloltsa a tüzet. Azt hiszitek, jókedvemben akarom telerakatni a hátamat apró, körömnnyi tűhadsereggel? Azt hiszitek, szórakozásból próbálok ki hetente más gyógymódot?

De végül Karol mégiscsak megadja a kínai fickó telefonszámát és elmagyarázza hol lakik, és melyik onnan a legközelebbi transzportáló kabin.

Raszpuytin bajsza alól megbéklyózott füstkarikák hullahoppoznak elő, majd szólásra emelvén tenyerét a sűrű gomolyfelhőkbe beszél. Azt mondja, ő simán meggyógyít, hiszen öngyógyító. Magát is szokta.

Nem nagy ügy. Eddig is jól kihúzta.

Meg is lehet tanulni, de én túlságosan hitetlen vagyok ahhoz, hogy ezt elsajátítsam, ezért inkább csak hagyjam, hogy kezeljen. Arra gondolok, mit veszthetek, és nem is nagyon ellenkezem. Egyébként is túl zsibbadt vagyok már, hogy bárminek is ellenálljak.

Még mindig hallom a fonnyadt techno saláta zakatolását a szomszéd teremből, amikor hozzákezd a rituáléjához. Tenyereit összetéve energiát gyűjt, majd a hátam mögé lépve energiaátvitelt próbál véghezvinni. Nem tudom, mi történik, de érzek valami meleget a tarkómnál. Egészen kellemes. Tehát az energia bizonyosan létezik. Könnyed lebegéssel viselem az egészet, ő meg feltehetően komolyan koncentrálni. Rá is fér az emberekre.

Nem tudom megítélni, meddig műveli a hókuszpókuszt mögöttem, de egyszer csak visszarogyan a helyére. Karol eközben egy szót sem szólván mindentudóan mosolyog. Egy kezelés persze nem elég - vélik mindketten igen okosan, de türelemmel minden megoldható. Szerintem ez nem elég. Ide már elszántság is kell, meg kitartás. Összeszedem az ingereimet és induláshoz készülődöm. A fejem még mindig

ugyanolyan nyamvadtul zsibbad, bal elejének helyén meg egy Supertherm 24/37-es téglát érzek.

Másnap reggel az edzőteremben már javában megy a móka, mire odaérek. Bekenem magam chili paprikás melegítő géllal, hogy kitáguljanak az ereim, meg, hogy ha valaki utánam ül a lábtoló gépre, akkor szanaszét marja a lábát az otthagytott értágító váladék. Betolok egy kis karnitint, és futok negyed órát a padon tízes fokozaton egy ráncosodó negyvenes anyuka mellett, akinek a felső teste még egészen rendben van. A lábam lassú és gyors összehúzódású izmai is szépen dolgoznak, és megállapítom, hogy én inkább a gyors összehúzódású lábizmaim teljesítményére alapozhatok, tehát sprinter lennék. A hosszútávfutóknak a lassú összehúzódású lábizmaik a fejlettebbek.

A végén izzadok, mint egy ló, de itt az abrak a dubra maximum csak a hangszórókból szállhat, amiből viszont ma reggel a Body Count utolsó lemeze árad. Semmitmondó lóhúgy az egész, pedig, hogy oda voltam értük a főiskolán. Mindig arra gondoltam, mikor egy rock zenekar játszott, hogy mennyire más a dobos szerepe egy ilyen bandában. Fellépés előtt, miután mindenki

kellőképpen felhangolta magát a bulira, felmész a színpadra és teszed a dolgod. De a dobosnak inkább fizikailag kell helytállni, míg a gitárosnak meg az énekesnek jóval inkább fejben.

Egyéniségépítő élmény kockák pillanatról pillanatra. Ahogy a percek telnek, az események elfolynak, a dalok és a mondanivalók elhangzanak, folyamatosan változol. Épülsz. Érzés-halmazra épülő biológiai egyenletek lettünk, előre kiszámolt eredménnyel. Azok a mondanivalók, melyek egykor fontosak voltak számodra, mára a húsodba és a véredbe ivódtak, az a hozzáállásod az élethez, amit az eltelt időtől kapsz,

Te VAGY.

Ugyanazon mondanivalók száználmasan hangzanak húsz évvel később, ugyanazon az élmény-kockák már nem adnak semmi újat. Az öregedő sztárok még mindig ugyanazt szajkózzák, amiért annak idején megszeretted őket. Akkor még csak igazi sztárok sem voltak. De az ezredfordulót végigélt arcoknak már bénán áll a megfejtés. Inkább nem is beszélnek már semmiről, s ha mégis, az nevetségesen hat. A 70 felé tartó hip-

hopperek még mindig ott tartanak, hogy felmutatott középső újjal, sörös dobozzal a másik kézben pózolnak a képeken. A fekáék most kurvákról meg semmittevésről papolnak, és bátran hangoztatják, milyen durván jól megy nekik, ha veszed a lemezüket. Aztán az emberek megveszik a következő lemezeiket is, melyeken tovább ecsetelik, hogy mennyire nagy formák is ők abból a pénzből, amiből megvetted a lemezeiket. Tehát az egész nem szól semmiről. Manapság eldobható, bármikor újrakonstruálható műanyag élmény-elemeket építenek be a srácok fejébe. A feldolgozás feldolgozásának feldolgozásait halljuk. Önmaguk hamis részecskéire bomló lemezborítókat, meleg ízlés-kommandós ruhapécéket, létük oka fogyott értelmét kereső médiabábokat, fennhéjázó magamutogatást a kávészünetben. A mondani-valókat már amúgy is elmondták, a zene meg szinte csak önmaga farkába harap évről évre. Az öregedő zenészek nem képesek kilépni saját életükből, mert máshoz nem értenek. A ritmusipar mágnásai, és a rímbirodalom moguljai 50 éves fejjel is tovább tolják a megváltó szöveget, hiszen ebből élnek.

Húzom fel a franciapadon a rudat.

Edzés közben mindig jár az agyam. Átgondolom a dolgokat, miközben testem acélhuzalgyári húsrobotként dolgozik. Mintha a tudatom a felszabaduló energia hatására kiszállna a testemből, hogy egy kicsit maga lehessen. Eljön az a pillanat, amikor az ember egyszer csak beérik. Évekig érzi a fejlődést, de aztán föleszmél: itt vagyok! Most vagyok jó.

Aztán abban a pillanatban minden elcsúszik. Nem tudod, mivel érdemelted ki, vagy, hogy miért pont most történik, miért nem élvezhetted egy kicsit azt a tökéleteshez vagy legalább is elfogadhatóhoz közelítő állapotot, aki te voltál. Valami zavar keletkezik az energiaáramlásban. Elkezd fájni a fejed.

Folyamatosan. Reggel öttől este tízig.

Először jön anyád jó tanácsa, hogy biztos a vérnyomásod. Aztán a fájdalomcsillapítók napról napra.

Pikkelyesre Pingált Paracetamol. Irgalomra Intő Ibuprofén. Hátra Hőkölő Hofenamát és Didergős Diklofenákos dobozok. A fürdőszoba tükre mögé rejtőző Kakastarajos Ketoprofén kapszulák. Tégelyek, tubusok,

kenceficék. Nem szteroid gyulladáscsökkentő golyóbisok és izomlazítók: naproxen, piroxicam, tolperisone, baklofen, tizanidin. A végén már fejből tudod, melyik, mire jó, és hány milligramm kell belőle.

A hatóanyag mellett közben lenyelsz egy rakás mellékterméket, tömegnövelő szereket és segédanyagokat. A vastagbeled Laktóz - monohidrát tapétával van kirakva, és magnézium - sztereaát meg nátrium-benzonát festmények lógnak rajta. A kis kukorica-keményítő gyerekek a szomszéd tatrazin kölykökkel minden reggel lenéznek az májad alagsorába, hátha akad még egy kis titán-celluloid vagy nátrium-ciklamát, amitől estére berúghatnak.

Még huszonöt lábemelés.

Közben nyílik a terem ajtaja, és belibben rajta egy újabb ficsúr. Ezek amúgy is az edzőterem környékén teremnek. Ott szedik le őket a bejárat előtti fáról, mikor beérnek. Fekete, hosszúorrú, előre vékonyított, lábhoz simuló pamutcipő, minta nélkül, elegánsan. Egyszerű, de márkás hőruha és persze az elmaradhatatlanul KörzETFelvarrás - lehetőleg rózsaszín csíkos.

Mert ezeknek még így is jól áll. Ha nem venne fel csak egy szakadt kezeslábast, és nem borotválkozna meg minden reggel, az is jól állna. Akkor az lenne a divat pár hónapig. Mert persze még jóképű is. Be van löve az a pár centis haja, pedig teljesen felesleges.

Ezeket tökéletesre szülik.

Ez a példány itt valószínűleg üzletkötő. Szolid kis bőrmappáját a bárpultra teszi és elkéri az öltözője kulcsát, meg a saját vizét a kishűtőből. Mialatt átülök a lábtoló gépre, látom, hogy már az edzés előtti kreatin adagját fogyasztja, ami valószínűleg még egy kis argininnel, valinnal, tirozinnal és leucinnal is össze van keverve. Lefekvés előtt gondolom triptofánt és glutamint szed. Komoly összegeket költ erre az egészre havonta. Nem számít. Huszonöt évesen az élet egyeseknek csodaszép, én meg még mélyebbre döföm magamba irigységem rozsdás kését, hogy érezzem, nekem valami másban kell jobbnak lennem. Hogy ne felejtsem el ki vagyok, és miért.

De egyenlőre bevonták az engedélyemet. Ilyen fejfájással esélyem sincs, hogy túltegyem magam mások erényein. A kreditjeimet manapság a kezelésekre költöm.

Mégis, mivel mást nem tehetek, csinálom tovább ezt a feleslegesnek tűnő küzdelmet, miközben minden nap meghalok egy kicsit, és egy darab lehullik kiszáradt énemből. Egyre inkább olyanná válok, mint ők, szépen lassan felőröl a sodrásuk. Napról napra erősebben érzem azt, hogy csak magamra kell gondolnom, hogy csak én vagyok. Csak épp pont fordított indokból, mint mások. Ők azért idegenednek el egymástól, és mindentől, mert esztétikailag és etikailag hagyják magukat eldurvulni. De hogyan is tisztelnének ezek bármit, amikor nincs rá idő és hely, hogy megismerjék a természetüket. Noha én még nem tudok olyan profin átgázolni érzelmeken, mint ők, még nem olyan sekélyes a világlátásom, mint az övék, de már gyengülök. Kezdem megadni magam. Az emberektől való eltávolodásom elkerülhetetlen. Csak legalább ne tompulnék el. Csak úgy tudom fenntartani az önbecsülésem, ha tudatomból kirekesztek minden mást. Felhúzok egy barrakudakerítést magam köré, és elzárkózom mindenkitől. Csak magamra gondolok. Új útalom, hogy olyanná váljak, mint ők, hogy túléljem. Azt hiszem, képtelen leszek rá

végül. Túlzott tömegek összezárása így vezet elmagányosodáshoz és részvétlenséghez. Elidegenedek az életformáktól, amelyek körülvesznek.

Tizenöt perc levezetés a taposógépen hat és feles sebességgel, hegymenetben, hármas fokozaton.

A mellettem lévő futópadon megjelenik a Prédikátor. A terem elmaradhatatlan kelléke. Minden nap jár edzeni, és akármikor jövök, ő biztosan itt van. Egy megszállott, aki a edzéssorozatok közti egyperces szünetekben tolja a megváltást. *Adalékadatok: egyedül él egy bérházban a kihalófélben lévő dán dogjával, reggelire dupla kávéét iszik, és gyógyíthatatlan aggodalmaskodó. Soha nem utazik el otthonról, mert fél, hogy az első megállónál ki kell majd mennie üríteni az izgalomtól. Délutánonként a brazil szappanopera csatornát nézi, és ha nincs otthon, felveszi az adásokat. Bármikor kreál neked egy három részes nevet: Juan Miguel Sanchez. Jose Pornado Juarez. Don Pedro Velarosa. Sebastian Armando Perez. Ötven körül lehet, de ha kicsit jobb formában van, még mindig lealáz fekvé-nyomásban. És közben hallgatom az igét.*

A fiatalok elkorcsosulásáról, a tévéből áradó mocsokról, drogosokról, kurvákról, politikusokról. A múlt értékeiről és a jövő összeomlásáról.

Ma gondban van. Mivel én már az utolsó köröket gyaloglom, ő meg még csak most állt be melegíteni - elszalasztja a lehetőséget, hogy átadja nekem a napi prófécia adagomat. De látom készült. Mindig van a tarsolyában egy B terv, hiszen kényszeresen mindent előre látó. Kezdeti zavartságát most felváltja a felismerés, hogy a helyzet még menthető. Arcán fakó mosollyal előhúzza farzsebéből fekete bőrnoteszát, melynek elején egy fehér nyuszimatrixa keringőzik, aztán kitép belőle egy halványzöld lapot. Nem tudom a noteszt melyik feketepiacon vehette, mert már senki nem használ papírt, és elvileg lehetetlen hozzájutni, de a baromnak jók a kapcsolatai. Oldalra nézek, és a szájáról leolvasom, hogy

Vedd úgy, hogy ma ezt mondtam

A meggyötört papírlapot gyorsan elrakom, átvállalva ezzel a kockázatot, hogy meglátja nálam valami eszelős, és hazafelé kirabolnak. Csak az öltözőben merem elolvasni, ahol

szerencsére épp nincs senki, de azért biztos, ami biztos magamra zárom a toalett ajtaját. Olvasom a papírt, aminek különös fogása van, és odaképezem a Prédikátor gondteherbarázdákkal futtatott homlokkertjét meg aszfaltbetyáros száját, ahogy rákezde:

Születésünktől fogva rabszolgák vagyunk, és ez csak néha jut eszünkbe. Megszületünk valamiféle ösztönös szaporítási mechanizmus okán, szinte megszokásból és ideális esetben azon indokból, hogy szüleink boldogságát tetőzzük, hogy rárajuk életük nagy I betűjére a pontot. Hogy viszontláthassák önmaguk egy-egy darabkáját az öregedés már érezhető síkján, hogy legyen, aki boldoggá teszi őket mosolygásával, meg a napról napra felcsírázó értelem bájjával, melyet az az érzés tetőz, hogy itt hagyhatunk magunkból egy darabot, mely továbbvisz minket, ha már nem leszünk. A minden áron jelet hagyni vágyás és maradandót alkotás ösztöne. Azzal senki nem számol, hogy mindez akkora erőfeszítésbe és energiába kerül, ami jókora darabot vesz el saját életünkből, amit így vagy úgy de fel kell adjunk, hogy ez sikerüljön. Nyilvánvaló, hogy mennyien jönnek rá útközben, hogy számukra mindez nem éri meg, mert így nem lehetnek önmaguk, nem

élhetik azt az életet, amire vágnak. Többek között ezért válnak el a szülők. És ugyanez a túlnépesedés egyik oka is.

Miután aztán megszülettünk, életünk nagyjából egy harmada arra megy rá, hogy tanuljunk, és felkészüljünk a másik két harmadra. Ez alatt az idő alatt jó esetben el vagyunk látva élelemmel, tankönyvekkel, szórakozással no meg egy kis kredittel és vodkával. Cserébe elvárják, hogy szót fogadjunk, hogy az tegyük, amit ők szeretnének, abban a ruhában járjunk, és olyan szemlélettel tekintsünk a világra, ahogy ők. Már az első napokban ránk erőszakolják a vallásaikat, és a beleegyezésünk nélkül keresztelnek meg, raknak bele egy vallási skatulyába, legtöbbünknek esélyünk sincs dönteni erről. Hiába kérdezzük meg tizenhat évesen: de hát miért születtem meg, ha nem befolyásolhatom a sorsomat? – Nehezen tudják kitapogatni a határvonalat az iránymutatás és az önállóvá válni hagyás között.

Végre felnövünk, és nehéz szívvel engednek el a nagybetűsbe, ahol a további egy harmadot (meg még egy kicsivel többet) kell lehúznunk munkával és karrierépítéssel meg, otthonteremtéssel és odaadással. Oda kell magunkat adni másoknak, hogy aztán mi is boldogulni tudjunk. Mindent, hogy látszólag egyre több hatalmunk legyen az

életünk felett, pedig valójában egyre inkább belesüppedünk a konvenciók és a szabályozottság mocsarába. A társadalmi szokások lebonthatatlan falként magaslanak előttünk, s mi legfeljebb csak jól belerúghatunk. Hogy aztán mi is odaérkezzünk, hogy az elmúlást palástolandó-gyermeket nemzzünk, és ezáltal még több terhet vegyünk a nyakunkba. Lassan megértjük, mi miért, és hogyan, és hogy már majdnem késő.

Nyugdíj derekán, mikor a harmadik harmad elkezdődik, már belefásulunk az egészbe, de azért megpróbáljuk jól érezni magunkat a végére. Már fáj a derekunk, gyengül a látásunk, és az öregek által egykor emlegetett elképzeldhetetlen kínok most rajtunk ütökzenek ki. Fizikailag legyengülten kell tehát befejeznünk a leginkább szabadnak mondható harmadot, amelynek naplementéjén azt vesszük észre, hogy ez így bizony nem érte meg. Az egységnyi boldogság mindig kétszer annyi szenvedéssel váltható csak meg.

Társadalmaink elkorcsosulása - vagyis az, hogy az újabb és újabb generációk egyre kevésbé tisztelet tudóak, egyre gyorsabban habzsolnak, egyre többet és egyre fiatalabban - minden bizonnyal egy genetikai elváltozás folyamata. Ahogyan a majmok genetikai mutációjából megszületett a mai embertípus, úgy alakul, alkalmazkodik tovább a

tudomány, a technika és az egyéb kulturális szokások mentén az emberiség génállománya. Jelenleg a társadalmak genetikai alapú összeomlásának folyamatában élünk.

Akkor meg is volt a heti okítás adagom. Levetközöm, és beállok a fertőtlenítő kabinba ahol az illatos páragőz sterilizál rajtam minden szennyeződést. Eszembe jut, hogy gyerekkoromban még vízzel fürödtünk esténként. Egészen kicsi voltam még. Anyám mindig fenyőillatú habfürdőt vett, amit nagyon szerettem.

Amikor bevezették a vízhasználati korlátozásról szóló törvényeket, már iskolás lehettem, és valahogy pont akkor költöztünk át ide, szóval nekem ez egybeesett egy új kezdettel, és így talán nem volt olyan nehéz megszoknom, hogy csak a biológiai szükségletekre használhatunk vizet. Ezzel ellentétben a szüleimnek viszont keserves trauma lehetett.

Leadom a tízes kulcsot a pultnál és kérek egy *Syntha 6*-os banános fehérjét, amelynek spermasűrűsége feldobja a hangulatomat. Betolom a kezemet a biometrikus vénaszenzorba, és fizetek. Az automata

leolvassa vénáim háromdimenziós lenyomatát, aztán leveszi a megfelelő kredit egységet. Kifelé menet még intek a Prédikátornak, aki épp akkor tocsog le saját verejtékében a futópadról. Maga előtt összeérintve tenyereit köszön el, jelezve, hogy lelke könnyebb, mint egy szelet kenyér.

A lépcsőház előterében lévő transzportáló kabin ajtaja halk zümmögéssel süpped be előttem. Beütöm a házam kódját (461 Ocean Boulevard), és spórolok egy menetet a kocsim napenergiájának, kihasználva, hogy a kondibérlethez ingyen transzportáló kredit jár. Mondjuk napenergia is van bőven. Ez az egyetlen előnye annak, hogy a bolygó épp szétsültni készül. Viszont még mindig nincs elég jó technika ennek maradéktalan kiaknázására.

Néhány pillanat múlva már a nappalimban iszogatom a Stolicsnajámat, minthogy fel kell készülnöm a délutáni munkámra. Megétvágycsinálónak is jó lesz. Valahonnan viszont szereznem kell egy kis füvet, de az egyetlen coffeshop, amit ilyenkor még nem zártak be a városban, innen nagyon messze van. Plusz a sorban állás a szétkészült turisták közt. A transzportálás hátrányai.

Nem mindenhol van fogadókabin. A hasiskúp - vésztartalékom már a múlt héten elfogyott, a mait is véletlenül találtam a zsebemben reggel, úgyhogy az sem jöhet számításba. Mindig elfogy a hónap elején, és akkor szívhatom azt a bűdös afgánt, amit a vendégmunkások hoznak be. Akkor hát maradt a végső megoldás.

Vagy másfél percig erősen rázom a billentyűzetemet, hogy összegyűjtsem a mai adagot. Időnként nem, árt a tisztogatás, hogy jobban peregjenek a karakterek. Annyi füvet és dohányaprólékot rázok össze, hogy amikor összehúzó a bal kezemmel magam előtt egy jókora utca alakul ki belőle, de ez már inkább egy amolyan „avenue”. Jó lesz estére egy kicsit elagyabugyálni vele az idegrendszeremet. De most ebéd.

A mélyhűtő morcosan utánam kiállt, hogy jó lenne már végre leengednem, de ma is tehetetlenül nézi, ahogy kiveszem a délutáni fehérjeadagomat, és átrakom a melegítőbe. Jó nagy mikrohullámok csapnak össze, hogy a paradicsomos tofuban szörföző ételszemcsék teljesen odavannak. A szója magához tér, majd előrevetődik a gyomrom vertikális alagútja felé, hogy aztán kellőképpen

hasznosuljon. Öblítésként zöldtea zuhany a vastagbelem strandján.

Közben beírom a telefonba az akupunktúras számát, ami zöld határsávjában villogni kezd. Egy kellemes, fiatal hangnak elmagyarázom a problémám lényegét, és időpontot egyeztetek. A recepciós lány kedves, én meg nem fukarkodom a széptevéssel. Már holnap délelőtt fogadni tudnak. Remek. Jövök egy csokikapszulával a tetszetős hangnak.

Megpróbálok felvázolni néhány skiccet a nappaliban lévő digitális rajzállványomon, de valahogy nem akarnak mozogni a figurák az érintőképernyőn. A szuperhősök félve bújnak elő az animáció védőburka mögül, de végül nagy nehezen ma délután is megindul a világ megmentése. De a szédüléseim máris inkább egy nyugodt szobát kívánnak puha ággyal. Képtelen vagyok olyan ütemben dolgozni, ahogy szeretném, az állapotom lelassít, és olyan érzést okoz, mint amikor a számítógép csökkentett üzemmódra vált. Jó lenne aludni egy jót is, de a nyakam bármely helyzetben kényelmetlennek érzi a fekvést. És talán már álmodni sem tudok. Amúgy meg nincsenek álmaim, csak feladataim. Terveim, vágyaim

még csak volnának, de időm már egészen biztosan nincs arra, hogy megvalósítsam őket. És energiám sincs, hogy befejezzek dolgokat, amelyeket így jobb, ha el sem kezdek.

Talán olvasnom kellene, az mindig elvisz máshová. Egy másik létezésbe, egy olyanba, amit bármikor megszakíthatsz.

Bekapcsolom a médiamodult, hogy megnézzem, milyen könyveket lehet letölteni ingyen ezen a héten. A képernyő jobb felső sarkában osztott képen darálják az aktuális híreket. Afrikában még mindig semmi. Már két hete ott vannak, és még mindig nem találtak egy nyomorult amőbát se. Mi lehet ez? Nem elég, hogy környezetszennyezés miatt felolvad a jég? Itt van a világvége? Én nem bánom. Ilyen fejfájással nekem már mindegy. De addig is olvasok még egy jót. Mondjuk az ingyenes e-könyvek közé legtöbbször selejtes darabokat raknak, de néha ki lehet fogni egy-két gyöngyszemet, na hát nézzük csak:

Naná, hogy Stephanie Meyer legújabb vámpíros bestsellere bukkan fel elsőre. Hányás. Lapozás. Aszongya': Paulo Coelho. Na, talán ez van a leginkább túlértékelve,

csak azért mert egyszer írt valami majdnem jót. Maradt volna a tudományoknál, ahogy a haverja Semprun is. Nulla. Nagy nullák mindenfelé. Már mindent elolvastam, amit el kellett – mi maradhatott még? Hogy tudnak ennyi unalmas dolgot összeírni.! Hopp, egy Hrabal kötet. Az öreg is csak úgy ontja magából a szót, azt sem tudod, hol a vége. Idegőrlő a stílusa, de legalább van íze az írásainak. Végigmenni rajta mégis kínszenvedés. Bealszom tőle. Nocsak, ilyet: A Mester és Margarita. Ezzel az volt a baj, hogy rossz időben olvastam, úgy tíz évvel később, mint kellett volna. Amikor végre átrágtam magam rajta, nem értettem miért volt az a nagy felhajtás körülötte. Szerintem túl van írva, mint az orosz klasszikusok nagy többsége. Úgy látszik akkoriban ez volt az elfogadott. A Karamazov testvérek, a Háború és Béke. Mind fele olyan terjedelemben is elegendő lett volna. Minek minden apró részletre kitérni oldalakon keresztül. Bosszantó. El is lapozom, hogy keressek valami frissebbet, de már nem nagyon van mit elolvasnom, hiszen minden lényegesen túl vagyok. Végül mégis elindítok egy Pelevin kötetet, aminek a címére nem

emlékszem sehonnan, tehát valószínűleg új, vagy még csak most jelenik meg először fordításban. Ez jó lesz. Már töltöm is.

Neki is állok olvasni, hogy egy kis lendületet vegyek a rajzoláshoz, meg a későbbi zenekészítésnek, de kisvártatva csengetnek, és azon kapom magam, hogy Rjonggl áll a bejárati ajtóban.

Rjonggl még mindig abban a nevetséges '80-as évek focistasérójában toppan be, én meg próbálok nem röhögni rajta. Mert most épp ezen függ. Mindig rávetődik valamire: egy divat-irányzatra, vagy életérzésre, de általában valami rég elfeledett, egykor menő underground témára. Már hónapok óta úgy néz ki, mint Ruud Gullit a '88-as foci Eb-n, és ilyen fejjel jár dolgozni. Amit neki még el is néznek, mert érthetetlen művészfilmeket rendez, így hát meglehetősen renyhe a munkaideje. *Adalékadatok: Két gyerekével és feleségével bajlódik a Haarlem környéki külvárosi dobozlakások egyikében, amelyet csak azért nem cserél le nagyobbra, mert ettől érzi, hogy underground környezetben él, egyéni szinapszisban a filmjeivel. Minden délben megeszik egy általa kifejlesztett vitaminkoktétl, hogy agyban fitt maradjon. Írtózik a*

transzportálástól, ha teheti, gyalog jár. Az Oude Kerk víz alá kerüléséről szóló vizsgafilmjét évek óta emlegetik művészkörökben, de valójában semmi érdemlegeset nem készített azóta, ezért alkotási pánikban szenved. Az is lehet, hogy kiégett. Egyből a bárpult felé veszi az irányt, és tölt magának egy Sztolicsnaját. Jó választás, de amúgy is csak vodkám van. Olyankor jön át, ha otthon összetűzésbe keveredik a házi piranháival vagy az asszonnyal. Már kezdi is:

- Elegendem van, elegendem van, elegendem van.
- Na és én mit szóljak?
- Mi van? Már elegendem sem lehet? Ja persze, otthon is mindig ez a vége.
- Én nem vagyok a feleséged.
- Ez jó hír.
- Mi a rossz?
- Rohadt kémia, de tényleg. Maradtunk volna meg a majmok emlősi szintjén, de nem, nekünk bonyolult érzelmek kellettek. Dopamin meg tesztoszteronbutítás. Először megkéred a kezét, aztán elveszed feleségül. Eddig még oké. Aztán csinálj neki gyereket, és aztán persze még egyet, amit már csak azért teszel, hogy boldog legyen. Hogy most

már elég. És onnantól kezdve átveszi az irányítást.

- Már előtte átvette. Neked meg előre megmondtam.

- Igaz, nem mintha addig nem azt próbálta volna átvenni, de most már fizikailag is van indoka. Máskor meg olyan jó vele. A francba, nem is tudom. Lehet, hogy attól leszek jó ember, hogy ezt végigcsinálom?

- Ugyan, miről beszélsz? Nem a házasságod nívója határozza meg, hogy milyen ember vagy.

- Én már csak teszem a dolgom. Már csak üres robot vagyok, hiába is ellenkezem. Ügyes, de üres. Csak azért nem nyírom ki magam, mert túl sok bennem a jó. Ha olyan gátlástalan bunkó lennék, mint az emberek többsége, már léptem volna.

- Szerintem inkább nem kerülnél ilyen dilemmába.

- Mindegy. Már csak feladataim vannak.

- Gondolj arra, hogy a kevesek közé tartozol. Nekem mindig bejön. Lazíts, minden helyre áll majd. Gondolom. Vagy nem. Én is ilyenekre gondolok.

- Tudod, mit olvastam ma egy forgatókönyvben? A nő azt kérdezi a fickótól: „Vannak gyerekeid? Minden, amit teszünk az életben, őértük tesszük.” Ez meg mit jelenet, mondom. Vegyük azt, hogy nagyjából az életed felénél gyereked születik. A másik felét tehát azzal kell töltened, hogy -idézőjelben - feláldozod magad? Ez a nagy feladatunk? Körbe-körbe, egymás utána fordulva áramlik a sorsunk? Mikor legyünk önmagunk? Amíg az iskolák felkészítenek minket arra, hogyan készítsük fel az utánunk következőket felkészülni?

- Jesszus, már te is ezzel jössz? Ma mindenki meg van zizzelve? Mi ez a nagy filozófikusság? Különben meg ne panaszkodj, egész lazán élsz. Nem kell bejárnod minden reggel valami irodába, nincs kötött munkaidőd, ahogy nekem sem. Elég jól elvagyunk, nem?

- De ez akkor sem fair!

- Gondolj arra, hogy közben azért készítesz pár jó művészfilmet, és ezt hagyod magad után lenyomatként. Ez a lényeg,

- Ugyan mit hagyok magam után? Egyszer forgattam valami érdemlegeset, na akkor páran megjegyezték és ennyi. A

külvárosban lakom, ahol semmit nem ér a nevem. Mindenki, aki számít, itt nyomja a központban. Innen fut ki minden, én meg csak téblábolok a kör szélén, amíg el nem lepi ezt is a tenger.

- Tehetséges vagy.

- De hogyan legyek művész két gyerek mellett? Szerinted mire van időm? Már reggel eltévedek a pelenkalabirintusban. Óvoda, iskola, ezt szerezd be, azt kéne venni. Közben rájössz, hogy az egésznek semmi értelme. Elfogy az idő, elsuhanak az évek, a feleséged meg egy házsártos házisárkánnyá válik. A szüleid meghalnak, a világ megsül, a kaja elfogy és már semmi sem a régi. Közben minden nap selyemarcú lányok mellett mész el az utcán, a másik sarkon meg betépett tízévesek lődörögnek. A gyerekek felnőnek, és kirepülnek, és végleg eltűnik minden, ami voltál. Csak a nyomai maradnak.

- Csak annak a pillanatnak élj, amit a múltból hoztál magaddal, és most élsz meg.

- Ennyi? Ezért megy az egész?

- Úgy teszel, mintha még nem jöttél volna rá. – felelem és én is töltök egyet az átlátszó folyadékból.

- Itt vagyok, de kinek? – folytatja - Teszem a dolgom, teszem azt, amibe belerángattak és belerángattam magam. Ugyanakkor időnként szép az egész. Az egész kerek. Részletekben szenvedés. De végigélni egy életet, úgy, hogy megfelelj: a legnehezebb feladat.

- Valamerre muszáj menni. Valamivel ki kell töltened az időt, amit ezzel az élettel élsz. Úgy kell csinálnod, hogy leginkább jó legyen neked.

- Miközben elvárják, hogy úgy csináld, hogy a leginkább jó legyen nekik.

- Kinek?

- Mindenkinnek.

- Túl sokat gondolsz. Túl sokszor jutott már eszedbe az öngyilkosság.

- Minden nap eszembe jut. De aztán hazamegyek és belenézek a két fiam szemébe, és tudom, hogy képtelen lennék végigvinni.

- Amúgy is csak eggyel több hely lenne a földön. Kevés. De mi a legrosszabb a házasságban? - kérdezem, mire kis gondolkodás után így felel:

- Azt hiszem, az, hogy meg kell tanulnod várni a szexre – feleli elkeseredett arccal. - Az nem úgy van, hogy akkor, amikor akarod. Körülmények vannak bazmeg. Az, hogy

folyamatosan alkalmazkodnod kell mások három emberhez.

- Az egész életünk arról szól, hogy meg kell tanulnunk visszafogni a vágyainkat, vagy e nélkül mi lenne itt szerinted? Valami Szodoma és Gomorra. Felejtsd el, és élj a pillanatoknak. Van egy kis hasisod?

- Vettem tegnap egy kis Iceberg-et, mert még mindig nincs nepáli. Igaz, ez háromszor annyiban van.

- Akkor meg minek vetted meg?

- Kíváncsi lettem, miért kerül háromszor annyiba. Gondoltam, háromszor annyival jobb is.

- Na, látod, ilyen a világ: aránytalan. De minden csak attól függ, honnan nézed. Az univerzum szempontjából egészar vagy a csatornában. Egyébként többször sajtolják, azért drágább.

- Ettől nem leszek boldogabb.

- Szívjunk egyet, igyál, de aztán húzz el, mert dolgozom.

Így is lett.

Mire az első kockákat véglegesíteni kezdtem, Rjonggl - így kicsit zsibbadtabban ugyan - de újra felvette a szögesdróttal betekert kesztyűt, és visszaroht a saját

valóságába tovább harcolni. Én meg csak rajzoltam a magamét.

Mire hármát számolok, már bent állok az akupunktúrás magánrendelő kezelőjének előterében, melynek különös, keleti ihletésű hangulata rögvest behúz. Az elnyútt falak rútvörös tapétamaszlagán kecsesen jógáznak a kandzsik, és lassan megviselt játszótérre formázódnak a feszes fapolcok, melyeken felmagasztalt buddhaszobrok trónolnak mindent tudóan, és én máris senkinek érzem magam. A sarokban egy vén pedofil görnyed az üvegbetétes tölgyfaasztal fölé, és néhány megriadt nigiri szusit készül lemészárolni aranyfogantyús pálcikáival. Az impozáns recepciós lány negédesen mosolyog, és már előre látja mennyi kreditet fog legombolni rólam, és én ennek ellenére sem felejttem el a tegnapi esti kedvességét, hiába derül ki később, hogy azóta műszakváltás volt.

Chen mesterre kicsit várni kell, mert épp a tízórai teáját fogyasztja, és ez megbonthatatlan szertartás a részéről, közli a még mindig szükségszerűen mosolygó lány, miközben megkínál egy kis szárított ginsenggyökérrel.

A láthatatlan, beépített mini hangfalakból egyfolytában ugyanaz az ohm-ozás szól halk szitár kísérettel, úgyhogy az agyamat lassan kitárom.

Előveszem az olvasómodulomat, melyre előre letöltöttem már néhány novellát, és bele is lapozok egybe, amíg a szuperguru megérkezik. Jó régi darab, de szinte csak ezeket lehet letölteni ingyen, szóval azt mondja, hogy:

▶®

Hétfő reggel

(Ismeretlen szerző műve az évezred elejéről.)

Egy ideig a hétfő reggelek voltak a legrosszabbak. Gondolom mindenki így van ezzel, úgyhogy nem is igen morfondíroztam rajta, habár ha valakinek olyan a munkaköre, hogy pont akkor nem kell bemennie, akkor nem érezheti ennek a fizikai súlyát, legfeljebb az elméleti lefolyását.

Na és akkor ott vannak még azok az extrák, amelyek tovább erősíthetik az emberekben a hétfőutálatot, így például a pékek meg az áruszállítók is igen rosszul járnak, és nekem aztán úgysem magyarázza meg egyik sem, amikor berobog fél hatkor a tejjel, hogy meg lehet szokni. Nem kisapám, ezt nem lehet megszokni, most már ennyi év után tudom. Eleinte magam is azt mondogattam,

hogy meg lehet, sőt egészen bizonyos, hogy egyes stádiumokban, tényleg megszoktam. De aztán az ember csak öregszik, és kezd belefáradni az egészbe. Meg talán természetellenes is, hogy a testünk biológiai egyensúlyát megvariáljuk. Nem hiszem, hogy az ősemberek korán keltek mamutot kövezni. Én meg robogok be minden reggel ötre, mert mire anyuci bevillan az ovi parkolójába az új terepjárójával, amit apucitól kapott a házassági évfordulójukra, a reggelinek már ott kell virítani a dadusok kezei között, hogy aztán megfelelő vámolás után a lurkók pofazacskójában végezze. Anyuci nagyon zabos lenne, ha pont az ő kislánya nem kapna időben reggelit ebben a városban. És anyucinak meg apucinak mindig igaza van, megmondta ezt az összes intézményvezető.

Úgyhogy ötkor indul a móka. Nem sokkal később befut a kenyeres is, és elsüti az aznap reggeli szaftos poénját, én meg úgy teszek majd megint, mintha tetszenének, mintha azonos hullámhosszon lennénk, és ugyanazokhoz a felesleges szokásokhoz és tárgyakhoz ragaszkodnánk, mint az emberek többsége. Lehörpinti a kávéját, amit addigra már lefőzök neki, én meg közben arra gondolok, remélem, hogy mind a tizenhárom helyen megitatják, hátha holnapra elpatkol. Hát, ő meg

egykor kel. Az se rossz. Megérdemli a kávé, én megszeletelhetem tovább a zsemléket.

Mire beérek, a zöldsárgut már az áruátvevő helyiségben találok, ahová még előbb érkezik valami paraszt, aki állandóan leveri a kapu felső sarkát a teherkocsija hátsó tetejével, aztán odapakolja az összes holmit az ajtó tövébe, hogy ne bírjam megint kinyitni. Hányszor kiírtam már neki, hogy kifelé nyílik, de hiába. Ő is korábban kel, úgyhogy előjogai vannak.

Ma reggel kakaó lesz, tehát a tejes fazon már várni fog, mert mindig pár perccel előttem fut be, szóval télen jól jön, hogy kinyitja nekem a kaput, és nem kell kiszállnom még vagy tíz másodpercig. Csak meg legyen az összes csereláda. Ezzel a fickóval nem szabad szórakozni. A kollégái már csak „Ládavadásznak” becézik. A múltkor is kint maradt egy joghurtos rekesz valamelyik oviban és simán lekevert egy sallert, hogy mit képzelek. Kelthettem fel a takarítónőt a szomszédból, hogy nyisson már ki hamarabb.

De legalább csak kifli van, és így a reggeliket nem kell kennem a napköziseknek. Uzsonnára viszont túrókrém lesz meg foszlós kalács. A krémet még ki kell kevernem, nem is értem, miért nem csináltam meg tegnap, most majd ezzel is jól elmegy az idő. Baromi hideg van ma reggel. A kocsi alig

indul be, és még percekig kapargászom le róla a tegnapi esti havat. Ez is egy extra. Meg a metsző hideg az orrom árnyékán. A legjobb a februári fagy hajnal ötkor vaksötétben hóakadályokkal megcsúszós úttal. És mire kiérek a város szélére, már át is melegszik a kocsis beltere. Csak ez tart még életben.

Habár egész jó kelő vagyok. Valahogy mindig felébredek magamtól az óra csipogása előtt, és folyton ugyanabban az időpontban. Mindig kilenc perccel előtte. Van, hogy már fent vagyok, és próbálok visszaaludni, de mikor megnézem az órám, megint 4:21 van. Már öltözöm, mikor csipogni kezd az óra, én meg már a rezgés első harmadánál lekapcsolom. Meg sem engedem, hogy felébredjen. Satuféket neki.

Fogmosás a sötétben, hogy a gyerekek fel ne ébredjenek a fürdőszoba szagelszívójára, az előre odakészített elemlámpa a tükör mellett bekapcsol. Próbálkoztam a fejlámpával is, de zavaró. Lábujjhegyen lépcsőn lemenés, mint Michael Dudikoff az Amerikai Nindzsában, de a mahagónifa lépcső így is meghatározott helyeken recseg. Amit viszont már kitapasztaltam, tehát ide-oda balettozom a potenciális hangaknak felett, mint Indiana Jones a Végzet Templomában. De a kocsit

nem tudom halkán beindítani. Úgyhogy csapjunk bele.

Szeretem ezt a magányos hajnali csendet, ami nyáron még megnyugtatóbb, mint most. A városban sehol senki, csak néhány hozzám hasonló elvetemült suhan el, és egyik másik sarkon fagyoskodó csoportosulások vacognak a hajnali járatokra várva. Hallgatom a puha dubtechno alig észlelhető sercegését valami szőnyegen, és belesuhanok a reggelbe. A fő utcán a lámpák sárgásan maszatolnak, némelyikük vérbe fagyott golyafészket cipel a hátán. A hó meg eközben mindent elkendőz. Nem látni csak a szeplőtlen fehérséget, meg a belőle felbukkanó fényeket, melyek meggyötört arcot rajzolnak a városra. Kifelé haladok, és egyre csak ritkulnak a házak. Üres a tér. A szokásos mozzanatok minden nap ugyanabban a percben. Ahogy a város motorja lassan, nagyon lassan megindul, az egymással szimbiózisban lévő pillanatok adják meg a folyamat masszáját. Ha például később indulok egy perccel a sarki boltnál már nem áll ott a kenyeres, hanem meg kell majd előznom az iskola környékén. Ha viszont kissé hamarabb indulok el, akkor az a sóderszállító kamion előttem megy végig a hátsó úton egészen a konyháig, és ilyenkor télen meg sem lehet előzni. A templom sarkánál várakozó nő. A Művelődési Ház

portása, aki mindig akkor gyűjt rá, amikor elhaladok az épület előtt - még fagyban is. És a többi apró, láthatatlan szereplő, akiknek csekély száma óvatlanul is megfesti a képet.

Az üzem kisebbik egysége a várostól néhány kilométerre már várja, hogy beleheljem, hogy megkapargassam a lábát, keljen fel. Az ezüstfehéren csillogó aszfalt néma egyformasággal suhan felém. Bár még sötét van, a hó úgy foszforeszkál, hogy a szememben lassan egybefolyik minden. Úgy tűnik, senki nem jár ma erre, még egy nyamvadt nyulat sem tudok elűtni. Az előttem álló napon gondolkodom, a délutáni edzésen, meg hogy hol tartok az esti mesében a gyerekekkel, amikor berobban a szélvédő.

Hátrapaszírozódom az ülésbe, és a fejem kissé balra hajlik. A szétfröccsenő üvegszilánkok beletapadnak az üléshez, mint egy shuriken, és néhányat én is kapok a vállamba. Éles fájdalom hasít belém, de mivel az élet már harmincnégy éve elég fájdalmas, és tapasztalatom szerint megszokható, ezért a szúrásokat már fel sem veszem. Ezzel párhuzamosan szétreccsen az autó gerince, az oldalsó visszapillantó tükör meg felroppan a magasba és hátraszaltózva pereg el valamerre a fejem magasságából. A motor abban a pillanatban felvágja az ereit és elvérzik, aztán csak azt látom,

hogy egy irdatlan nagy láb emelkedik fel kocsim széttaposott elejéből, hogy egy pillanatra fel is emelkedik a jármű velem együtt, aztán visszaesik az útra. A dubtechno valami megmagyarázhatatlan okból még mindig szól, pedig közel sem illik a helyzethez, de azért filmszerűvé teszi a pillanatot. Nézem, ahogy a háztömb nagyságú lény továbbdübörög a mezőn, és rájövök, hogy akkor ez a hang mégsem a zenében volt. Le is kapcsolom a lejátszót aztán elkezdem szidni az autógyártó cég kurva anyját, hogy miért nem nyílt ki a légzsák. Közben a lény már vagy kétszáz méterre jár, ami nem is csoda, hiszen villanyoszlop magasságú marmagassága lehet, és talán észre se vette mire lépett rá. A szétrepedt ablakon azonnal bepofátlankodik a jó kis februári jeges szél, és elkezdi lemarni az arcomat. A jobboldali fényszóró még ég, és épp rámutat egy arra járó turista őzcsoporra, akik bőszen fényképezésbe kezdenek. Meg kell keresnem a telefonomat, hogy felhívjam a feleségem.

A mobilom szerencsére épségben lapul a bal kabátzsebemben, így sikerül tárcsáznom Kassandrát, miközben látom, hogy a mutatóujjam alá is becsúszott egy apró szilánk, és vérzik. Hajnali 4:56 van, az ötórás hírekről ma már lecsúszom, az biztos, és Kassy is kilesz, hogy felkeltettem. Alig hallani a

hangját a vonal másik oldalán, ahol csend van és nyugalom.

- Szia....mi az? – dadogja álmosan

- Figyelj, azonnal fogd meg a gyerekeket, és húzzatok le a pincébe. – kezdek neki elég izgatottan.

- De, hát... - vágna közbe, de én beléfojtom a szót, és egyre erőteljesebb a hangom:

- Ne kérdezz semmit, majd elmagyarázom, most csak adjál rá valamit a gyerekekre, aztán húzzatok le a pincébe azonnal. Vigyél magaddal takarókat is, mert kurva hideg lesz.

- Meg fognak fázni....

- Leszarom, hogy meg fognak fázni, mindjárt itt a világvége, vagy mi. Valami baszott nagy állat rálépett a kocsimra, aztán tovább ment a temető felé.

- Mit beszélsz, milyen állat, megőrültél?

- MONDOM, TAKARODJATOK LE A PINCÉBE! Ha ez a szar pont arrafelé megy, akkor lerombolja az egész kurva környéket, hogy aztán jöhet a S.W.A.T. meg mittudomén ki, nekünk annyi.

- De hát...mivan...?

- Csak csináljad! Már elment vagy két perccel is és még apámat is fel kell hívnom.

- De anyád kocsija a pincefeljárón áll, nem tudunk lemenni.

- Őt is felébresztem mindjárt, te csak öltözzél, majd elmesélek mindent, na puszi. – azzal leteszem, és máris tárcsázom anyámat, aki az alsó szinten lakik velünk egy épületben, és ilyenkor már néha fent van. Most nincs, mert vagy hatot kicsöng, aztán nagyjából lejátszódik ugyanaz a hangjáték, mint az előbb, miközben az ujjaim meg már kezdenek lefagyni, de a kocsiból nem szállok ki.

Anyám tisztában van vele, hogy nálam sosem lehet tudni, hiszen már gyerekkorom óta a leglehetőtlenebb dolgok történnek velem, így hát akkor ez meg már semmi. Megígéri, hogy felkap magára valamit aztán eláll a pincaajtóról, hogy mire Cassandra meg a fiúk leérnek, már együtt tudjanak lemenni. Ahogy ismerem, bizonyára fog magával vinni néhány tonhalkonzervet meg kenyeret, és hát odalent meg van egy kis zsír meg bor, úgyhogy a dolog ezen része megoldódott, már csak apámnak kell szólni, aki nagyjából a másik konyhán épp most lapátolhatja a havat a bejárat előtt. Kisvártatva ő is felveszi a telefont, és én addigra már kicsit higgadtabb vagyok:

- Figyelj ne kérdezz semmit, csak ülj be a kocsiba és menjél haza. A többieket lezavartam a pincébe, te is maradj ott. Valami szörny mászkál a városban, és nem szeretném, ha pont a mi házunk lenne útban neki.

- Micsoda, milyen lény? - kérdezi

- Nem tudom, de kurva nagy, és elég gyorsnak tűnik. Rálépett a motorháztetőre itt a hátsó úton, aztán továbbment a házak irányába Tudom, hogy hülyén hangzik, de nem vagyok beszívva, tudod, hogy csak este tépek.

- Akkor ez még a tegnap esti.

- Lófaszt, már rég kialudtam, figyelj, indulj el.

- De mi lesz a konyhásokkal meg a...

- INDULJÁL MÁR EL!!!!

- Oké.

- Ne foglalkozz semmivel, csak menj. Majd elmondok mindent később.

- Várj csak...valami dübörgést hallok

- Az lesz az. Húzzál haza, mert már biztosan közel van, és nem hiszem, hogy kikerüli a házakat, inkább oldalba bassza őket.

- Jól van, indulok. – feleli és indul.

- Hajrá! – zárom le az egészet, és konstátálom, hogy milyen jó fej vagyok már, hogy értesítettem a családomat egy közelgő katasztrófáról. Magam előtt látom, ahogy a családom lecsordogál a lépcsőn, ahol a gardróból Cassandra előhalássza a síruhákat, amiben majd jó melege lesz a srácoknak. Közben meg anyám lefőzi az ezúttal szokatlanul korai kávéját, ami nélkül sehova, aztán hátratolat a

szedánjával a lejáróról, hogy el tudjanak bújni. A gyerekek addigra már kint hógolyóznak az udvaron, és rá se rántanak az eseményekre. Zsebükből kilógnak kedvenc Lego figuráik, akik nélkül meg ők nem mozdulnak sehova, és most vidáman nevetgélnek a közeli földrengésszerű robajok vokális aláfestéseként. Addigra apám is hazaér, és magához vesz még egy fejszét a fészerből, s talán lesz ideje a kutyákat is bezárni.

Én már a hóval betakarózott mezőn pisálok, és mélyen belenézek a még mindig ott ácsorgó őzek szemébe, akik elpirulnak kissé aztán továbbállnak. Ezután rágyújtok egy dugi-cigare, amit a kesztyűtartóban találok, noha általában csak este szokásom rápöfenteni az első joint után, de most azt hiszem rám fér ez a szál. Bezárom a kocsiját, de azért magamhoz veszem a kedvenc CD-imet, aztán elindulok a konyha irányába gyalog, időnként megfordulva, hátha érkezik egy jármű, amit lestoppolhatok. Talán szerencsém lesz és felvesz valaki, aki mégis erre jár. A gyerekeknek muszáj reggelizni, és ma már így is csúszni fog vagy fél órát a kakaó. Mindig ez van ezekkel a hétfőkkel, és csak úgy tapad hozzájuk a mindenféle extra. De hát a kakaót, azt így is, úgy is le kell főzni. A többi nem az én dolgom.

A vicces történet végére megérkezik Chen mester is.

Középkorú, magas fickó, olyan eurázsiai keverékféle. Az apja lehet, hogy Kareem Abdul-Jabbar vagy Great Khali, az anyja meg egy sima, kismellű, szűkpinájú, vékonyka kínai. Az bezzeg nyomban kiderül, hogy akkurátusan aprólékos. A kivizsgáláson mindenre kiterjedő kérdésoffenzívát intéz ellenem, már csak azt nem tudja meg, hogy hányszor maszturbálok egy héten. Aztán nekilát meggyógyítani, de közben már látszik, hogy ez ma a huszonkettedik esete, és nagyjából mindegyikre ugyanazt mondja: tíz alkalommal kell visszajönnöd, aztán meglátjuk. Na, ezt már ismerem. Hogyan húzzuk le a gyógyulásért mindenre képes szerencsétlenedet. De azért kipróbálom, ha már idáig eljöttem,

Chen mester egy sterilizált vizsgálóasztalra fektet - tőlem jobbra egy vén ürge piheg háttal nekem, teleszúrva miniatúr katanákkal a hátán - aztán kicsavarja a gerincem jobbra. Utána ballra is, miközben egy kis jó formájú asszisztens lányka mögötte ropit recseget, Chen mester meg továbbra is csak a derekamat. De ő legalább nem röhögött ki,

mikor fejfájással kezdtem. Mondjuk itt nem is számít. Mindenre ugyanaz a gyógmód.

Az i-re a pontot felrakó nyaktekeréses mutatvány a végén már kötelező. Nem ez az első csontkovács, akinél járok, de még csak most jön a lényeg: hajszálvékony túfa-ültetvény kerekedik a hátamon, a kisszekrényen lévő túpárnák pedig irigykedve fanyalognak, magukban élcelődve elhordanak mindennek.

- Na, most így marad húsz perc. -mondja Chen mester

- Mire is jó ez?

- Újraindítani szervezet az öngyógyítás.

- Á... - mormogom, és kezdek beletörődni, hogy időtlen időig ilyesfajta kezelésekre kell majd járnom, de hát mit szóljanak azok, akiknek nincs kezük vagy lábuk, szóval pofa be és élvezd a zsibbadást. Chen mester távozik, én meg egyedül maradok az öreggel, aki egyszer csak életjelet ad magáról:

- Először jár itt?

- Most először. Maga meg már törzsvendég, nemde?

- Járok egy ideje. - feleli, miközben lassan felém fordítja arcát. Most látom csak, hogy az

öreg Csajkovszkij az. Még mindig azt a felpenderített bajuszát hordja, viszont kissé megkopaszodott. De a tekintete szúr, mint a hátamon a tűk. Nem tehet róla, ilyen ábrázata van.

- Uff.- mondom- Dijf vagyok.

- Hello, Dijf, Én meg Pjotr.

- Aha. Magának is valami gyógyíthatatlan baja van, amivel mindenhol kiröhögik? Ezért jár ide?

- Úgy valahogy. Kissé hajlamos vagyok a depresszióra.

- Ki nem az?

- De az én koromban...meg aztán az a sok transzportálás is teljesen kimerít.

- Azt meghiszem.

- És nem állnak a dolgok sem valami fényesen odakint. Ez viszont itt mindig feltölt egy időre.

- Ha magának használ, muszáj lesz mégis eljárnom. Csak jó valamire.

- Próbálja csak meg. Egy idő után egészen kellemes.

- Ha hallja. Egyébként én is zenéltem régen.

- Hja.

- De manapság már minden lelket kiöltek a zenékből. Olyan az egész, mint egy felhígított leves. Tudja, a főiskola alatt egy konyhán dolgoztam nyári munkán. Megfőzöd a levest húsz főre, aztán beállít az igazgató, hogy vendégek jöttek, kellene még tíz adag. Mit csinálsz? Felraksz föni egy kis vizet meg ételízesítőt, aztán belekevered a levesbe. Na ilyen felhígított dolog a mai zene is. Már nem olyan az íze.

- Egyetértek. Mostanában én sem csináltam semmi újat, mert nem akarom ismételni magam. Meg tudod, már nem számítok. Az idősebbeket ebben a társadalomban látszatformaként kezelik, akik ugyan még statisztikailag ott vannak, egyéb módon azonban már nem számítanak.

- Ez tetszik. Vegyünk füvet, és beszéljünk még.

- Nem élek az ilyesmivel. Nálunk az abszint a megszokott. Az bőven megteszi. Egyébként is jelenésem van a Marinovszkij Színházban. A Cár Koronáját adják. Én írtam a zenéjét.

- Soha nem hallottam.

- Még fiatal vagy.

- Lehet, de mégis néha úgy érzem elpazaroltam az ifjúságom. Hogy lehet ez? Mondjuk azért voltak jó pillanataim.

- Vannak jó pillanatok az életben.

- Mint, amikor egy Paul Kalkbrenner kivételesen valaki a nyakadba vesz, hogy jobban láss.

- Soha nem hallottam.

- Maga már túl öreg.

- Azért még feláll.

- Az nem rossz. Hova jár? Itt a Barndesteege-en van egy új klub. Próbálja ki.

- Már ritkán vetemedem olyasmire. Tudja, az azonnali vágykielégítés az élet minden területén manapság annyira elállatiasodott, hogy már csak tenyésztés jellege van. Elmúltak a régi szép idők.

- Szerintem minden harmincon túli ezt érzi.

- Nem ez a lényeg. De talán igaza van. Az élet mindenkit megvisel. Előbb utóbb eljutsz arra a pontra, amikor elegend lesz. Először a munkahelyedből, aztán később a feleségedből de még a gyerekeidből is.

- Ez nem hangzik jól.

- Ez igazul hangzik. Egyébként az a sztriptízbár a Barndesteege-en nem olyan nagy

szám. Meg úgy általában az ilyen bárok. Az ember bemegy, és rögvest letámadják. Még fel sem méri a terepet, máris odajön hozzá egy lány és meghívhatja magát egy italra. Mi van, ha nem is az a lány tetszik? Meg aztán az egész egy felesleges pazarlás. Ha a férfinak nő kell, és hajlandó érte fizetni, akkor minek a megjátszás? Beszélgetsz velük egy órát olyan dolgokról, amelyek foglalkoztatnak, de ha én ki akarom beszélni magam, elmegyek egy inkább egy pszichiáterhez vagy iszom egyet valamelyik barátommal egy csendes helyen. Ott ülni egy bárban, miközben tudod, hogy a nőt nem is érdekli, amit mondasz. Röhejes. Aztán az italokért meg az üres szócséplésért kifizetsz tízszer annyit, mint amibe kerülne egy egész órás menet a túloldalon.

- Meséljen még.
- Sokat tudnék.
- Van még tíz percem a kezelésből.
- Nekem mindjárt lejár.
- Francba, legalább néhány bölcsességet hagy halljak magától, mielőtt elmegy.
- Oké, még egy utolsót.

Ebben a pillanatban a szobába visszatér egy kezelő nővérke, aki nem olyan szívélyes, mint a pultos lány, és ide látom a járás

közben megremegő úszógumiját is. Egyből Csajkovszkij ágya felé veszi az irányt. Miközben az öreget szedik le az ágyról, még sorozatlövésre állítva a száját elmondja az utolsó intelmeit:

- Ahogy idősödünk, egyre inkább elfogadjuk az előző generációk értékeit, apáink kultúráját, régi idők eszményeit, melyeket tizennyolc évesen még elutasítottunk, idővel viszont egyre többet tudunk róluk. Eleinte idegenkedünk tőlük, és újszerű életfelfogással lázadunk. Ez természetes. De amikor mi is kezdünk megöregedni, látjuk, hogy ugyanolyan arányban foszlik szét a saját értékrendünk, mint apáinké, mindez miáltalunk. Csakhogy az egész folyamat generációról generációra hatványozottan gyorsul. A fiatalok legtöbbször ma már nem ismerik apjuk életét, munkáját, vagy hogy mi az amivel foglalkozik, és amíg nem látják, hogy miként végzi a dolgát, addig értékeket sem tudnak átvenni tőlük. Ezért inkább a tőlük csak néhány évvel idősebb korosztályhoz fordulnak tapasztalatért. Ez nem jó így. A generációknak ügyelniük kell egymásra

Azzal már ki is lép a teremből, én meg még pár percig élvezem a tűszúrások áldásos hatását és az elmondottakon morfondírozom. A kezelés után egy kicsit talán tényleg jobban érzem magam, és biztos vagyok benne, hogy nem ez lesz a megoldás. Odakint a pultnál lehúzatom a kreditet, és még egyszer utoljára megnézem magamnak a pultos lányt, hiszen úgysem találkozunk többet.

Az utcán alig látni embereket. A grachtokon néhány kihalófélben lévő sirály tanyázik nyugodtan, hagyva, hogy a délelőtti napfény megmosdassa a hátukat. A csatornaszag is egészen elviselhető ma, csak a Blauw Brug környéke erjed egy kicsit, de ennek biztosan a Waterlooplein-i ócskapiac az oka, ahol mindenféle szedett-vedett népségek árulnak mindenféle szedett-vedett dolgokat. Meg is állok egy árusnál, és azon hezitálok, használt lemezt vegyek-e, vagy egy új vaporizert, aminek jobban hasznát vehetem. Bár ezek a piaci inhalátorok nem adják vissza azt az élményt, mint a házi, beépített modulok, de mégis megvan a varázsuk a kezelésükhöz szükséges módszerességükben, úgyhogy veszek is egyet.

Már csak tesztelni kellene, és mivel úgyis kell vennem füvet, az Amstel felé veszem az irányt, ahol a kanyaron túlról már érződik a Rokerijből kiszáguldó füstverseny kupagyőzteseinek mindent átható illata. A Rokerij IV-et még nem sikerült bezárniuk a mocskoknak, nem úgy, mint a város számos más shopját. Ezek a tetves bürokrata burzsoák. Városnemesítő acélüveg bajnokok. Medieralista élményvérszopók, sztornírozott kiskirályok. A kulturális különbségek. Saját kultúránk jelképeinek felfokozott nagyrabecsülése egyenes arányban áll más kultúrák szokásainak, jelképrendszerének lebecsülésével. Ezt használják ki a politikusok meg a papok.

Odacsapok a kilincsre, és máris bent vagyok. Ismerős nosztalgia tölt el, pedig elég gyakran benézek ide. A belépőtér egy indiai hangulatban kialakított talponálló a gyorsmenetesek meg a turisták részére. A vörös-lilában párolgó falak tövében ismeretlen arcok pipáznak, a barna bőrkanapék kereszteződéseinél a füst megáll egy pillanatra pihenni. Lassú, prüttyögős downtempo-ba oltott deep szól halkán, és valószínűleg Kanishka füstölőt égetnek.

Még mindig ez az egyik leghangulatosabb coffeshop a városban, bár nekem a Rokerij III még ennél is meghittebb volt, de azt tavaly bezáratta a kormány valami nevetséges ürüggyel. Egyre kevesebben bírják a lehetetlen körülményeket, és még otthoni természetlenséggel sem bírnak talpon maradni, az utcákat meg elárasztja a rossz minőségű afgán fű.

Az ablak gyászlilája hiába szűri a kinti fényt, még így is túl világos van. Bólintok a pult felé a szőke rasztának és elindulok balra a lépcső felé. Odalent csak néhány törzsvendég lazul az egyik boxban, a másik üres, úgyhogy máris a kiadóablak felé veszem az irányt, ahol úgy látom, ma Serafin a soros. *Adalékatok: Go-Go fiúként kezdte a Mazzoban tizenévesen. Később drogot árult a csatornák mentén, aztán, amikor bejöttek a tiltó rendelkezések, természetni kezdett. Egy barátnője révén került bele a körforgásba. Imádja a fahéjas muffint, és van egy csillagvizsgáló berendezés az erkélyén. Óskori jamaikai raggát hallgat.*

Félvér banánszájával szélesen mosolyog már messziről, de tudom, hogy nincs beállva, hiszen alkalmazottaknak nem lehet, de ő ettől eltekintve mégis mindig boldognak tűnik. Jó

neki. Nem durran szét az agya már reggel kilenckor.

A háta mögül Darko Esser „Balans”-a szól, ha jól hallom, és ez egészen feldob. Kisvártatva előkerül az impozáns étlap, és a baloldaltól kérek egy 0,8-as Northern Lights-ot, aztán továbblapozva találok még 1,2 Super Skunk-ot, végül veszek G13-t is ínségesebb időkre.

- Jó szórakozást! - köszön el Serafin, és hiába is próbálnám invitálni, keményen ellenáll a kísértésnek.

A kisboxban beizzítom a Vaporizert, és, amikor eléri a 350 fokot, megnyomom a lángkaristolt gombot a gépen. Az Északi Fény könnyeden párolog, és teljesen beállok, mire észreveszem, hogy az adagoló retesznél egy kis anyag szivárog.

Vacak piaci szar. Mindegy. Ilyenem is van. Felállok és megpróbálok normálisan felmenni a lépcsőn, de majdnem visszaesem. A fejfájásom percekig csak fokozódik, de mire az utcára lépek már kicsit jobban vagyok.

Ennem kell valamit.

Leesett a vércukorszintem, és a fehérjeszintézis nagyjából délig végbemegy a

testben, úgyhogy gyorsan falnom kell valami zsír és protein tartalmú dolgot.

Nem messze a Doelenstraat utcai frontján van egy megbízható ételbár, a Da Jaren. Csoda, hogy még nem zárták be a vízszintemelkedés miatt.

Magamba mélyedve haladok el odáig, és mikor látom, hogy az egyébként merészen nagy beltér totál teltházás, megpróbálkozom a kinti terasszal, ami még jól is jöhet friss levegő szempontjából.

A Da Jaren elég jó hely, nem csoda, hogy tömve van. Irodalmárok, zenészek meg táncosok járnak, de mostanában kezdenek beszivárogni az elsőéves egyetemisták is, ami elég ciki. A terasz felé menet tekintetem végigsiklik a könyvespolcon, ahol igazi, papírból készült könyvek sorakoznak (Honnan a fenéből szerezték már megint?), és ahová bárki rakhat ki bármit (ha van olyan szerencsés, hogy eredeti könyvvel rendelkezik), cserébe pedig vihet egy másik könyvet. Az ingyenes használtkönyv piac okozhat még meglepetést, pláne ilyen helyeken, úgyhogy közelebbről is megnézem.

Vagy öt különböző gagyi Darren Shan regény feszít egymás mellett az idióta

vámpíros, csodalényes borítójával, valamikor a század elejéről. Nincs számottevő jelentősége. Ezeket jobb lett volna már rég likvidálni. És én még azt hittem ide intelligens emberek járnak. No de nézd csak, egy régi Borroughs kötet, a „Meztelen Ebéd”. Ez már valami. Mondjuk Borroughs minden regénye gyakorlatilag ugyanarról szól: homoszexuális drogosok perverz élete a nyersen fröcsögő valóság és álom mezsgyéjén. De azért egy darabig lehet élvezni. Sőt, mi több.

Aztán észreveszek egy ronggyá olvasott, mégis új kiadásnak tűnő füzetecskét, amolyan modern darabot, a haldokló könyvkiadás utolsó példányainak egyikét. Brohtun Sifrencak: Tökéletes Világ. A hátsó borítón egy kis ajánló virít: *„Váratlan jelzőkkel, meghökkentő kifejezésekkel tarkított nihilista próza, fantáziadús jövőbelátással megspékelve.”*

Nem is habozok sokat, jó lesz ebéd mellé, aztán majd visszateszem, vagy ha nem veszik észre, lenyúlom, mivel könyv, amire becserélhetném, az nincs nálam.

Odamegyek inkább az egyik ablakhoz, és kiválasztom a monitorról, hogy milyen összetevőket kérek a zseléadagomba. A

fehérjét felrakom 50 grammra, amit mondjuk nem engedhet meg mindenki magának, de nekem fontos. Néhány százalék növényi zsír, minimális szénhidrát, meg nyomelemek: Q10, Omega3 zsírsav, egy kis áfonyakonzentrátum és végül az elmaradhatatlan vörös szőlő liszt. Rányomok az IGEN-re, mikor a gép visszakérdez, hogy véglegesítem-e a rendelést, és megvárom, amíg a téglalap alakú nyílason kiköpi a futószalag a kockaszelémet, ami ezúttal krémszínű. A kifinomított ételeknek ugyan nincs sok vizuális értéke, de legalább hasznosak. Jórészt ezeket fogyasztom, mert nagyon kevés helyen akad igazi étel, és méregdrága. Magam leginkább csak a sajtoknak tudok nehezen ellenállni, és időnként túlköltöm magam ezen a téren. Pedig manapság csak annyi energiát vehetsz magadhoz, amennyi szükséges. Híján vagyunk a lehetőségeknek. Hol vannak már a nagyapám idejében egykoron működött koncentrált állattenyésztési telepek és kukoricasilók?

Helyüket átvették a zselégyarak. A pépüzemek. Valószínűleg most is szintetizált kaját kaptam.

A teraszon kellemes a levegő és találok helyet is. A meghökkent körasztalokon különfél színű és méretű kockaszélék ringatóznak, az emberek meg jóízűen falatozva nyesdelik őket. Még mindig üt az Északi Fény, úgyhogy pillanatok alatt behabzsolom a fejadagomat. Jobban is leszek tőle. Szerzek még egy kis koffein / maté kombinált rizstej-turmixot, melyet elszopogatva elolvasom a füzetecskét, amelyben az alábbi novella rejtezik:

Brohtun Sifrencak: Tökéletes Világ

Fazonra nyírt repkénysávok mentén haladunk kifelé.

Fél centis szuszogással párásítom a teret, s mintha egyre lassabban venném a levegőt, érzem, hogy nyugodt vagyok, pedig talán inkább ordítanom kéne, Ez a levegő még a belvárosé, de ahová tartunk, az már egy egészen más világ. Az életem a légszaros ablaküveg mögött elszorítva tiltakozik, hogy álljon már meg a busz, de az eltántoríthatatlanul gurul tovább, mert a buszok már csak ilyen süketek. A Tanács szabványkonténerre vedlett hordozóeszközén a megfeneklett idő sem fog, és mivel azt nem érdekli, hogy mi történik, minden más felhörög.

Belvárosi Zóna reklámok hömpölyögnek a holo – kivetítőkön, tökéletes nők és férfiak mutatják a helyes életmódot, a megfelelő irányt: mosoly és tisztaság. Az elégetett zsírpárnák jajveszékelése, a megviselt edzőtermi bérletek sátortábora a fiókban, a hófehér zománcok csillogása hullámzó fogpasztatengerek alatt, a kiváló minőségű élelmiszer fejadagok toporzékolása a hűtőkben – mindez persze csak azoknak, akik továbbra is bent maradtak – immár nélkülük.

Ismerős szabványjelenségek ezek, melyek eddig a mindennapjaim része voltak, most meg majd csak álmonehezékként cipelem őket tovább magammal - eleinte velük ébredek, és fekszem, majd szépen lassan kikopnak emlékeimből és talán minél hamarabb, annál jobb.

Minél kevesebbet gondolok a hátam mögött hagyott tökéletességre, annál könnyebben viselem majd el annak hiányát odakint a külterületen.

A Zóna pedig nem kegyelmez.

Nincs átmenet, nincs türelmi idő, nincs egy- két hét, míg átszoksz – ha egyszer kikerültél, attól a másodperctől kezdve, hogy átlépsz az ellenőrző kapukon, már másik embernek számítasz.

Még senki nem hallott olyanokról, akik visszatértek. Ez nem a választások metropolisza, itt csupán két lehetőség létezik: itt vagy ott élsz.

Lassan kezdenek kopni a tökéletesség kellékei.

A házakba itt már kevesebb rendezettséget és több hanyagságot oltottak, utcáról utcára feltűnedeznek az első célvesztett kőkerítések és lebontásra ítélt saroképületek, amelyek helyén hamarosan újabb Önképző Központok bújnak elő a földből, ha majd szükség lesz rájuk. De még semmi sem biztos.

Ezen központok csírái egyelőre azokban vannak elvetve, akik potenciálisan megfelelnek a mai lét követelményeinek. Azoknak, akik képesek alkalmazkodni a tökéletességre törekvőek életmódjához, a tébolymocsarak fölé magasló embergyárakban kikevert laboratóriumi egyedeknek, meg annak a néhány szerencsésnek, akinek a génje természetesen alkalmas a túlélésre. A kövérek, a vakok és a sánták innen száműzésre kerülnek. A biológiailag hibás egyedek csak hátráltatják annak a kevés energiahordozónak a felélését, ami még megmaradt.

Mi vagyunk az utolsó generáció. Az utolsók, akik még úgy születtek, ahogyan a természet fogaskereke épp lendült, ha hibásan, hát hibásan, a kémia befolyásoltsága nélkül. A génmanipuláció nekünk még csak mese volt.

Unokáinknak a valóság.

A Tanács immár a második nemzedéken keresztül viszi tovább az újkori születésszabályozás ezen formáját, mert a bolygónak lélegeznie kell tovább. Kifogytunk a lehetőségekből.

Előre meghatározott céllal készült emberi hús. Gépagyú mérnökök, precíz tudósok, vegy-technikusok, biológiailag felpuffasztott katonák, reflektáns sofőrök, na és Központok kiképzői. A folyamatos munkabírással rendelkező rakodó-személyzet.

A vágytalan takarítóegységek. Amit nem muszáj az embernek csinálni, megteszik a gépek.

Mindenkinek megvan a helye, felesleges poszt nincs. Ha kiesel a pozíciódból, jön a helyedre egy másik tökéletes példány.

Te meg mehetsz a Külvárosi Zónába nyomorogni. Kifestett telefonfülkék, düledező újságos bódék.

A külváros peremén minden ideiglenes. A pusztulás és a növekedés összevisszasága testet ölt az utcák aszfaltján, a busz pedig csak vágja tovább a rengeteget.

Furcsa látni, hogy az emberek az utcán nem egyformák.

Gyökérből eltérő arcok masíroznak a kiszáradt *evnyí*kon, ahol egyre inkább elkopnak az élek és lassacskán minden homályossá és megfoghatatlanná válik. Nincs kifinomult tendencia vagy válogatott

viselkedésminta, és nem létezik az érlelt konformizmus. A tér itt nem feszes. Minden lomhán vonaglik egymás mellett. A szereplők csak úgy jönnek-mennek saját kezűleg eszkábált járműveiken, melyek a legkülönösebb formákat öltik. Néhányuknak használt kocsija is van. Itt az élet levetett szennyesét hordod.

És még mindig belül vagyunk. Itt még van áram. Az ellenőrző kapu csak most tűnik fel a fejem magasságában, ahogy körbepillantok.

Tizenegy embert számolok meg magam körül.

Tizenegy alkalmatlan példányt, akiket tökéletlensége váltotta meg a jegyet erre az útra.

A szemfedős néger srác velem szemben a sarokban. A tolószékes fickó középen a korlátnál. Egy öreg házaspár háttal és még két középkorú nő két üléssel arrébb. Az elhízott anyuka tőlem balra. A masszív tokával rendelkező tizenéves kiscsaj mögöttem.

A Satnyák Klubja.

Most már én is annak számítom, és senkit nem érdekel, hogyan váltam azzá, most már mindenki a maga ura. Létezhet valamiféle rendszer idekint, de a belvárosba nem sok hírt engednek beszivárogni kintről, amit meg tudni lehet az vagy hamis, vagy propaganda.

Egy halom egyenruhás őr jelzi utunk és jólétünk végét, szabadságunk kilátástalan kezdetét.

Az egyivású kobrakommandósok határozott mozdulatokkal, feszesre vágva a levegőt ellenőrzik a sofőrnél a szállítmányt, tizenkét bőrszövet-komplexum hatályon kívül helyezve.

Még pár méter a határvonal.

Arra gondolok, vajon mit érez majd Cassandra, ha felbontja a csomagot.

Látom amint lepkeszárnyán hazaér; lehúzza a megfelelő kreditet az okoskodó taxiórán; bepötyögi a láthatatlan kódot a kapun; felértékelődik a liften a hatodikra – aztán újabb szemtelen számsor az ajtónál. Lehet, hogy még készített magának egy SFTGFOP1-es teát a konyhamodulon, mire elér a hálókabinokhoz, és megtalálja a csomagot, amit odakészítettem.

Tudván, hogy egészen biztosan ellenkezésbe kezdett volna, hogy megpróbált volna lebeszélni, vagy valami más módszert találni, inkább az ő tudta nélkül döntöttem.

Nem mintha lett volna bármilyen más esély azon kevés időn belül, ami még hátra van a következő ellenőrzésig, nem mintha nem lett volna tisztában azzal, hogy már kétszer is kapott felszólítást az egészségi állapotának megváltoztatását illetően, nem mintha nem érezné, hogy már rég a Tanács nyert.

Most is érzi. Most már tudja.

Először baromira fel fogja magát idegesíteni, aztán sír majd őriöng. Nem fordítva, mint mások. De aztán persze megint sír. Legalábbis remélem. Végül is emberek vagyunk, nem gépek, bár néha kételkedem benne.

Végül is nem lehet lefogyni húsz kilót két hónap alatt, főleg, ha az a típus vagy, akinek a génjei kaparják a sajt falat, hogy most már enni kéne. Az agyad egész délután birizgál, hogy: szénhidrát.

Amikor összeismerkedtünk, Cassandra még jócskán belefért a rizikófaktorba, a szerelem kémiaját pedig nem érdekli a túlélés kémiaja, és nem gondol arra, hogy tizenöt év múlva a Külvárosi Zónában végzed elektromos áram, benzin, ellenőrzött élelmiszer vagy közjóléti juttatások nélkül. A szerelem kémiaja sorsokat dönt el, te meg csak bábu vagy.

Eközben bármikor hős lehetsz, ha azok közé a régi generációsok közé tartozol, akik még génfejlesztés nélkül születtek, mert neked legalább megadatik a lehetőség, hogy küzdj az életedért. Ha rendszeresen látogatod a sporttelepeket, részt veszel a heti háromszori közös tornán, és fizetésed egy részét időnként lázas szemű plasztikai sebészekre, nirvánabuborékból visszatérő gyógytornászokra, okkult gerinc masszőrökre költöd, vagy legalább

előfizetsz a természetgyógyász csatornára, és saláta menüt rendelsz egész hétre – már jó eséllyel bent maradsz.

De akadnak olyanok is, akiknek nem sikerül legyőzniük az ösztöneiket. Akik egy idő után feladják, megcsömörlenek a mesterségesen fenntartott jólétbe, a folyamatos harcba nap, mint nap, hogy teljesíts, hogy megfelelj, hogy ne tessed meg, amit az agyad diktál. Akik választás elé kerülnek, hogy mi éri meg jobban? Idebent élni megfelelő körülmények között hatalmas erőfeszítés árán, vagy odakint szabadnak lenni a mocsokban?

Amikor feleségül vettem, már előre tudtam, hogy egyszer eljön majd ez a pillanat. Akkor már láthatóak voltak a jelek, de én azt hittem elég leszek mellette ahhoz, hogy sikerüljön. De aztán valahogy jómagam is hitevesztetté váltam. Hiába volt jó állásom, egész tűrhető kreditosztással, hiába tartottam évek óta a 72 kilót az előírt 66 és 77 között, hiába fejlesztettem magam évről évre valami mással. A Tanács egyre több darabot akart belőlem. Nekem pedig nem volt elég erőm Kassandra mellé állni. Nem foglalkoztam vele eleget, hagytam, hogy eltespedjen a jórészt általam megteremtett életszínvonalon / korlátlan Takarítórobot havi bérlet / kiegészítő éltejegyecsomag / fertőtlenítő kapszula a nappaliba / ilyenek.

Időnként megpróbált lefogyni, nekem adta a szénhidrátcsomagjait, amiket én figyelmesen megbontottam, úgy téve, mintha érdekelne, majd este, mikor elaludt, ledaráltam a konyhamodulon. Felesleges pazarlás, de nekem akkor is vigyáznom kell. Aztán mi lett a vége. Már minden mindegy volt. Emlékszem, a futósávon mentem be aznap az irodába, amikor megláttam egy Karácsonyi reklámot a hirdetőpanelen, és feleszméltem. Már ilyenkor nyomják az ünnepi hangulatot? Hiszen még csak...
.....hiszen már október van. Három hónap múlva Központi Ellenőrzés. Ez hagyományosan mindig a Karácsony utáni első napon történik. Aki nem megy át, becsomagolhatja a télapót is, mert a következő évet már a külvárosban kezdi.

Vörös szaténszövettel átkarolt Karnitin csomag. Ne habozzon, lépje meg szeretteit!

Nem volt nehéz hamis adatokat szerezni. Edgar, a részlegről eléggé otthon van a hackerkedésben. Kéthavi szalámi fejadagért átváriálta az információkat a csuklómba ültetett chip-en, amely méri a súlyodat, a magasságodat, a test-tömeg indexedet és az izomszázalékodat. És Kassandraét is meg lehetett varázsolni. Mivel az ellenőrzéseket robotok és számítógépek végzik, az alanyoknak csak át kell haladniuk a rendszeren, ami meg számokkal dolgozik. A gépeknek nincs szemük. Ez volt ez én

lehetőségem. Az egész procedúra alatt gyakorlatilag senki nem figyel az eredményekre, hiszen azt is gépek elemzik, a kapuőrök csak terelgetik a népet, majd a végén hazaengedik, és másnap megkapja az eredményt a központi konzoljára. Így legalább marad idő búcsúzkodni. Habár nekem a részvétnyilvánítás meg a búcsúzás sose ment, úgyhogy Kellemes Ünnepeket Cassandra! Ez a csomag a búcsúajándékom, szavak helyett, amelyek úgylis csak drámához vezetnek mindig. Most már nincs szükség szavakra. Érzésből kellene több.

Áthaladunk a zóna kapuján. Látom a szemekben a megkékvült riadalmat, egyedül a sofőr közömbös. Már százszor végigcsinálta, ezért kapja a kreditet, ezért tud még lélegezni. Elkeseredett tekintetek, vágytalan lemondás, meddő izgágaság. Hiszen a legtöbben már úgy érkeznek ide, hogy átestek a holtpontra. De még egyikünk sem tudja mi vár rá. És a busz nem irgalmaz.

Az életed folyamatosan arra késztet, hogy hibákat kövess el, hogy aztán azok újra meg újra emlékeztessenek tökéletlenségedre. De néha elég egyetlen tett, hogy megértsd, azért az egy tettért voltál itt. Hogy hozzátegyél valamit az egészhez. De nem a te feladatod, hogy megítéld, ez mennyit ért.

2045. április 17. hétfő - a nap, amikor beléptem a külvárosba.

És ennyi, meg még néhány vers a szerzőtől a füzetecske végén, amit most nincs kedvem elolvasni, de azért azt hiszem utána nézek az otthoni modulon ennek a Sifrencaknak, hátha akad más is tőle. Kicsit egyhangú ugyan, de manapság ne várjon jobbat az ember, hiszen az írók is már kifogytak a lehetőségekből. Nem nagyon van miről írni. De azért bírom a kortárs irodalmat.

Még mindig ezen gondolkozom, amikor végre hazaérek, és a központi konzol üdvözlő fényei az arcomat karcolásszák. A rendszer kisvártatva közli velem, hogy üzenetem jött, aminek nem tudom eldönteni, hogy örüljek, vagy ne. Minden bizonnyal valami vizsgálat eredménye lesz, máskülönben ki a fene ír bárkinek bármit?

Miközben töltök magamnak egy Sztolicsnaját, megjátszott mosollyal konstátálom, hogy mennyire jók a megérzéseim. Vagy csak mennyire szánalmasan hipochonder vagyok. Hogy most is kisujjból kirázom az értékeket a legalacsonyabbhoz meg a legmagasabbhoz képest. Már meg sem kell nézmem a határértéket, tudom, mit érnek. De ez csak a

kötelező havi laborkivonat. Semmi extra. Olyan a vérképem, hogy mások a fél karjukat odaadnák érte. Szervi bajom nincs. A fejem mégis szétrohadni látszik belül.

A mellékelt reklámvideo felhívja a figyelmemet a Reflexológia eredményeire, aminek kapcsán már látom is magam, ahogy elmegyek még a héten egy kezelésre. Szánalmas gyógyulásfüggő lettem, aki minden lehetőséget megragad, hátha az segít. Még, ha tudja is, hogy csak kreditlehúzás, időpazarlás. De ártani nem árthat egy kis lábmasszázs, vagy mi. A video szerint kiváló lengyel szakembereket alkalmaz ez a cég. Egy rakás hírességet megmentettek a műtétektől meg sportsérülésektől.

Ezek is elhintik az újabb reményt, hogy meggyógyulsz. És bár megfogadtad, hogy többnek nem dőlsz be, többet nem költesz rá, mégis.

Aztán ott találsz magad megint valami csinos kis rendelőben, ahol kellemes zene szól és tompák a színek, és van ingyen víz az automatában. Ahol azt veszed észre, hogy az emberek kedvesen mosolyognak, de aztán a második alkalommal már kiszúrod, hogy ki a beépített jókedvcsináló ember. Ő a

felhangoló. Ez pedig a felhangolók
nemzedéke.

Már hívom is a számot. Két napon belül
van szabad hely.

Arra gyanakszom, hogy Jans, a kezelőm meleg. Látszólag tökéletesen érti a dolgát, módszeresen megtalálja talpam érzékeny pontjait, amelyekről nem is tudtam, hogy léteznek, miközben elmagyarázza az idegvégződések elhelyezkedését. Mozdulatai mégis annyira lomhák és már-már érzékiek, hogy olykor belelazulok.

De hogy van ezekkel a melegekkel?

Ami azt illeti, Rjonggl-nak van egy ilyen barátja. Egy nagymenő kortársköltő. A szakma beszarik, ha leír egy sort, és állítólag tényleg jó, nem csak játsza. Egy rakás elismerést bezsebelt, anno nemzetközi könyvvásárokon prezentált, műfordító és esztéta, most meg azt hiszem a digitális könyvkereskedelem egyik legnagyobb vállalkozásának az elnöke. Öt évvel fiatalabb nálam. És nem különben meleg.

Mert akinek ekkora érzékenységgel megáldott intellektusa van, az annak a mérhetetlen, tapasztalatnak köszönhetően – ha csak elméletbeli is – szükségszerűen el kell utasítania a manapság érvényben lévő nő alapú társadalmat, és felépíteni egy saját

erkölcsi rendszert. Egyszerűbb, ha nem a nőt választja. Nincs annyi bonyodalom. Nincsenek elvárások, melyek mind csak a művészi lélek, az EGO kibontakozását gátolják. Az ilyen elvetemülteknek szabadság kell, még, ha az illúzió is. Meg lehet nézni Rjonggl-t. Teljesen odavan a tehetsége, mert felőrülte, elaprózta az élet társadalmilag elfogadottabb formájában való létezés. Nem vesz házi androidot, inkább ő az, aki főz, mos, takarít. Cserébe a feleségétől nem kap mást, csak elvárásokat és megkérdőjelezést. Arról nem is beszélve, hogy az asszony bőre már nem olyan sima, mint régen, szeme már nem olyan szelíd és hívogató, hanem inkább szemrehányó, teste pedig már nem puha és törékeny. De az a néhány boldog pillanat, amikor kedves és odaadó, úgy látszik elfeledteti Rjonggl-al a kíméletlen valóság iránti utálatát, és így lesz ő is:

A hangyaboly következő rabszolgája,

A kisebbik gyerek már csak két centire üvölt a fülétől fürdetés előtt, a nagyobbik meg csak a „De..” és a „NEM” szócskák mentén kommunikál szüleivel. A lakásban eldobált ruhadarabok adnak felületet a kóbor játékfiguráknak, akik véres csatát vívnak a

mosatlan edények hegyén lerakódott szójakocka-maradványokért. Hát lehet így filmezni? Igaza van Rjongll-nak. Hol marad az ihlet?

Meg kell találni a megfelelő pontokat a talpon, mert minden szervünknek megvan az azonos pontja mind a kéz, mind a talp területén. Ezen felül a szemben is, de azt csak különleges lézertechnikával lehet kezelni, és tömérdek kreditet felemészt. Ez olcsóbb, és kellemesebb is. A kezelőm pedig nagyon lelkes. Már két hete járok ide minden másnap, és eleinte valóban éreztem valamiféle jobbulást, de már magam sem tudom, hogy olykor mit érzek, és képes vagyok meggyőzni magam, hogy mindez csak placebo, s valójában ugyanúgy fáj a fejem, mint eddig.

Ez a pont itt a nagylábujj tövében az agyat stimulálja, pontosabban a koponyaideget. Rám is fér. Aztán egy kis mélybehatás a bal külső lábívre, ami a nyakcsigolyát ingerli. Remek. Megyünk szépen sorba napról napra. Mi legyen a hasi idegközponttal? Azt ma nem kérem Jans, térjünk vissza a tárgyra: jobb nagylábujj közepén, igen, a Hipotalamusz. Lassam már magam is tudom fejből, hogy mi hol van. Jól van, mára ennyi. Jöhet a szokásos

mentatea a végén, ami pótolja az elpárolgott vizet a szervezetemből.

Összecsukom a palmtopomat, amin kezelések alatt a letöltött Pelevin regényt olvasom párhuzamosan az időközben szintén letöltött Brohtun Sifrencak: Meddőesség című verses-kötetével. Pelevin olyan, mintha folyamatosan be lenne kokozva és tépve egyszerre, miközben egy tartós trippen van. Túllép a dimenziókon, és az olvasó már a történet felénél eltéved bennük. Akkor holnap délben, Jans, puszi, puszi.

Kilépek a Haarlemmerstraat vékonyra szelt mozgójárdájára, és ezúttal a tömegközlekedést választom. Elsuhanok egy darabon, miközben az emberek arcát fürkészem és próbálom beleképzelni magam az életükbe, megkísérlem egy pillanatra beleélni magam a szerepükbe, és arra gondolok, legyen az bármilyen is, legalább nem fáj a fejük. Biztos megvannak a maguk gondjaik: lehet, hogy annak a fickónak épp most halt meg az anyja, mégis mosolyog. De legalább nem fáj a feje. Légmotoros babakocsival közeledő párocska a szemben jövő járdán. Mostanság nem sokat alszanak, de a fejük nem fáj. Görnyedező öregapó az

egyik oxigénadagoló oszlopnál: a háta szétvan, és gondolom reggelente fél óra, mire kikel az ágyból: de a feje talán nem fáj. A Luteritánus templom irányába épp most elhaladó násznép, akiknek aztán kivált jókedvük van. Két szakadt koldus a Nyugat Indiai Társaság emlékházánál: a fejük maximum azért fájhat, mert már nem ettek két napja, s lehet, hogy holnapután éhen halnak tíz kreditnyi reménnyel – de legalább érzik még az életet. Nem úgy mint én, aki nem tudom átadni magam a virágokból, a nyárból áradó nyugalomnak, a földből feltörő természetes életerőnek, és a megmaradt növények illatának.

A nyugati dokkok sarkánál lelépek a járdáról és betérek vásárolni a Meeuwig & Zn-be. A bejárat mellett Lars Henrikksen (Bishop) óriás hologramja reklámoz egy méregdrága késfajtát, amit a boltban is lehet kapni. Odabent mindez feledésbe merül a kulináris ősrobbanásban, amit az üzlet nyújt: gyümölcsös ecetek almával, málnával, mézes mustárok, toszkán olajok, bambuszrügykonzervek és egyéb, halandóknak szinte megfizethetetlen érdekességek. Na meg a

gyógynövények, amelyekre Jans, hívta fel a figyelmem.

Nem is értem, hogy nem jutott eddig eszembe igazán komoly hatóanyaggal bemártott gyógynövényekkel próbálkozni a fejfájás ellen. Szégyellem is most, így hát bosszúból összevásárolok vagy tízféle alapanyagot, melyek egy részét teaként fogyasztva ajánlják a pult mögül kikandikáló maszalaszemű indusok, a másik felét meg inkább fürdőolaj készítéséhez. Alapból veszek kamillát meg levendulát, aztán ráerősítek: macskagyökér, orbáncfű, komlótohoz, muskotályzsálya, sáfrányoszeklice, koriander, kardamon, citromfű és királydinnye kivonat. Az indusok hülyének néznek, vagy azt hiszik térközi bealvós bulit rendezek a lakásomon, de nem érdekel. A gyógyulás érdekében mindent ki kell próbálnom.

Súlyos kredithalmok gördülnek le a vénaszondámon.

Elhagyom az üzletet. Néhány sarokkal arrébb, az Oudekerk parányi kápolnájánál sajátos kép fogad: mozgássérültek gyülekeznek felturbózva a lépcső előtt, láthatóan valamiféle közös imádságra

készülnek. A legtöbbjükön látszik, hogy évek óta vegetál, néhánynak pedig hiányzik valamelyik végtagja. Egy pillanatra megmerevedek. Mi is az én kis fejfájásom ehhez képest? Én sajnáltatom magam, hogy milyen csúcskategóriás nőkről maradok le – ezeknek soha nem lesz már egy jó numerájuk. Mégis itt vannak. A Becker szindrómások. A Down kórosok. A tüdőfibrozisosok. Nekik fele annyi élmény és szórakozás nem juthat már, a felét sem élték át annak, amit eddig én. Mégis itt vannak. A génhibások. Az Alice Csodaországban-szindrómások. A Hodgkin-kórosok, meg akiknek Epstein-Barr vírusuk van. Mégsem vetették még magukat bele a fagyos Amstelbe, mely évről évre lehül néhány fokot a globális felmelegedés miatt.

A fájdalom másodlagos. Lényeg az elszántság.

Nem sokkal később, a lakásomban egyből megpróbálom ellazítani magam egy kicsit, mert a délutáni napsütés különösen rátesz a fejfájásomra. Kezdesnek keverek egy teát a szimpatikusabb alapanyagokból, aztán szívok egy kis Északi Fényt.

Bekapcsolom a médiadobozt, amelynek kezdőképernyőjén felvillannak az aktuális

szén-dioxid kibocsátási adatok. A központi adás nagy valószínűséggel már megint lódit a tényleges számokat illetően, pedig a negyven egy-két fokos hőmérsékletet tekintve minden épeszű embernek tisztában kellene lennie azzal, hogy ennél jóval magasabb értékek érvényesek. És az évek óta sűrűsödő tájfunokat, tornádókat sem tudják kiradírozni a hő-térképekről, ahogyan a tengerek vize melegsik. De mintha senki nem foglalkozna ilyesmivel.

Az emberek arcán ugyan ott virít a folytonos aggodalom, de amíg a megszokott életkörülményeiket megkapják, addig semmit sem tesznek. De állítólag nagyon sok helyen vannak civil lázongások, csak ezt a média nem mutatja. Pedig néhány éven belül nekem is el kell tűnnöm a városból. Az évtized végére valószínűleg feltartóztathatatlanul meg fog emelkedni a tengerszintmagasság, és akkor ellepi a tenger ezt az egész kócerájt. Grönland jege kicsinál minket meg az angolokat is. De addig még van egy kis időm.

Inkább nézem egy kicsit a sportcsatornán a pankrációt. Öreg fiúk gála van egykori kedvenceimmel: Sin Cara püföli CM Punkot egy Triple Threat meccsen, Evan Bourne

egyenlőre a ring mellett fetreng egy ráborított létra nyomán. Szánalmasan lassan mozognak ezek már, hiába minden vitamininjekciónak. Át is váltok a focicsatornára. A várható átigazolásokról van szó, de már ennek sincs sok értelme. Az üzletté fajult játék elveszti varázsát, és amúgy sem tudtam eldönteni soha, hogy melyik típusú szurkolótáborba tartozom: aki a csapatot követi, vagy aki a játékost. A legtöbb rajongó a csapatot élteti, mert számára az egy jelkép. A többiek közül kerülnek ki azok, akik egy-egy játékost figyelnek. Ha pedig az átigazol egy másik csapatba, akkor egy idő után szükségszerűen azt az egyesületet is megkedvelik. Még akkor is, ha az évekig az „ellenség” tábora volt. Egy ideje nem követem szoros időrendben a sporteseményeket, mivel minden csapatban van olyan játékos, akit jónak találok, így aztán annak, hogy ki nyer, már nincs túl nagy jelentősége.

Iszom inkább még egy kis teát, és kapcsolok tovább. Na nézd csak: Schwarzkopf Elite 2024. Ezen a versenyen olyan lányok vesznek részt, akik nem akarnak dolgozni, és elég jó a DNS mintájuk.

Eszembe is jut az a múltkori Sifrencak novella.

Minden lány csodaszép. Sőt, mi több. Úgy csillognak, mintha csak arra születtek volna, hogy szépek és kívül tökéletesek legyenek, aztán meg évekig ebből profitáljanak. Ezeknek soha nem kell megtudniuk, mi az a kemény munka, rájuk másfajta keménység vár. A szakmabeliek azért azt hangoztatják, hogy nehéz meló ez, de hát mit kezdjek valakivel, akinek az a szakmája, hogy szép. Ez a szépség megijeszt. Az már nem egészséges, ha valaki ennyire jó. Ugyanakkor nem bírom levenni a szemem a képernyőről. Kurva biokémia.

De aztán a nyilatkozatok alatt magamhoz térek, és megnyugvással üdvözlöm, hogy nem ez a valóság, és csak rétegeképeket látok. De hát én is csak egy réteg vagyok. Ilyenkor mindig eszembe jut, hogy mindenki szarik – még a szépségkirálynők is.

Elég volt ebből. Az üvegasztalon előttem heverő képregény-vázlat mintha hívogatna egy ideje. De vajon képes vagyok-e értelmes munkát végezni ezzel a szorítással a tudatomban? Beindítom a nosztalgiaacsatornát a klip-lejátszón hátha így jobban megy. Már

forog is Robag Whrume „Thora Vukk”-ja, ez az őskövület, ami még mindig megállja a helyét. Figyelem a felvillanó képi facsarást, az ódon városokkal meg a tengerrel, és kezdek elmélyülni.

Aztán módszeresen húzni kezdem a vonalakat, és lassan megindul valami a fejemben. Megpróbálom magam egyre jobban beleélni a világba, amit rajzolok. Ott kell lennem bent, hogy minden részletre emlékezzem. A képernyő kékes-zöldben ontja magából a feldarabolt múltat. Néha rózsaszín foltok ugranak be helyettesíteni, de ami igazán átütő, az a harmónia. Én meg csak rajzolok tovább. A LED szemcsék omladozva kérlik fel táncra az érintőfelületet, és minden kanyarban rátapadnak a féknyomra.

Ám néhány elveszített pillanattal később valami megváltozik. Amikor először megmozdul a bal felső sarokban az égre rajzolt felhőkarcolók közt valami, még csak azt hiszem, hogy az agyam kapcsolt ki egy pillanatra. Aztán beugrik, hogy be vagyok tépve. De most egyértelműen látom, hogy a lány a sztoriból, egyenesen rám néz, sőt rám kacsint. Elvakít az Északi fény? Szemeim

Bullmasztiff riadtsággal merednek bele a képbe

A tipikusan képregényszerűen tökéletesre rajzolt lány alakja most már kertelés nélkül megindul a képkocka széle felé. Ki fog lépni a helyéről. Most leguggol és elkeni a kocka sarkát, hogy ki tudjon csúszni. Szürkévé maszatolt folt éktelenkedik a monitor közepén.

Ez kimászik. De nemhogy kimászik, hanem most egyszerre kiemelkedik a harmadik dimenzióba, és magához tér, mint egy játékgúla, pedig csak egy digitális kód. Így kivágva magát a történetből, azért meg kell hagyni, egész jól néz ki. Jók lettek a vonalak, megfelelő az arány, így már nyilvánvalóbb. Remek munkát végeztem. A mellei azért kissé nagyobbak, mint kellene, de hát a túl tökéletes test a képregények mítoszteremtő kliséje, és inkább legyen nagyobb melle, mint kicsi. A kirobbanó energiát szimbolizálja. Jó lett az az árnyékolás is a térdei alatt. Csak az arca kicsit harcias. Talán túlságosan is. De nézd csak, most kedvesen kezd mosolyogni, aztán megindul a mosdó felé. Kicsit lassabban megy neki, mivel idekint mások a gravitációs törvények, szóval

időbe telik, míg odaér. Én közben rajzoló tovább, és már csak az ajtócsukódást hallom, aztán néhány perc múlva az öblítő hangját.

- Kitakaríthatnál néha odabent. -
vetemedik visszafelé, hogy szinte szégyellem magam.

- Heti kétszer kérek takarítást.

- Úgy látszik, nem elég.

- Ha nem teszik, mássz vissza, úgy is olyan üres így a kocka.

- Jól van na, csak jeleztem - azzal fogja magát és beül a velem szemben lévő kanapéra. Elismerően méregetem, ahogyan keresztbe teszi egymás fölött a lábait, újabb szemszögből mutatva be hosszú combjait, ahogy véget érnek egy bíbor bőrcsizmában. Lehalkítom a lejátszót, amiben épp most kezdődik valami Minilogue eposz.

- Most már itt fogsz lakni? -érdeklődöm.

- Nem, nincs akkora szerencséd. Csak azért jöttem, hogy elmondjam mi bajod van.

- Ez jó. - hümmögök - Na, és honnan tudnád te azt?

Előrehajol, hogy most már belátok a bőrhevederből készült ruháján a dekoltázsába, és újfent megállapítom, hogy egészen arányos melleket tudok rajzolni.

- Már Hónapok óta nézem, ahogy élsz, figyelem, hogy mi megy itt. Amióta csak elkezdted megrajzolni. De előbb igyunk! - azzal beleveti magát a vodkás pohárba, ahonnan jól elázva löki fel magát, és lábát lógatva leül a pohár peremére.

- Mindig kíváncsi voltam, mi ez a lötyty, amit iszol.

- Úgy érted, észleltél mindent, ami itt történt? Kíváncsivá teszel.

- Na figyelj, tudod, mi a te bajod? Nagyon egyszerű. Egyszerűbb, mint hinnéd, pedig te szereted bonyolítani a dolgokat. Olyan vagy, mint egy sivatagi ló, ami elé odalógatták a vízzel teli palackot egy életen át, de most rájött, hogy soha nem fogja elérni. Egy agár vagy, amely ráébredt, hogy soha nem kapja el a nyulat, úgyhogy inkább megáll. De a tudás veszélyes. Ha ez embernek már nincsenek céljai, megtorpan, és nem tud mit kezdeni magával a szervezete.

- De nekem az a célom, hogy meggyógyuljak. Orvosról orvosra járok, kezelésről kezelésre.

- Az csak egy pótcselekvés. Valójában semmi bajod, csak csalódtál mindenben és mindenkiben, ezért már semmi nem érdekel,

egyszerre érdektelenné váltál. Elkezdted önmagad felé fordulni, ami nem baj, csak te túlmentél a célon. Az edzéseidbe menekülsz, és mindenből a tökéletest akarod kihozni.

- Én csak megpróbálok egészségesen élni. Odafigyelek mit eszem meg iszom.

- Az egészséges életmód az agyadra ment. Nem tudsz már lazítani sem. Rájöttél, hogy világ működése mennyire banális, és hogy te mennyire nem tehetsz semmit a sorsszerűen bekövetkező láncreakciók ellen. Ez bizonyított orvostudomány. Az idegrendszered működésére hatással van az, hogy milyen viszonyban vagy a környezeteddel. Hogy mennyire vagy kibékülve az életeddel. Milyen társasági életet élsz. De téged már semmi nem mozgat. A zenébe belebuktál, mert túl közepszerű voltál, és nem kaptad meg az áhított elismerést. Túl sokáig hitted el, hogy megbecsülnek majd, de a világ átlépett rajtad, és a következő generációt üdvözli. Nem sok dolgod maradt, pusztán, hogy konstatáld az idődet.

- Ez nem lehet ilyen egyszerű.

- Dehogynem. Csak kikészült az agyad. Vissza akarod kapni a múltadat, amikor még nem volt ennyi felelősség a válladon.

- Nem akarom megváltoztatni a világot.
- Mert már tudod, hogy nem lehet. De erőlködteél rajta, hogy belefeszült az egész lényed, miközben utálod, hogy öregszel.
- Semmi bajom a fiatalokkal.
- Na még egyszer.
- Oké. A fiatalok azon görgcsölnek, hogy mikor nőnek már fel, a felnöttek meg azon, hogy mennyire nehéz teher az elmúlt a fiatalság. Ez normális folyamat, és engem egyáltalán nem zavar.
- De arra gondolsz, mi lenne, ha kiderülne, hogy valami halálos betegségben szenvednek?
- Nem gondolok erre.
- Önmagadat csapod be.
- Nézd, elég sokat olvastam erről, rendben. Természetes, hogy a népcsoportok fejlődésének elkülönülése megmutatkozik a ruházatukban és egyéb külsőségeikben is, leginkább a fiatal generációknál. Megfigyelhető, ahogyan egész Európában eltűnedeznek a népviseleti szokások. A serdülőkorban lévő fiúknál megkezdődik a bilógiai neofília, vagyis célkeresés, minek folytán elutasítjuk a régi rendet, szüleink avassá avansált szokásait, és más jelképet

vagy pozitív célt kell találniuk maguknak. Mindennek mellesleg fajfenntartó szerepe is van. A kultúrákat a fiatalok aztán megpróbálják átszerkeszteni, átépíteni, mert saját rugalmasságukhoz képest merevnek érzik őket. De a túlszerkesztett kultúrák mára egymást kezdték el felfalni.

- Ez a te bajod. A részese akarsz lenni a fejlődésnek, és ehhez tökéletessé kell válnod. De fogadd el, hogy nem lehet. Csak rajzolj és kész. Úgy, ahogy régen. Ne próbálj meg az alakulóban lévő világhoz teljesen alakulni. Nézz meg engem, nekem is mibe kerül, hogy itt vagyok? Mindjárt kiszáradok.

- Mássz vissza a képernyőre.

- Persze, aztán kitörölsz.

- A teremtményeimet máshogy is el tudom pusztítani. Ismered a radír funkciót?

- Csak azt ne. Akkor inkább belefojtom magam a vodkába.

- Megkíméllek. De most dolgoznom kell. Nagyon érdekes az elméleted, talán majd megfontolom. De ha maradni akarsz, előre szólok, hogy nincs itthon túl sok kaja.

De aztán sértődötten visszavonulót fúj. Fogja magát, és miután lerázta magáról a maradék nedvességet, visszasonfordál a

képernyőn a saját kockájába, amelynek most rajzolhatom újra a szélet. Nem megmondtam, hogy mennyire szeszélyesek és kiszámíthatatlanok? Pont erről beszéltem.

De másnap megint kint van, mint múltkor az aranyerem. Amikor kíváncszorgok az ágyból a konyhába, hogy megigyam a reggeli ginzeng teámat, látom, hogy nyitva van a hűtő ajtaja, és mivel én pedánsan ügyelek az ilyesmire, rögtön gyanakodni kezdek, és erre minden alapom meg is van a hűtő oldalából hiányzó Sztolicsnajám helyét látván. Úgy látszik dézsmálja a vodkámat. Bedobok egy narancshéjkapszulát meg egy Omega3 zsírsavast, és elindulok megkeresni.

A nappaliban találok rá becsiccsentve, de lelkesen. A modult nézi, ahol megint Afrikát mutatják. Most már ott van az összes nagyokos, és azon vitatkoznak, hogyan tovább. Megérkeztek az első keselyűk. Nem tudom, hogy ez most a világ végének a kezdete-e, viszont most még nagyon messze van, nem úgy mint a nő, aki én találtam ki.

Most akkor minden nap rajzolhatom újra a képkockáját? Látom, hogy ezúttal egy másik, még befejezetlen kockából szabadult ki, és ekkor beugrik, hogy a tegnapi is olyan volt. Úgy látszik, csak azokból tud előbújni, szóval, ha meg akarok szabadulni tőle, lehet,

hogy csak be kell fejeznem mindig a kockát, amin épp tartózkodik. Ez még jó lehet.

Kissé elázva bámulja a képernyőt, ahol meg egy olyan tényfeltáró riport megy arról, hogy évente 5800 tonna mákot termelnek ki Afganisztánban heroinnak, amiből az állam éves bevételének hatvan százaléka származik. Kaja ott sincs, de legalább ellátják a fél világot mákonnyal, az ottani fejesek meg ételt vesznek belőle.

Nézem a nőt, akit teremtettem, és kedvem támad rámászni, miközben arra gondolok, hogy a nők mennyire kecsesek, elbűvölők, kegyetlenek és számítóak. Adalékadatok: *Léleklány a fantázianeve, és egy általam teremtett világban él a Titánon, ahol az emberiség épp háborúban áll a trákokkal a kitermelhető nyersanyagokért. A rovarok fölényben vannak, ezért az emberek a szuperhősök segítségét kérik. Léleklány egy biológiai mutáns, aki képes lelket önteni a trákokkal harcoló zsoldosokba. Sokat olvas, és kedveli a kutyákat.*

- Bújj ide mellém! – kéri nyájasan, mintha érezné, hogy akarok valamit. Mert ilyenek ezek. Megérik. Mindent túlbonyolítanak, de a lényeket mindig érzik. Nem habozom sokat, csak előbb meghúzó az én is az elcsent

vodkásüveget, átkapcsolok a zenecsatornára, ahol meg Zoltan Solomon ókori „For The Girls Who Died Last Night”-ja megy, amit tán még én is játszottam – aztán fogom magam, és óvatosan odatapaszkodom Léleklány hátához.

- Nem kellene innod. Nem tesz jó az aranyerednek. Az alkohol értágító. Megint fájni fog a hátad, mert a vastagbeled végén lévő duzzanat összehúzza az izmokat.

- Lentről felfelé, fentről lefelé.

- Megfeszülsz.

- Nehezen megy a szarás, mert kevesebb a hely.

- A nap végére leszívja az energiádat.

- Hamarabb elfáradok és kimerülök.

- Tudod te. Biztosan jól jönne most egy kis ölelésterápia. –mondja

- Hüm...?

- Nem hallottál még róla? Egészen hatásos, majd meglátod.

- Ölelésterápia? Az meg mi?

- A lelked gyógyítása, miáltal a tested is egészségesebb lehet. A test semmire nem képes lélek nélkül. Kölcsönhatásban vannak.

- Nem igazán értem, hogy mire gondolsz – fanyalkodom.

- Nagyon egyszerű. Átölelsz valakit, aki közel áll hozzád. Egy barátot. Fontos, hogy ellenkező nemű legyen.

- És mi van a mutánsokkal?

- Azt most hagyjuk. Szóval odabújsz valaki mögé szorosán, és őszinte melegséggel átöleled néhány percig. Semmi más. Csak egy jó hosszú ölelés. Ez nagyon lényeges. Nem együttalvásról van szó, vagy szexről, hanem arról, hogy pár percig érezd a barátod kisugárzását. Szívd be a nyaka illatát és hajolj bele a hajába. Vegyél fel vele lágy kifli pózt. Olyas valakivel a leghatásosabb csinálni, aki nagyon közel áll hozzád, de tiltott terület.

- Miért?

- Mert akkor a kielégítetlen vágyakozások egymásra vetülnek és megsokszorozzák az élményt.

- Aha. Úgy látom, hogy felizgatta a fantáziádat.

- Csak érted teszem.

- Ez tenne jót a fejfájásomnak? - kötözködöm.

- Legalább addig sem arra gondolsz, hanem épp azon vagy, hogy átlépd-e a határt.

- A határt?

- Valakihez annyira közel kerülni, amennyire csak lehet, direkt érintés nélkül. Nincs tapi meg simi. Csak odabújás: test a testhez. Ez egy fontos határ. Még nem jelent semmit a barátságon túl.

- Izgató.

- De te nem teszel semmit. Az emberek nagy része ösztönből átlépi a határokat, bizonyos része viszont szeret távol maradni ezektől a meghatározó vonalatoktól, mert úgy biztonságosabb. Ha túl közel mész, a végén még megégsz. De ezt az élményt éppen az adja, hogy elmész az utolsó pontig, és nem tovább. Ebben van a varázsa, ettől izgalmas.

- Erőt ad?

- Feltölt. Elhiszed, hogy van néhány jó pillanat, amiért érdemes élni.

- Önámítás.

- Más se teszel, csak önámítassz, hogy van valamiféle rendeltetésed a világon.

- Mindenkinek van.

- Csak sorsod van, amit hagynod kell folytani előre. Közben csak elfoglalod magad.

- Nem rossz. Csak az bosszant, hogy már megint egy nő akar irányítani. Miért vagytok ilyenek? Mért nem tudtok egyszerűen csak ellenni? Miért kell belekavarni mindenbe?

- Gondolom, ez is ösztön.
- Ettől válnak bonyolulttá az egyszerű dolgok.
- Mégis idebújtál mögém.
- Az is ösztön.

Mintha a kifordított énem lenne, olyan ez a nő, és nem persze nem bírok nemet mondani neki. Zsibbadó agyalapi mirigyeimet most félrerakom és átadom magam az élménynek. Lassan tényleg beleveszek a nyugalomba, amit áraszt, és rájövök, hogy szinte elfelejtettem érezni. A hétköznapiak, a munka, meg a fejfájás már majdnem kiölték belőlem az embert, és tényleg csak egy robot maradok. De most érzem, hogy van még bennem erő. Pedig minden nap feladom egyszer, és minden nap újra kezdem. Mint egy ember, aki robotként viselkedik. És hányszor álltam már fel lélekben? És hányszor akartam abbahagyni? Hányszor kívántam, hogy bárcsak borzalmas lett volna az MRI koponya röntgen. Akkor legalább ráfoghatnám valami halálos daganatra, és legalább tudnám, mi van. Bizonyos szempontból könnyebb volna, még jól is érezném magam.

Látom, ahogy beviszem a terveimet az irodába, és végre megmondom a főnöknek, hogy mekkora seggfej, ha nem testszik neki, amit rajzolok. Úgy járnék-kelnék az utcán, hogy már semmi nem érdekelne, már nem volna mit vesztenem. Mindent az arcukba vághatnék. Megmondanám a rosszul öltözködő, úszógumis kispicsáknak a téren, hogy vegyenek vissza, mert még kurvára nem vágnak semmit. Hogy kezdjenek el olvasni valami eredetit. Hogy kezdjenek el kardiózni, mert ha már tizenhat évesen ilyen kis aranyos zsírpárnákkal virítanak, akkor milyenek lesznek harminc évesen? Mozogjatok lusta tetvek! Kocogsz este? Fussál reggel! Senki nem akar csinálni semmit, csak dirigálni, meg önmagát eladni. Beszölnék az össze politikusnak is, elküldeném a polgármestert a halál faszára szemtől szemben. A fórumokon lehúznám a celebeket, és nem kellene spórolnom semmivel. Elutaznék valahova az Unión túlra. Csinálnék egy felejthetetlen búcsúlemezt. Impozáns helyekre járnék és kétszer annyi hasiskúp járna.

Aztán összeírnám a dalokat, amelyeket a hamvasztásomra szánok, és elporladnék.

Most úgylis az a divat. Temetkezni már környezetbarát, mert a sok műanyagtól, amelyeket életünk folyamán lenyeletnek velünk táplálék gyanánt, már nem bírunk elrohadni se. Így hát marad a kemence, ami nem annyira intim, mivel az emberek szeretik a kézzelfogható dolgokat, még ha tudják, hogy az csak pár darab csont és bőrszövet odalent, de mégis. Mégis ember közelebb, és nem annyira személytelen. Szükségünk van kapaszkodókra.

De azt hiszem túllazítottam magam. Felnyitom a szemem. Léleklánynak kedvességpára szállingózik a nyakából, mosolyra szegett szája szélén hajának selyempántlikái foszladoznak. Huncut félrenézés a jobb szemgolyó felső sarkából. Robot vagyok. Feldarabolom a vágyaimat. Nem lépem túl a határt.

-5.

Annyi orvosnál jártam, hogy már fejből tudom, hova kell menned, ha valami bajod van. Fordulj hozzám bizalommal, és ígérem, nem fogsz csalódní. Ez a legkényelmesebb megoldás számodra, ha gyógyulásra vágysz. Csak mond meg, mit érzel, és én küldelek tovább a megfelelő emberhez. Nincs hiba. Telefonkód lakótelepeim vannak nevekkel, kifüstölt weboldalak, minden. Olyan vagyok, mint egy alkusz, aki megtalálja a neked legmegfelelőbb megoldást.

Az emberek nagy része valamiféle betegségtől szenved odakint, de azt hiszem, ez tényleg csak a természetes szelekció, amelynek végérvényesen az áldozata lettem, noha még nem adtam fel, hogy kihúzzam magam a statisztikai zsákból. Mindenkinek megvan a saját baja, van olyan, hogy apróbb, és vannak haldoklók. Mit akarok én itt a fejfájásommal? Vannak itt sarlósejtes vérszegénységgel küszködők, aztán ott van a tüdőgyulladás. Az a fazon, lehet, hogy rákos. Ez meg itt, ahogy kinéz, egészen biztosan genetikailag beteg. Az egészségügy belőlünk él. Vírusokat gyártanak és betegségeket, meg

ellenszert hozzá. De azért nem annyit hogy mindenkinek összejöjjön. A bolygón lévő hely vészesen fogy, mint ahogy az uránium is, melyet alternatív energiaforrásként agyonreklámoztak a kőolaj a szén meg a földgáz helyett. Muszáj pusztulnunk.

De közben hozzászoktatnak a mindennapi gyógyszerekhez és ásványi anyagokhoz. Zselé alapanyagú vitaminpasztillákká válunk.

Az ember nem beszél róla, csak folyton a kezelésekre jár, mert azt akarja hinni, hogy soha nem adja fel. Irreális összegekben fuldokló rutinvizsgálatok, hízelgő mosolyok a recepción, biztató jövőbelátás.

A mozgójárdán szembejövő csajnak meg petefészek-gyulladásra van, és mégis milyen vonzónak tűnik. Pedig egyszerű az élet, mint Hemingway írásai. Az öreg sem nagyon lacafacázott, csak leírta, ami megtörtént, egyszerűen, tömören, semmi extra, de mégis. Mégis valamiért odavoltak érte, pedig az írástudása nem volt kiemelkedő. Engem személy szerint gyakran kifejezetten idegesítettek a párbeszédei. Az összes elbeszélése elég primitív és nyers, mégis vonzó azzal a sok ismétléssel, a látszólag

értelmetlen mondatokkal és olykor a hiányérzetet teremtő befejezéssel. De minden írásában volt legalább egy mondat – de az az egy, olyan volt, amiért megérte végigolvasni. És a hangulat is megvolt. A kisugárzás működött, mint ennél a csajnál is.

Szklerózis multiplex. Parkinson-Kór.

Vegyél be minden nap omega3 zsírsavat és flavinoidokat az érfalak védelmére. Egyél sok rostot, és lúgosíts. Láss bele a vesédbe, ha már égnek álla hajad a fájdalomtól. Szedj spirulina algát és koriandermagot. Látod, hogy mások, még a füle botjukat se mozdítják, de ne legyünk rosszmájúak: csak magadra gondolj. A saját egészségedre. És ha már eléggé szőrös szívű vagy, tanítsd meg őket kesztyűbe dudálni. Igyál diófalevél teát. Szikrát szór a szemed, úgyhogy vegyél be egy kis luteint, mert ez csak szemmel verés lesz. Egészséged ügyében ne verd fogadhoz a garast. Fogadkozz, hogy kibírod, és este hat után már ne egyél semmit.

Ma reggel újfent elmentem egy nyaki fájdalomcsillapító injekcióra. Kibírtam. Az idős doktor, akit már jó ideje ismerek, a kezelés végén rájött, hogy ki is vagyok valójában. Annyira öreg, hogy már nem

tudja, mi történik körülötte, de azért még működik. Lassú mosollyal konstatálta, hogy felismert, aztán a kezembe nyomott egy lufit ajándékba. Igaz, hozzá képest gyerek vagyok.

A mozgójárdán később egy alkoholos filccel telerajzoltam a lufit és belenyomtam egy arra suhanó szőkeség kezébe. A lufi bal aljáról felfelé egy bitang kalózhajó hullámsíkja előre, felette repülőgép szenved katasztrófális tömegszerencsétlenséget a part felé zuhanva, ahol meg épp marslakók próbálnak felmászni a Hotel Sun szállodasor tetőteraszára. A repülőből ordibáló turisták lógnak, némelyik belezuhan az alant tátongó óriás fehér cápa szájába, mely uzsonnára ugrik ki a habokból. Mi a franc volt az injekcióban?

Most Rjonggl-al volna találkám a Brouwersgracht-on a Szibériában, és lehet, hogy amilyen mániákusan beosztja az idejét, már esetleg ott ül valamelyik sarokban. Sietek és:

Nem sokat tévedek. A Szibériában valami filmbemutató megy a kisteremben. A folyosókon egy absztrakt állatvilág kiállítás akaszkodik rám véres tehéntőgyökkel, meg lefagyasztott agancsmaradványokkal.

Rjonggl a helyi specialitást, a Szibériai Tigris vaporizálja bőszen egy körasztalon, mikor rátalálok. Kérek is belőle egy parányit - csak egy parányit. A tekintetünk kisvártatva elködösül, de az elménk megélesedik.

- Svéd rövidfilmeket adnak. - utal Rjonggl arra, hogy mi zajlik mögöttünk. - Egész ügyesek, de a legtöbbjét már láttam. A svédek nagyon jók, de mostanában ők is nyűglődnek.

- És te hogy állsz a következő moziddal? - kérdezem, mintha érdekelne.

- Mintha érdekelne - vágja rá, mintha tudná, mi jár a fejemben.

- Mintha téged érdekelne a fejfájásom - felelem.

- Semmi bajod nincs. Csak nem bírod elfogadni a világot, mondtam már.

- Engem tényleg érdekelnek a filmjeid.

- Tényleg nincs időm, hogy nyugodtan dolgozzak. De valójában nem aggódom. Az idő mindig megoldja a problémákat, csak ki kell várnom, amíg megjön a lehetőség. Nem szabad elsietni semmit, hagyni kell a dolgokat érni.

- Legutóbb még nem így beszéltél. Mindig lecsodálkozom a fordulásiadon.

Egyszer kivagy a saját életedtől, aztán meg úgy beszélsz, mintha nem számítana, azt is kibírod. Tudod nekem is bírnom kell. Lassan olyan zombivá válok én is, mint te.

- Na, akkor erre lökjünk le még egy slukkot! – javasolja és újratölt. Miután eléggé elzsibbadtunk, és már nem tudok különbséget tenni a fejfájás és a beállítás között, úgy döntünk, mozdulnunk kell. Rjonggl megkér, hogy kísérjem el a Sajtkamrába, a következő néhány film úgyis szar lesz, és egyébként is azzal az utasítással indult el otthonról, hogy vegyen sajtot. Lebegünk a kijárat felé. Menet közben kioltom egy légy életét a kezemmel. Kurva lassúak. Nem bírják a meleget, renyhül az apró kis keringésük. Végre ezek is kipusztulnak már. De aztán lassacskán mi következünk.

A transzportálás a Bijbeljs Museum-hoz történik, ahonnan percek alatt megérkezünk a De Kaaskamer-be.

Az aransárga sajtfolió egészen a bejáratig csobog odabentről, és néhány belga krémsajtnak sikerül is kiszöknie. Egy fekete címkés Olde Tervolde - rakás fanyarul végig néz rajtunk, és bénán játssza a Security-t. A

kis helyiségben tobzódnak a vásárlók, ide-oda kukkoló fejek, felfelé megnyúló nyakak adják a keresgélés ütemét, a bolt pulzusát vezérlő kiadópultnál pedig egymást tapossák az apró, töltött sajtkülönlegességekre, egyedi falatkákra áhítózó transzport turisták, akik alig várják, hogy visszaérve felvág hassanak valamivel otthon.

Amíg Rjonggl válogat, addig én meglapulok egy Pecorino Sardo hátán az olasz sarokban, és onnan figyelem a pillanatok további hullámvázát.

A spanyol keménysajtok például máris elkezdenek különcködni és sértődötten tartják meg reggeli kupaktanácsukat, miután a legtöbb turista mégiscsak hollandot vagy belgát választ. Úgy látom egy szürkefoltos Manchego Latte a főkolompos, amely most már egészen felhevülve biztatja a többieket, hogy csak azért se engedjék magukat lereszeltetni, ha arra kerül a sor. Közben apró kis francia Brind'amour golyócskák süvítenek el a lábam mellett, és belecsobbanak a kóstolóba kitett padlizsános pestóba. Az angolok mindezt dölyfösen szemlélik a bolt közepén húzódó akciós rakásról, egy Shropshire Blue viszont teljesen mélysötétre

sárgul az unalomtól. Az ánizsos fügek a páholyból lógnak szét a napot, és időnként odaintegnek a zöldmustáros dresszing-önteteknek. Két májaskolbászka negédesen szerelmet vall egymásnak a hátsó polcon - valószínűleg a Cacciatorék lesznek majd az esküvői tanúk. A Kékhölgy szemlátomást ezen a nyáron is jól fogy - szinte minden vásárló kosarában kiköt egy széjjelhántott darab -de a szezon legkelendőbb darabja mégis egy norvég gyümölcssajt málna, füge és karamell ízekben. Úgy látom, ezt Rjonggl sem hagyhatja ki. Lassan körbeérünk.

Üde déli szellő térít magamhoz az utcán, ahol elköszönök Rjonggl-tól, mert úgy sejtem, Jans bizonyára már türelmetlenül várja, hogy nyomkodhasson.

Jans szerint az egész fejfájást az ereim renyhesége okozza. Olyanok a vérereim, mint az elhasznált lufi. Egy életnyi tágulás - elernyedés. Mikor belépek hozzá, már csillog a szeme. Királydinnye teával vár, mint mindig. Aztán hagyom, hogy azt tegyen velem, amit akar, miközben egészen ellazulok. Olyan, mintha nem is csak reflexológiai kezelésre, hanem pszichiáterhez is járnék. Kötetlenül beszélgetünk, viszont

elmondhatunk egymásnak olyan dolgokat is, melyeket másnak nem, hiszen abban a pillanatban törlődik minden, amint véget ér a kezelés. Szóval Jans kicsit több is lett számomra, mint a kezelőm. Adalékadatok: *Norvég bevándorlók leszármazottja, az Apollolaan-on lakik 72 éves nagymamájával Kedvenc étele a majonézes ráksaláta, és egy kitömött zsiráffejet tart az ágya felett. Jól főz, rosszul vezet és túrhetően oboázik.*

- Na és, hogy érzed magad? – kérdezi.

- Egyformán. – felelem.

- Az nem jó. Úgy mondd, mintha belefáradtál volna mindenbe. Talán meg kellene próbálnod elfogadni az életed.

- Már te is ezzel jössz? Miért van az, hogy mindenki jobban tudja, mi a jó nekem?

- Talán, mert kívülről könnyebb meglátni a bajokat. Egy idegen gyakran többet lát. És én azt hiszem, neked beteljesületlen vágyaid lehetnek.

Kis lábujj alatti terület: a váll.

- Nem te vagy az első, aki ezt mondja. De az az igazság, hogy engem csak az zavar, hogy mindenki máshogy gondolkozik, mint én.

- Hát persze. Ettől változatos az életünk.

- Fenéket. Tele van örültekkel és megszállottakkal az utca. Nézz már körül. Elfut mellettem a jövő, és én nem akarok vele futni. A legtöbb ember meg teljesen üres belül. Ráadásul felszíneseek, magamutogatóak és mohók. A hatalomra vágynak bármilyen szinten. Azért is szívok szerintem ennyit. Azért tompítom a valóságot, mert nem tudom elviselni, úgy ahogy van. Nem tetszik, és megváltoztatni sem bírom. Háborúk, túlnépesedés, erkölcsi hanyatlás...

- Figyelj, lazítanod kéne. Menj el színházba vagy ilyesmi.

- Hát már jó rég nem voltam.

- Én tudok egy nagyon komoly darabot. Ha akarsz, elkísérlek. Friss, nyers és szemtelen, szóval neked való.

A talp középvonala alatti keresztvonal: a végbél alsó szakasza.

Válaszfalak előtt kuporogva sztrájkol az idő tovább. Pillanatok, percek, órák, napok, hetek. Fáj a fejem és semmit sem tehetek. Meddő sóhajokkal feltöltött hónapok. És, néha, mintha mi sem történt volna, megjátszom a normálist. Néhány nappal, és ugyanannyi gramm Jack Herrerral később

már a Kortárs Drámafesztiválon vagyok Jansal.

A Boom Chicago csordultig tele elvetemül, kissé hibbantnak tűnő fejekkel: művészek, kritikusok, intellektüellek, sznobok, meg az összes puszipajtásuk próbálja fenntartani a jelenkor kortárs életérzésének lüktetését. Olyan mód ögyelegnek, mint egy nagy család, akik pontosan tudják a rokonokról, hogy kinek mi a gyenge pontja. A sarok alsó része: a medence.

A meglepően absztrakt italpulttal kombinált, várakozóhelyiséggé fosztott galériában elcsípem két angyalarcú huszonéves lány beszélgetését a darabról, miközben Sztolicsnaját rendelek magamnak, Jansnak meg egy Metaxát Körbenézek a teremben és rájövök, hogy még sem kellett volna eljönni. Az ilyen helyeken derül ki, hogy csinos lányok akár műveltek is lehetnek, ami pedig felettébb bosszantó, vagy inkább dühítő, mert rájössz, hogy mekkora nagy nulla vagy. De a látvány vérpezsdítő.

A végén még szerelmes leszek.

Az előadás nyersnek ígérkezik, úgyhogy nem sok jót várok tőle, ezért biztos, ami biztos, benyomok egy hasiskúpot a toaletten,

és amikor megkínálom Jansot is, látom rajta, hogy teljesen fel van dobva. / De ki a f@sz iszik Metaxát?

Kezdek zsibbadni, mire a kezdést jelző gong felhápog. Berakom a darabhoz szokásosan mellékelt diszket az előttem lévő támlán villogó olvasómodulba. Mai előadásunk címe:

ALFADIZÁJN

Dráma 3 képben

„A kábítószer vagy az alkohol vagy a falánkság vagy a szex mind arra irányul, hogy békére leljünk. Hogy elmeneküljünk mindattól, amit tudunk. A tudásunktól. Hogy beleharaptunk az almába. A nyelv csupán arra való, hogy megpróbáljuk magyarázni a világ dicsőségét és csodáit. Célja a dekonstrukció és elutasítás. Az emberek nem képesek mit kezdeni a világ valódi szépségével. Hogy mindez megmagyarázhatatlan és felfoghatatlan.”

Chuck Palahniuk: Cigányút

BELÉPŐK

SILAS (23) egyetemista

MAXIM (22) a barátja

OLAV (42) klubtulajdonos

DIRT (34) személyi edző
DAFNÉ (30) foglalkozása: celeb
VELOR (51) politikus, üzletember
PEDER (28) sztájliszt

HIDEGKÉZ (33) vegyész
SIMASZÁJ (34) vegyész
KAI (18) Silas öccse
CHANAN (17) Kai barátja
AZJA (17) Kai és Chanan csoporttársa
CSERKESZKA (16) Azja barátnője

ELSŐ KÉP

Elhagyatott belvárosi lakóházból kialakított romkocsmá hátsó helyisége. A jobb oldalon bárpult, italokkal, sörcsappal, reklámokkal. Szemben hosszú, drapp szín bőrkanapé, előtte dohányzóasztal. A falakon kistrapált számítógép billentyűzetek, kábelek, laptop-maradványok. Az asztalt is régi monitorokból összerakott halom tartja. Felül színes foszforeszkáló csík fut körbe, egészen a baloldalon felállított félkör alakú, kisebb színpadig, ahol fel van állítva egy lemezjátszópult kisebb hangfalakkal. Kintről tompán behallatszik egy régi '90-es évek sláger, a Babylon Zoo-tól a „Spaceman”. Silas a kanapén ül és egy energiatároló doboz mellett bajlódik egy összegyűrt alufóliával. Hosszú, raszta haját visel, de öltözete nem hanyag, inkább csak lezser. Maxim a bárpult előtt téblábol, láthatóan nyugtalan. Ő kopasz. Egy régi, elrojtólódott Mixmag magazint lapozgat. Folyamatosan rágózik, időnként a színpaddal egy vonalban lévő

bejárati ajtó felé nézve feltekint napszemüvege mögül.

MAXIM Te jó ég, ezek meg mikor éltek?

SILAS Ha?

MAXIM Nézd már meg ezeket a fazonokat milyen ruhákban vannak, tiszta ciki. De jó, hogy nem a kilencvenes években nőttem fel. Most olyan okostojás lennék, mint ezek itt, akik azt hiszik ők találták fel az elektronikus zenét.

SILAS *(Sikerül beleszórnia valamit az italába az alufóliából)* Ők találták fel.

MAXIM Na ne már, ez tök béna. Lemezről keverték a zenét, az meg milyen? Ilyet csak az őskövület gyűjtők használnak nosztalgia bulikon.

SILAS Szerintem odakint a nagyteremben is az megy.

MAXIM Miért, ez itt a kisterem?

SILAS Nagyon úgy tűnik. Egyébként még nekem is megvannak apám régi lemezei.

MAXIM Na és mi a francon hallgatod őket? Csak a helyet foglalják.

SILAS Nem is tudom, jól néznek ki. Faternak volt egy működő lemezjátszója is, amit karácsonykor mindig elővett és hallgatta azokat a korai house lemezeket. El e hiszed, de volt, ami egészen jól szólt. Persze én még porbafingó voltam.

MAXIM Most meg porba-függő, hehe. Szerintem add el az egész cuccot a neten. Valami lúzer biztosan megveszi az egészet jó pénzért

SILAS Nem adhatom el. Emlék. Igaz, már évek óta nem hallgatott rajta senki semmit sem, úgyhogy anyám fel is vitte a padlásra, mert őt nem érdekelte annyira az egész, és amúgy sincs ideje a sok meló mellett.

MAXIM Jajajj, nehogy már sajnáljalak, anyuci kedvence - jól jön az a meló neked.

SILAS Kussoljál. A te faterod is megszedte magát annál az építkezési cégnél. Most meg a hároméves „használt” Audijával jársz. *(Kezével képzeletbeli idézőjelet mutat)*

MAXIM Azt a saját pénzemből vettem. Megdolgoztam érte.

SILAS *(Iszik)* Persze, megdolgoztál. Mind megdolgoztunk.

MAXIM Figyelj csak: a te apád meg Szövetkezeti tag volt a rendszerváltás előtt. Zsíros ki munka. Eladtátok az összes cukrot meg búzát az országból, úgyhogy könnyen fektetted bele a pénzed porokba. Mindig is alád volt rakva a pénz. Megszoktad a jólétet, nem is ismersz mást.

SILAS Én legalább gondolkodom, és valami hasznosat teszek.

MAXIM Drogot árulsz a suttyóknak. Nagy karrier.

SILAS Csak kiaknázom az igényeiket. Így is ügyis mindegy nekik.. Ez a világ nem sok szerepet tartogat számukra, hát legalább érezzék magukat jól néha, ahogy mi is. Már az elején el vannak rontva, a születésük pillanatában degenerált foglyok. A jövő elveszett. Mindenki tegye csak a dolgát, és így működik a körforgás. A mi szüleink még legalább fogták a gyeplőt, de ezek?! Látnád az öcsémet meg a haverjait. Kész katasztrófa. Semmi izlésük.

MAXIM Ugyan mitől lenne? Annyi lehetőség közül választhatnak, hogy belebolondulnak. *(Lapozgat)*

Csend

SILAS Hát én emlékszem a régi szép időkre, amikor még...

MAXIM (Közbevág) Na ne szórakozz – „régis szép idők”? Azok még csak most kezdődnek, te meg úgy beszélsz a huszonöt évvel, mint valami vén, kiégett diszko-patkány.

SILAS Az is vagyok. Valamelyik múltkori buliban már észrevettem magamon, hogy nem is érzem jól magam, csak muszájból csinálom. Már nem is nagyon érdekel a zene se, csak megszokásból járok hétvégézni. Még az is eszembe jutott, hogy kihagyok egy két szombatot.

MAXIM Megőrültél? Szombaton megy legjobban az üzlet.

SILAS Nem, feltétlenül. A legtöbben már csütörtökön bevásárolnak.

MAXIM Ugyan, nem mindenki olyan pedáns és előrelátó, mint te.

SILAS Én mindig megterveztem a hétvégéimet, már akkor is, amikor még az elején voltunk.

MAXIM Szerintem nem jó előre tervezni. Akkor soha nem sül el olyan jól, mert túlságosan várod, és rákészülsz. Pláne, előre elképzeled, milyen jó lesz az egész, aztán szépen kiizgulod magadból az érzést előre.

SILAS Meglehet, hogy sokszor ez volt a baj. Viszont ettől nem égtem ki olyan hamar.

MAXIM Szerintem meg csak önmagad farkába harapdalsz. Egyre csak azokat az élményeket keresed, amelyeket öt vagy hat éve nem éreztél, és tudod miért nem? Mert minden pillanat egyedi. Lehet hasonlót találni, de csak ritkán, érted, csak nagyon ritkán sikerül visszahozni a múltban magadba szívott élményeket.

SILAS Néha mégis azon vagyok.

MAXIM Felejtsd el az egészséget, és csak előre nézz. Maradj csak az üzletnél. Még, hogy kihagyod. Na és mi lesz a pénzzel? Miből tankolod a kocsit, miből veszed meg a fesztiválbérleteidet nyáron? A heti három konditerem sincs ingyen, meg a porok amiket közben bezabálsz: a fehérjeturmix, a vitaminok, meg az edzés előtti bedurrantók és teljesítményfokozók. De legfőképp: miből fizeted a kispicsák koktélljait a menő bárokban? Na persze félned nincs mitől. A család majd megint kihúzza a szarból, ha úgy adódik.

SILAS Anyám megölné, ha tudná, hogy drogot árulok.

MAXIM Minden cucc a weblapunkon legális. Semmi törvénybeütközőt nem teszel.

SILAS Most még nem. De ezek a szemét politikusok el fogják intézni, hogy az összes designdrog változat, a módosításaival meg mindennel együtt rajta legyen a tiltólistán.

MAXIM Na, látod. Éppen ezért nem állhatsz le most. Addig kell ütni a vasat, tudod...

SILAS A helyzet – az lesz forró, ha bevezetik ezt a módosítást.

MAXIM Ráérünk még ezen rágódni. Majd akkor kitalálunk valamit.

SILAS Micsodát? Fűvet árulunk kettesével a sarkon?

MAXIM Soha nem adok el öt gramm alatt. Ez alapszabály, már megbeszéltük. Ne kicsinyeskedjünk már, az totál dedó.

SILAS Majd meglátod, lesz-e te még totál dedós.

MAXIM Különben is, a fű már nem menő. Ki a fene akarna venni illegális marihuánát, amikor húsz másik szerhez hozzájuthat törvényesen? Nem is értem, hogy élnek meg még a természetők.

De azért az összes bárgyú, amerikai vígjátékba belerakják, hogy mindenki simán szív. Öregem, én nem tudnám már mérgezni magam azzal a szarral.

SILAS Én nem azt mondtam, hogy álljunk le. Csak, hogy kicsit pihenjünk.

MAXIM Ugyan már. Most kell élni, utána már késő lesz. Úgyis jön valami világvége, vagy az arabok ránk eresztenek egy kis atomot. És akkor még az ázsiaiakról meg a vírusokról nem is beszéltem.

SILAS Ne legyél már ennyire paranoiás. Te egy eltévedt műholdat is világpusztító meteornak nézel.

MAXIM Miért, Szibériában már lezuhant egy.

SILAS Mikor, száz éve?

MAXIM Épp itt az ideje, egy újabb katasztrófának. Na, mi van már hol van ez a tag?

SILAS Dolgozik.

MAXIM Dolga akadt a női vécében.

SILAS *Kkiíssa az egész poharat és nagyot nyel*) Na, pont ez a koktél kellett most nekem.

Mindjárt melegszem.

MAXIM Mindenkinek kell valamiben hinnie.

SILAS Én az alternatív valóságokban hiszek.

MAXIM Én meg a lét értelmetlenségében. Túl sokat tudok.

SILAS Kár neked. A túl sok tudás megöli a boldogságot.

MAXIM *(Ledobja az újságot az asztalra)* Szar ez a Mixmag. Ezek a fazonok már sehol sincsenek.

Olav belép a zenekari színpad felőli ajtón. Az ajtó nyílására erősebben szűrődik be a zene odakintről, amely most a Daft Punk „Around the World”-je. Negyvenes éveiben járó, kopaszodó

férfi, enyhe sörhassal, kiélt szemekkel. Egy Technics feliratú fekete pólót visel és farmert. Kezében cigi ég.

OLAV Na szevasztok. Bocs, a késésért. Holnap White Party lesz és ez igényel némi előkészületet. Minden rendben?

MAXIM Mi ez a szar zene odakint?

OLAV *(Pillanatnyi értetlenkedés után)* Céges Halloween van a nagyteremben. Semmi komoly, csak néhány nagyokos, de jól fizetnek. És pont ez az, amiért titeket hívtalak.

SILAS Ki ajánlott Minket?

OLAV Nos, ha minden igaz, van egy közös barátunk, Serafin. Sokat jár ide - ismer egy rakás helyi Dj-t és elbeszélget ezzel-azzal. Néha segít a szervezésben.

MAXIM Megvan az arc.

SILAS Mit szeretnél?

OLAV Kellene néhány pakk a holnapi happening-re. Exkluzív vendégek, szóval semmi liszt, meg nyugtatópor.

SILAS Mi nem foglalkozunk felütött áruval. Egyenesen a gyártótól szállítunk, nincsenek további láncszemek.

MAXIM Nem baszakszunk a hírnevünkkel.

OLAV Ez jól hangzik. Hát akkor lássuk csak: két-háromszáz ember lesz itt, plusz a személyzet meg a Dj-k, szóval úgy inkább háromszáz. Megoldható? Az jó kis tétel, nemde?

SILAS Az nem rossz. De attól is függ, hogy meddig tart a munka. Kifulladásig?

OLAV *(Bemegy a bárpult mögé és tölt magának egy italt)* Hohó, várjunk csak. Valamit tisztáznunk kell az elején. Én nem akarom, hogy ti itt áruljatok. Csak vásárolni szeretnék. Mint említettem, ez egy exkluzív este lesz, meghívott

vendégekkel. Ti hozzatok az árut, én meg fizetek. Ennyi. Ne értésétek félre, nem veletek van baj, hanem a helyzettel, ugye ez tiszta?

MAXIM Az tré. Ezen nem sok hasznunk van.

OLAV Figyelj, nem árulhatsz egyesével egy ilyen bulin. Az a tré. Egy zártközű „White Party”-ról van szó, és elég komoly arcok lesznek itt holnap. Az egész hazai szcéna legfontosabb figurái: műmájer szupersztárok, túlfizetett, zselézett hajú ficsúrok meg a topmodell barátnőik falatnyi ruháikban. Pezsgőfürdő, eperhab, csillogás. A parkolóba direkt felvettem még két embert estére.

MAXIM Egy rakás cicababa meg a milliomos fiúcskáik.

Olav széttárja a kezét és iszik.

MAXIM Nem árulok egyesével, minimum ötös pakkok vannak.

OLAV Oké, nézzétek, velem lehet beszélni. Ma este árulhattok itt a tökfilkóknak, ameddig akartok, le se szarják. Ezek csak honatyák, üzletemberek és a titkárnők, meg néhány híresség a Tv-ből. De a holnapi este tabu, oké? Higgyétek el, jól fogtok járni. Rendelhetném interneten is, de Serafin kifejezetten titeket ajánlott.

SILAS Annyira nem vagy hülye, hogy egy ilyen tételt a neten rendelj. Kiszúróják.

OLAV *(Álszenten)* De hiszen ezek legális drogok nem?

SILAS ilyen mennyiségeket már megjegyeznek, aztán elkezdenek szépen figyelni, hogy mikor nyúlsz bele keményebb csúnya ügyeltekbe is.

OLAV Jól van, tényleg nem vagyok olyan hülye, hogy neten rendeljem. Garantálom, hogy jó üzletet kötünk. Amúgy kértek egy italt?

MAXIM Munka közben soha nem iszom.

SILAS Nekem csak egy mentes vizet.

OLAV *(Kitölt egy vizet, és odaviszi Silas elé)*
Szóval?

SILAS Oké, akkor mondom, mi van. Először is nagyon jó minőségű methylo-*n*-ról beszélhetünk. Tényleg az, nem viccelek, nem az a moslák, amit máshol kapsz, és jobban üt, mint bármelyik MDMA, Aztán persze benzofury, az elmaradhatatlan. Abból bármikor, bármennyit. Nézzük csak: egy kis GBL...

OLAV Nem, Ginát ne hozzá. Csak a hülye divatpuncok tolják meg a sznob angol haverjaik. És itt amúgy sem nagyon lesz szükség arra, hogy a nőket beszédítsék. Ez nem az a társaság.

SILAS Biztos, hogy nem kell? Egy pár adag sem, hátha valaki...?

OLAV Biztos. Senki nem szed már GBL-t. Inkább Cloud 9-t hozzá, az jól megy itt. Vagy 4-mec-et

SILAS Van mindkettő. Esetleg dimethocaine?

OLAV Jöhet. De az nem kell sok. Attól nagyon szét lennének.

MAXIM Hozunk rá egy kis Spice-t

OLAV Na ne, azt már nem. Ide ne hozzátok azt a bűdös francot. Különb*e*n meg, ha valaki be akar tépni, szívjon igazi füvet, ne ilyen műanyagot. Vágnák az arcába, aki kitalálta.

MAXIM Mé', nem olyan rossz az.

OLAV Ebben következetes vagyok. Amikor ti még sehol sem voltatok, én már füvet szívtam. Akkoriban még nem volt tele minden ezekkel a vegyszerekkel. Ha volt füved, jól érezted magad, meg néha szereztél egy kis ekit vagy spurit.

MAXIM Nem érdekelnek a hőskori legendáid.

SILAS Nyugi

OLAV (*Maxim felé*) Mi legalább még megdolgoztunk azért, hogy jól érezzük magunkat hétvégén. Akkor még kaland volt beszerezni bármit, ti meg mindent tálcán kaptok. Ebben az országban minden hétvégén a legnagyobb nevek játszanak a pultok mögött a világ minden részéről. Kifent ribanctalánták vonaglanak a legjobb helyekért a legjobb helyeken. Fesztiválok, club-estek, promóterek, szponzorok...akkor még senki nem szponzorált semmit, mert egyből rohadt drogosnak titulálták azt, aki ilyen zenét szeretett. De aztán néhány rohadt drogos angolok gyorsan rájött, hogy a rohadt drogosokból azért csak elég jól meg lehet élni, és akkor még szórakozunk is közben, meg aztán ne legyünk már álszentek. Mindenki használ valamit, hogy könnyebb legyen, hát akkor meg? Mi az erdőben szerveztük az első goákat pár százan öcsém, és egy rozzant lakókocsi volt a büfé, ahol csak ásványvizet meg sört lehetett kapni. Ti már semmit sem értékeltek, mert tömegcikké vált a szétcsúszás. Nektek az élmény semmit nem jelent, mert már a születésetek pillanatában ki vagytok égve. Az iskolába úgy mentek, hogy beálltok már a nagyszünetben, és nem csak szombaton estek szét, hanem minden nap, és már délután elkezditek. Nektek nem kell megdolgozni semmiért, csak csak el kell vennetek, amit felkínálnak. Nézzétek meg ezeket a most felkapott előadókat! Hát mik ezek? Milyen zenéket raknak alájuk? Szégyen. Minden lemegy óvodás szintbe. Már nem tudnak mit kitalálni, elővesznek valami egyszerű, gagy hangmintát, és ráfognak, hogy mekkora szám. Befosznak olyan hangzásoktól, amelyek a tizedét se nyújtják

annak a színvonalnak, ami az én időmben ment. Nulla zene, semmitmondó szöveg, és közben meg azt nyilatkozza, hogy ez valami „Something special”. De hát kérdem én, mi abban a különleges, ha olyan kétmondatos szövegeket írnak, hogy „Don't stop the party!” Ezerfelé vágott, ismételt hangminták, vokóder orrbaszájba, a csajok meg csak kelletik magukat. Már a fekáék is eladták magukat: dzsippekkel járnak és pezsgőt locsolnak szét. Rémálom. Az egész elvesztette a hitelességét. Hol marad a társadalomkritika?

MAXIM Sajnálod tőlünk a jókedvünket?

OLAV A tisztelet hiányát sajnálom. Azt, hogy átnéznek rajtam, mert nem azt az izléstelenséget szeretem, amit ők. Azt hiszik olyan kurvára okosak, és már mindent tudnak. Söpredék.

MAXIM Bocs, hogy nem a nyolcvanas években születtem.

OLAV Nem tehetsz róla. Ezt a globális kulturális elburjánzást egyedül nem lehet megfordítani. De nehogy azt hidd, hogy az én nemzedékem jobb volt. Nem vagyok álszent. Mi sem tettünk sokat hozzá, hogy a világ jobb hely legyen. Azt hittük, ha felborítunk és újrafestünk mindent, majd változnak a dolgok. Azt hittük, ha elődjeink felett ítélkezünk, azzal meg van oldva minden. De megoldást mi sem tudtunk a problémákra. A lázadásunk csak időhúzás volt.

Csend

SILAS Szóval nem lesz műfű.

OLAV Nem. Az nem lesz. Mid van még?

SILAS (*Kissé hadarva*) NRG-1. Bár azt nem ajánlom, még friss terep. De mondjuk volna még

4fa vagy M3. Kiváló minőség. Gondolom hallucinogén meg nem kell sok.

OLAV Csak egy kis AM-2201, de nem kell sok.

SILAS Esetleg egy kis Methoxetamine?

OLAV Az meg mi a franc?

MAXIM Gyakorlatilag Ketamin.

OLAV Hmm. Az is jöhet egy kevés. Egyebek?

SILAS Látnokzsálya meg ∂ -mt

OLAV Mi a szar. Tudod mit, hozz nekem egy ötöst az alfából, de itt ne áruld. Felesleges.

SILAS Jól van, az ötöst megkapod azért, hogy nálad teríthetünk. Így rendben van?

OLAV Ne szórakozz. Totál hülyének nézel? A bevételed egy százalékát se fedezné.

SILAS Jól van, kapsz még egy kis ketamint, és a saját termesztésű füvemből. Na, mit szólsz?

OLAV *(Érdeklődve)* Nocsak. Mit klónozol?

SILAS Jack Herrer-t

OLAV Lófaszt. Senkinek nincs már Jack Herrer magja. Aranyáron se veszel sehol.

SILAS Nekem van. Apám hagyta rám a végrendeletében.

OLAV Ó.

MAXIM *(Meglépődve)* Te titokban kertészkedsz? Ez ciki. Szólhattál volna, hogy legalább tudjam azt mondani, hogy nem ismerlek.

Csend

OLAV Rendben, akkor legyen abból még egy tízes és két mag.

MAXIM Lenyúlós.

SILAS Rendben.

OLAV Jól van. Szerintem úgy harminc-negyven grammok elég lesznek mindenből, de talán nem árt egy kis vésztartalék. Viszont kóstolnék.

Belép Dirt. Köpcösen kisportolt alkat, látszik, hogy jó formában van. Drága, mályvaszínű öltönyt visel, és kicsattan az energiától. Ahogy kinyitja az ajtót, megint erősebben behallatszik a zene. Most a Snap „Rhytm is a dancer” című tétele forog.

DIRT (*Énekel*) „...you can feel it, you can feel it...” Helló mindenki. Jó helyen vagyok? Hátraküldtek még néhány szusi-boxért, mert kint elfogyott.

OLAV Gyere csak. Dumálgatunk.

DIRT Dumálgatunk, dumálgatunk, aha.

MAXIM Bírom a szusit. Ez ilyen menő buli odakint, béna zenékkal?

DIRT Miért? Ez a dal például az MTV Top100-as év végi listáján az első volt.

SILAS Mikor is?

OLAV (*Rakosgatja ki a pult alól egy hűtőből a szusis dobozokat*) Kb '96-ban.

DIRT Úgy valahogy. De még mai is jól szól.

MAXIM Szerintem béna.

DIRT Szerintem meg nem érdekel. Nekem tetszik. Nem olyan lelketlen, mint a mai tucat gépzeneitek.

MAXIM Tudod is te.

DIRT (*A pulthoz megy*) Figyu, lehet hogy, nem úgy tűnik, de megjártam már én is egy-két illegális bulit. Nem akarok arcoskodni, de tudnék mesélni.

MAXIM Aha.

DIRT Csak aztán besokalltam, tudjátok? Mert az embernek egyszer csak elege lesz attól, hogy folyton egy alternatív valóságot kerget hétvégeként. Hogy soha nem alszik vasárnap reggelenként és fáj az ínye, mikor anyuci rakottkrumpliját próbálja legyűzni délben. Hogy napokig tart, mire kiheversz egy partyt. Egy idő után fel kel

nőni. Majd meglátjátok Most még semmi kedvetek és ne is legyen. De néha nézzetek körül, nem viszitek-e túlzásba.

MAXIM Ismerem a határaitam.

DIRT Ja, én is azt hittem huszonhárom évesen. Aztán eljutottam odáig, hogy most már két sörtől meg egy vodkától bekészülök.

MAXIM Nem nagy teljesítmény.

DIRT Csakhogy én visszafelé fejlődöm.

SILAS Mindenki megoldja valahogy.

DIRT *(A pultnál megáll Maximnál)* Hát én úgymond megtértem kissé. Na, ezt csináljátok utánam.

MAXIM *(szagolgat)* Én még azt hiszem ráérek ezzel.. Te hallod, mi ez a szag rajtad? Valami iszonyat.

DIRT Tudod is te. Ez haver, Denim Original, de gondolom neked nem mond semmit. Nekem viszont a kamaszkorom illata. Bizony, egy korszaké.

SILAS Valami nyolcvanas évek cucc. Apámnak is volt.

DIRT Inkább kilencvenes. Olyan öreg azért még nem vagyok. Tudjátok akkoriban robbant a dance korszak nálunk. The KLF, Digital Underground, The Shamen. Minden szombaton a helyi diszkóban nyomattuk, nagyon komoly. Visszanéznénk videón, szarrá röhögnétek magatokat.

MAXIM Azt elhiszem.

DIRT De volt benne íz, tudjátok. Abban még volt lélek, a ti zenétek meg már csak lüktet, vagy elvisz utazni.

OLAV Egyetértek.

MAXIM Nekem ez elég.

DIRT Aki menő volt, mind Denimmal fújta magát - nekem a piros volt a kedvencem, de azt

már nem lehet kapni. Rég nem gyártják, és még ezt is úgy vadásztam a neten. A csajoknál meg az Impulse Spray volt, emlékszem, és aztán bejött a Vidal Sassoon, hogy mindenki azzal mosta a haját, mert az nagy szám volt.

MAXIM Hurrá.

DIRT Hurrá. Hol voltál te akkor? Oviban?

OLAV *(Kirak egy feles poharat színültig átlátszó italal Dirt elé)* Szerintem már alsósok voltak. Itt vannak a boxok, Dirt. Mi viszont épp belenyalunk ebbe-abba. Niincs kedved velünk tartani? Már, ha ezek után a srácok hajlandóak megosztani veled portékájukat.

DIRT *(Lehúzza az italt)* Sztolicsnaja?

OLAV Az.

MAXIM Ismered ezt a fickót?

OLAV Ő a személyi edzőm.

SILAS És még mi vagyunk túl divatban, hmm?

OLAV Kondiban kell tartanom magam. Ez egy stresszes meló, és hát a szervezetemnek nem árt tisztulnia. Tudjátok, a múltam. Ebben az elcseszett világban már csak azzal érdemes foglalkoznom, hogy tökéletesítsem magam testileg és szellemileg is. Hogy formáljam az anyagot.

SILAS Milyen előrelátó, és bölcs.

DIRT Te ezt még nem tudhatod, túl fiatal vagy. Most még azt hiszed minden rólad, szól, de aztán majd rájössz, hogy senki nem foglalkozik senkivel.

MAXIM Én már évek óta így élek. Ez nem újdonság.

DIRT *(Sóhajt)* A feltorlódo generációk....ajjaj. Végünk van. Egyszer valaha, én például raszta voltam. *(Silas felé)* Na ehhez mit szóltok? Keményen bepipáztam minden nap, és odavoltam az olyan eszmékért, mint az

esélyegyenlőség, meg a fajgyűlölet elleni harc. Mindenki a barátom volt, és nem értettem, az emberek hogy tudják folyton bántani egymást. Haha. Az igazság pártján álltam, és kiegyenlített küzdelmet minden egyes helyzetben. De a világ szart a fejemre. Azzal az illúzióval takart be, hogy egyszer még helyreállnak a dolgok. De a dolgok soha nem állnak helyre. Azóta csak magammal foglalkozom. Na, mitek van?

SILAS *(Feláll, és a pulthoz megy.)* Na és meg lehet abból élni, hogy klimaxos negyveneseket próbálsz formába hozni? *(Az egyik szusi dobozból kivesz egy kisebb átlátszó műanyagtartót, amelyben a halformájú szójaszószos tégelyeket rakják.)*

DIRT Elég jól. Ők ugyanis már sosem kapják vissza azt amit elveszítettek. A fiatalságukat. A testük rugalmasságát. De az illúzióból, hogy mindez elérhető, évekig megvagyok.

SILAS *(Kidobálja a halformájú szójaszós tégelyeket, majd egy alufóliából fehér port szór a helyükre.)* Lehet, hogy nekem is gyúrnom kellene egy kicsit. Épp visszavonulóban vagyok.

MAXIM Elment az eszed.

DIRT Ellenkezőleg. Időben kell kapcsolni, nincsen benne semmi kivetnivaló. Ez nem ciki. Az életed nem ciki. Az ember mindig haladjon a nehezebbik úton. Attól csak megedződik és persze nem csak testileg.

MAXIM Prédikálsz itt össze-vissza.

DIRT Nézd, minden csak kémia, oké? Tudatosan kell táplálnod a szervezetedet és meghálálja. Most például nem tudatosan fogok cselekedni, de majd holnap korigálom egy kis tisztítókurával. *(Mutatóujját megszipja, majd belemártja a porba, és lenyalja.)* De nekem

legalább fel van készülve a szervezetem. Sokkal jobban is bírom az ilyesmit.

MAXIM Mert ugye megtértél.

DIRT Időnként lehet rosszalkodni - nekem lehet.

Belép Dafné és Velor. Dafné testhez feszülő ruhát visel, ami még vonzóbbá teszi egyébként is csinos külsejét. Jó alakja van, hosszú lábai, magas sarkút hord, és olyan babaarca van, hogy csak a teste többi részéből lehet megállapítani, hogy elmúlt már 16 éves. Velor öltönyben, pezsgőspohárral a kezében. Nem túl jóképű, de lerí, hogy nagyon gazdag. Látszik, hogy mindketten felöntöttek már a garatra. Közben kintről egy pillanatra behallatszik a Wamdue Project „King Of My Castle” című dala.

DIRT Á, egy újabb kuncsaftom. Dafné, kedves.
DAFNÉ Dirty, dirty dirty....

VELOR Ohhó, azt hiszem megint jó helyre csöppentem. .

DAFNÉ Mit huncutkodtok itt fiúk? *(végighalad Silas előtt, szemét le nem véve róla, majd kissé ráborul Dirtre.)* Minket se hagyjatok ki a jóból,

MAXIM *(Elgondolkozva)* Nem te vagy az a Tv-s műsorvezető?

DAFNÉ *(Maxim felé, dőlöngélve)* Hé, fiúcska, van egy cigid?

VELOR *(eltántorog a színpad felé és leül a szélére)* Azt én is kérek. Meg nincs valakinél egy kis fű?

MAXIM Na, szépen vagyunk.

OLAV *(Ő is belenyal a porba)* Már senki nem szív füvet. Szinte mindenki titka a szintetika.

VELOR Mindegy. Csak a hangulat legyen jó. Dafné! Nehogy megerőszakold azt a szerencsétlent.

MAXIM Felőlem.

VELOR (*Körülnéz*) Ti meg nem tudjátok, hogy ez illegális?

SILAS (*Miközben visszaül a kanapéra*) Téved, öregem, ez törvényes cucc.

VELOR Hahá! De már nem sokáig! Tavasszal megszavazzuk az új törvénymódosítást, és akkor nektek annyi. Jobb, ha már most gondolkodtok azon, hogyan tovább. Minden ilyen vegyi izé meg lesz tiltva, és majd csak én tudom, honnét lehet beszerezni, hahaha...

SILAS Maga igazán jó fej.

VELOR A nevem anagrammája Lover - persze, hogy jó fej vagyok.

DAFNÉ (*Miközben rágyújt egy cigire a sajátjából*) Ezt tanúsíthatom. Rendes pasas. Lehet vele tárgyalni. Engem is betolt a TV-hez.

VELOR Na látjátok. Dafné tudja, mit beszél. És megvannak az adottságai is.

DIRT Meghiszem azt.

DAFNÉ (*Belenyal a porba*) Na de fiúkák. Csak illedelmesen. Egyébként én sem csinállok ilyet soha (*elmosolyodik*). Csak herbál teákat iszom, jógázok, és kizárólag szárnyast fogyasztok.

DIRT Na, látod, máris van egy csomó közös szenvedélyünk. Porokon és teákon élünk.

DAFNÉ Muszáj fittnek maradni.

DIRT Esküszöm, beléd szeretek.

DAFNÉ Azzal még ráérünk.

MAXIM Egy ilyen nőbe nem nehéz,

DAFNÉ (*Maximra fújja a füstöt*) Milyen nőbe?

MAXIM Tudod te.

DAFNÉ Na, mesélj.

SILAS Nem tudja. Ha tudná, talán néha elgondolkozna, miért is ilyen. Valamikor talán még tudta is, de aztán az ösztönök elfeledtették vele.

DAFNÉ (*Silas felé tipeg*) Nézd már, te valami művelődés szakra jársz? Meg akarsz fejteni. (*mosolyog*) Nehéz lesz.

SILAS Szerintem annyira nem. Kezdő harmincas vagy. Már tizenévesen piszkosul jól néztél ki, ezért a faterod nem is bízta a véletlenre a dolgot, tisztában volt vele, hogy a jövő a könnyen kapható csinos lányoké. Beíratott valami modelliskolába és portfóliót kaptál karácsonyra, a tizennyolcadik szülinapodra meg új melleket. Hiszen a külső nagyon fontos, és erre felettébb kényes vagy. A megjelenésednek mindig tökéletesnek kell lennie, s ha nem volt időd tegnap haját mosni te kérsz elnézést, hogy milyen ramatyul nézel ki, pedig nyilvánvaló, hogy még úgy is sugárszol. Pedig valójában te nem szép vagy, hanem csak tetszel, mások pedig nem kevésbé szépek, mint te, csak épp vannak, akiknek kevésbé tetszenek. Hiszen a szépségnek nincs mértékegysége, így hát mérni sem lehet. Média-szakon végeztél valami gyorstalpalón, aztán kapcsolatok révén a TV-hez kerültél. Innen már a saját tehetségednek köszönhetően egykettőre felívelt a karriered. Túl vagy harmincon, de már túl vagy a nehezén is. Befolyásos embereket ismersz, és eltarttatod magad valami sportolóval vagy színésszel. Tisztában vagy vele, hogy addig kell elérned mindent, amíg bombaformában vagy, és ennek érdekében mindent meg is teszel. Fontos emberek vesznek körül, ettől elhiszed, hogy te is fontos vagy. Fél tucat fejessel lefeküdtél, hogy idáig juss, de valójában még élvezted is. Nem kell

megjátshanod magad. Ez egy ilyen világ, és te csak alkalmazkodsz, méghozzá remekül. Túlélő típus vagy, mint a nők általában. A rendszer kurvája.

Csend

DAFNÉ *(Látványosan felvont szemöldökkel eldobja a csikket, majd rálép és eltápozza)* Szép vádbeszéd. Kis költőcském. De azért szívesen megbasznál ugye?

SILAS Ahhoz túlságosan átlátszó vagy. Egyébként meg a közhiedelemmel ellentétben a férfiak nem születnek szexmániás kéjenceknek, akiknek egész nap azon jár az eszük. Saját magatok gerjesztitek a folyamatokat. Köszönjük meg a feminista mozgalmaknak.

OLAV Hé, fiú, ezzel egyetértek. Amióta a nőknek jogokat adtak a nyugati kultúrákban, minden felborult. Én aztán mindig kiálltam az egyenlőségért, meg minden, de higgyétek el, meg volt az előnye, hogy nem hagytuk elburjánzani a női akaratot. Nézzétek mivé lett a világ. Az ember egyre csak habzsol, mert napról napra mohóbb. Mindenki a vágyait kergeti, és a nők ezt nagyon jól felismerték. Persze ők is csak a vágyaikat kergetik, az ösztöneik után mennek. Kihhasználják, hogy a férfi is az ösztönei után megy.

DAFNÉ Na, azért nem kell félteni az a sok perverz barmot, a sok kéjencet, meg akik rabszolgát csinálnak a feleségükből, miközben a fél utcával kefélnek.

OLAV Tudod kicsim, az a baj, hogy mára felborultak az arányok. Igazad van: tényleg nem érdemli meg egyetlen nő se, hogy szolgaként bánjanak vele. Ahogyan egy férfi sem. Azok az ósdi sztereotípiák: főzzél, mossál, takarítsál,

szüljél gyereket, dugjál velem, ha úgy akarom. Oké, aláírom. De tudod, kincsem, a dolog kezd megfordulni: ha van egy vér a puncádban, és a természet ellátott némi előnyös génekkel, szinte mindent elérhetsz. Neked magyarázzam? Nézz magadra! Aki rád néz, egyből meg akar kufircolni! Ha nem megy szép szóval, majd megy pénzzel vagy hatalommal. Ugyan, legyünk már őszinték. Az emberek miért nem őszinték? Csak állnak egymással szemben, miközben mindketten tudják, hogy mi a helyzet, és mégis úgy tesznek, mintha nem tudnák, pedig tudják, hogy a másik tudja, hogy tudják.

MAXIM Ó.

SILAS Csak eszközök vagyunk, úgyhogy: nem hölgyem: nem minden a baszás.

MAXIM Én bevállalom.

OLAV Hozom a kamerákat.

DAFNÉ *(Még mindig Silas felé)* Vigyázz kisfiú, mert egyszer még megütöd a bokádat. *(Elfordul, és ő is vesz még magához anyagot.)* Megdolgoztam én ezért a presztizsért.

SILAS Nem hiszem, hogy ez a lényeg. Ebben a szobában senki sem angyal.

DAFNÉ Én egy angyal vagyok.

SILAS Mind bűnösök vagyunk.

VELOR Én nem! Én nap, mint nap teszek valamit a jó ügyért. Folyton benne van a Tv-ben is.

MAXIM Mi nem nézünk Híradót.

VELOR Kár. Tegnap is megoldottuk a kisebbségi kérdést.

DIRT Csakugyan? Bennem csörgedezik egy kis ferde vér.

VELOR Nem érdekes. Megoldjuk az is. Mindent megoldunk!

MAXIM Gyűlölöm a kisebbséget. Azt gyűlölöm bennük, hogy lassan több joguk van, mint mindenki másnak ebben az országban.

OLAV Ez azért túlzás.

MAXIM Miért? Igaza van. A csapból is ők folynak. (*Velor felé*) Amióta valamelyik haverja – vagy talán lehet, hogy épp maga – egyszer kitalálta, hogy adjunk meg nekik mindent, és akkor talán befogják a szájukat. Hogy segítsük őket lehetőségekkel, munkával – na, azóta kezd a feje tetejére állni és kicsúszni a kezünkből az irányítás. Mert ezeket ugyan nem lehet irányítani. Ugyan mit oldottak meg? Ezek már mindent megengednek maguknak. Hatosával szülik a gyerekeket, hogy nagyobb segílyt kapjanak, aztán hasba rugdalják egymást, hogy még többet. Utána már állami gondozásba lehet adni, hogy egy másik tesóka kivehesse onnan. Ki van találva egy jól működő rendszer, mert azért nem is hülyék annyira. Dolgozni? Azt nem szeretnek, hiába hazudik mindenki magának. Hogy akarnak? Talán van, amelyik akarna is. De a többségnek minek a munka, mikor eltengődik segílyen meg lopásokon? Hogy nem lopnak? Ugyan már! A vérükben van. Meg a munkakedv hiánya is. Ez statisztika. És pont. Lehet mellébeszélni. Hiszen lehetne attól még tiszta és rendezett helyen élni, hogy nincs pénzünk. A putrit is ki lehet takarítani néha. No, de minek? És kinek? A lustaság és a nemtörődömség sokkal egyszerűbb. Erre mit csináltak maguk? Berakják őket a Tv-be a főzőműsorokba meg a valóság show-kba, hogy ne mondhassák azt, hogy nem törődünk velük. Felmagasztalják a hagyományaikat, felértékelik a kultúrájukat és úgy tesznek, mintha nem látnák az aluliskolázottságot és a bűnöző hajlamot. Hogy mi tettük őket ilyené? Nem én voltam, hanem a

maga generációja, meg az apja, meg annak az apja. Nekünk meg szívják a vérünket, és csak szaporodnak.

VELOR Már nem sokáig. Rezervátumokba fogjuk hajtani őket. Földet kapnak, 'azt dolgozzák meg, nem igaz? Termelje meg magának a javait. Ez az új koncepció.

MAXIM Nagyon helyes. Végre valami jó is tesznek. És akkor még azt se mondhatják, hogy nem segített senki.

DAFNÉ Higgyetek neki. Bármit elintéz. *(Silasnak)* Még téged is kihoz a dutyiból kisfiú, ha egyszer bekerülsz. Mert egyszer bekerülsz.

SILAS Nincs az az isten.

DAFNÉ Majd meglátogathatlak?

VELOR Ugyan szívem, ne bohóckodjunk. Ezeknek a srácoknak a nagy része azt se tudja, mit akar. Az újkori történelem hőseinek hiszik magukat az érintőképernyős kütyüjeikkel, meg a kihangosított lejátszóikkal. Azt hiszik érinthetetlenek. Fel se fogja, hogy börtönbe kerülhet bármiért. *(Feláll, odamegy a porral telt dobozhoz, megfogja, és mohón belapátolja az egészet, úgy, hogy egy kisebb adag még mellé is megy.)* Na gyerünk, basszuk szét a világot! *(Maximhoz)* Így megy ez? Mindent akarok és most? He? Majd én megmondom, mit tehettek és mit nem. Tudjátok, mi kell nektek? Hagyományőrzés, az! Meg népi nemzeti ünnepek! Emlékműavatás és kijárási tilalom este tíz után. Szabályozás kell, meg szankciók. Mindent leszabályozni, aztán jöhet a papírmunka, rend. Nektek fogalmatok sincs a rendről. Belepisáltok a tényérba, amiből esztek, és elégedettek vagytok magatokkal.

SILAS Senki nem kérte azt a tényért. Ti adtátok, és nekünk nincs lehetőségünk választani

csak ezt az egy tányért. Hát így megy ez. Nem etethetsz meg bármit az emberekkel.

DIRT Én maradok a fehérjénél. Kilencven százalékos tejsavó fehérje reggelire banánturmixnak, ebédre brokkolis pulykamell narancslével, egy kis Omega 3 vitamin valamint krómmal dúsított „Daily One” tablettá. Uzsira meg persze a porok: kreatin, glutamin és BCAA aminosavak. Este hat után nincs evés, lefekvés előtt pedig szigorúan csak fehérjetabletta vagy vizezett turmix. Folyadékknak egész nap herbál tea.

DAFNÉ Én csalánteát szoktam iszogatni.

DIRT Nekem a fahéjas - szegfűszeges gyömbértea a kedvencem. Mondd csak, mennyit edzel egy héten?

DAFNÉ Á, nem nagy ügy. Kevés időm van rá, úgyhogy csak lejárógatok zumbázni egy kicsit, ha ráérek.

VELOR Ha van kedved.

DAFNÉ Ha ráérek.

DIRT Mondjuk heti három-négyszer?

DAFNÉ Nem tudom, ez változó.

VELOR Jó, ha egyszer lemegy.

DAFNÉ Nem is igaz, múlt héten is kétszer voltam.

VELOR Anyuci, az kevés lesz, hogy formában maradj. Most még a genetika kegyes hozzád, de vigyázz, nehogy megfeledkezz az időről.

DIRT Gyere el egyszer hozzám, bébi, én majd kezelésbe veszek. Egy kis spinning, egy kis step aerobik. Személyre szabott programot készítek neked, komolyan, segítek.

DAFNÉ Oké, majd átgondolom.

DIRT De tényleg.

DAFNÉ Tényleg...

VELOR *(Miközben visszamegy a színpadhoz)*
Befognátok végre? Szétmegy az agyam.

MAXIM Az már a cucc lesz.

VELOR *(Mézegeti a lemezjátszók gombjait)*
Na, persze. Van még?

SILAS Valamire azért jó vagyok. Igaz, még nincs meg a diplomám, így hát fizetett telefonom mag szolgálati gépjárművel sem rendelkezem. A feleségemnek nem utalnak ki minden hónapban mosodapénzt, mert feleségem sincs. Nem járok havonta más országba tárgyalás ürügyén lazulgatni, mialatt itthon a gimnáziumokban nincs fűtés. Nem hazudom tele az emberek fejét azzal, amit hallani akarnak. Nem vagyok étterem tulajdonos és pláne nincs pénzem a tőzsdén. Még csak körülmetélve sem vagyok. Viszont elég jól értek a tudatmódosításhoz. Márpedig az ember ősidőktől szeret módosult tudatállapotban lenni, és én ebben kurva jó vagyok. Szóval told fel a dzsipped kulcsát a seggedbe. *(Elővesz a zsebéből egy kis csomagot, amelyben láthatóan marihuána van, és odadobja Velornak)* Saját termés.

csend

MAXIM Baszki, még engem is meglepsz néha. Mi ez a franc? Te illegális drogot hordasz magadnál? Elment az eszed? Engem is lecsukhatnak miattad.

SILAS Ne aggódj, semmi bajod nem lesz.

VELOR *(Nézegeti a zacskó tartalmát)* Jól van fiú. Lehet, hogy még viszed valamire. Látod megy ez neked. A kapcsolatok, tudod. Most már van egy embered a fejeseknél.

SILAS Nem tartok igényt a szolgálataira.

VELOR Gyere, táncoljunk, berakatok valami neked valót.

DAFNÉ (*Kacérul*) A szemtelen fiút én néztem ki magamnak.

SILAS Nem kap senki egy darabot se belőlem. Nem vagyok eladó.

VELOR Mindenki az.

Belép Peder. Nőies kecsességgel suhan be, arcán lelkesedés vagy állandó mosoly. Elegánsan - direkt hanyag külső, nyakában feltétlenül sál, ha lehet selyem. A háta mögül a Stardust „Music sounds better with you” című dala szűrődik be.

PEDER Hol vagytok drágáim? Már ezer éve keresgélek titeket. (*Velorhoz*) Az a paraszt újságíró még mindig hajthatatlan és ragaszkodik egy interjúhoz a tegnapi események kapcsán. (*Körülnéz*) Na mi van, puszi-pajtáskodunk? Adjatok nekem is valamit.

DIRT Na, én lépek....(*A szusi dobozokért nyúl, majd azokkal együtt sietősen távozik. Arcát a föld felé tartja, megpróbál úgy elmenni Peder mellett, hogy rá sem néz.*) Amúgy is már várnak.

PEDER (*Utánanézés*) Hellóka...hát ezt mi lelte?

DAFNÉ Jaj,j Peder, ne most, láthatod, hogy dolgozunk.

PEDER Lóherét. Tömiték a fejeteket valami csúnyasággal, én meg megint kimaradok a jóból.

VELOR (*Miközben a lemezjátszókra szórva szétszedi a zacskó tartalmát*) Szívd a saját cuccod, te riherongy. Egyébként meg felőlem aztán azt csinálsz, amit akarsz. Nem érdekel. Érinthetetlen vagyok.

Peder leül a kanapéra Silas mellé, és folyamatosan mosolyog.

PEDER Nekem is volna valamid, fiúka?

SILAS Nem tartok magamnál vazelint.

VELOR Nincs valakinél egy pipa?

PEDER És egy kis kóla? Egy kis peptid-feniletilamin?

MAXIM Ez itt egy legális buli. *(Silasnak)* Kivéve az előbbi közjátékot, nemdebar...

SILAS Nincs kólám, de van olyanom, ami ugyanazt csinálja meg. Larocaine. Talán még jobb is, mint drága elődje.

PEDER Oké, benne vagyok.

VELOR *(A lemezjátszókra)* Hogyan működik ez a szar?

OLAV *(A pult alól elővesz egy méretes bong-ot és elindul vele Velor felé)* Jobb, ha meg se próbálsz. Az nem a te műfajod.

MAXIM Tényleg, mondja már meg valaki, hogy ki ez a tag, aki zenél?

OLAV Az a Bruno gyerek. Múlt héten kezdett, még nagyon új a szakmában. Nem is hiszem el. A srácnak ott van a tojáshéj a fenekén, de teljesen megkattant. Az apja Cd-iről nyomja a slágert. Csak ilyen bulikba tudom hívni, komolyabb esteken leszednék fél óra után.

MAXIM Beszarok.

VELOR *(Átveszi a pipát, és lötyögni kezd)* Jó ez, jó ez a zene....de nekem valami pörgősebb kellene...

DAFNÉ Szerintem meg most már lebegjünk vissza táncolni.

MAXIM Hová sietsz?

DAFNÉ Reggel korán kelek. Addig meg még ki kell buliznom magam.

PEDER *(Miközben a Silastól időközben megkapott zacskóját bontogatja)* Hát akkor maradj, és bulizz velünk drágám.

DAFNÉ Ez nem az én műfajom. *(Silasra néz)* Ezek a srácok itt tényleg kispályások, és azon kívül, hogy fél órán belül mindenki toppon lesz, semmi másra nem számíthatok. Ugyan mit nyújthattok ti nekem? Nem valami izgi. De talán majd egyszer. *(Bemegy a pult mögé keverni magának egy italt.)*

VELOR (Tömködi a pipát) Ugyan szívem, ne legyél már ilyen ünneprontó. Ezek a srácok amúgy rendes figurák, azon kívül, hogy nincs semmi életcéljuk. Amúgy meg arról is mi tehetünk.

SILAS Nekem vannak céljaim.

MAXIM Nekem ks.

VELOR Baromság. Manapság már senkinek sincsenek céljai. *(Elővesz egy öngyújtót és begyújtja a pipát)* Végignézitek, ahogy a szüleitek átgürcölik az egész életüket, de miért is? Hogy nagyobb lakásuk vagy szebb autójuk legyen, amitől csak pillanatokra lesz jobb az életük, aztán minden visszaredukálódik. Mindezt persze azzal leplezik, hogy úgy tesznek, mintha az egészséget csak értetek csinálnák. Hogy megalapozzák a jövőtöket, hogy legyen pénz az egyetemre, a bérletekre meg úgy az életre általában. *(Szív)* De az élet, úgy általában egy nagy vurstli, és ti csak jól akarjátok érezni magatokat benne. Csak semmi felelősség. Üres jelszavak, amiket már ötven éve elpuffogtattak, csak most fel vannak melegítve. Ezért leginkább csak felejteni akartok, a fejetekben meg érdektelenség, önámítás, konfliktuskerülés.

SILAS Ez így azért elég tág értelmezés.

VELOR A valóságot tágítani kell. Te már csak tudhatod.

SILAS És mi van a vágyakkal?

VELOR A vágyak? Ahhoz kell felnőni, hogy ki tudd zární a vágyaidat.

SILAS De akkor ez ugyanaz, mintha nem lenne életcérod.

VELOR Én már elég sokat láttam és megéltem ahhoz, hogy ne legyenek ábrándjaim és céljaim. Az csak nehezíti a dolgot.

SILAS ez esetben ugyanott tart, ahol mi tartunk, ha jól értem az előző levezetést.

VELOR (*Szív*) Igen, de én már mögötte vagyok a lényeknek, ti meg még csak előtte. Hiába látjátok és értitek. Meg kell élnetek.

OLAV (*Ismét a helyén*) Ja. Nincs szabadság. Végső soron rabszolga vagy. Vagy talán azt hiszed, nem mindenki az? Nézz meg engem.

MAXIM Elég jól elvagy azért itt.

OLAV Elég jól elvagyok? De miért is? Hogy el tudjam tartani a családomat. És mit kapok érte? Hazamész a melóból, egész nap gályázol. Egy kis pihenésre vágysz, de aztán menj el az oviba a gyerekért, hozd el a szennyest a mosodából, vidd el a levelet a postára, vegyél pelenkát. Tudod te hányszor mosogatok el, amikor szabadnapos vagyok? Rendrakás a gyerekek után, vásárnap nagyiéknál a kötelező ebéd. Ha már itthon vagy, igazán kitakaríthatnál, és hívd ki az állatorvost, mert megint fosnak a kutyák.

MAXIM Jesszus.

VELOR Micsoda életminta. Üdv a klubban.

OLAV Nem is csodálkozom a mai srácokon. Látták, ahogy a szüleik fél életüket azzal töltötték, hogy őket felneveljék, energiát, pénzt nem sajnálva, miközben alig volt idejük önmaguk lenni. Az igazi önmaguk. Évtizedek mentek el azzal, hogy nem tehették mindig azt, amit igazán szerettek volna, mert nem maradt rá idejük. Gondoljunk csak bele: megszületsz, és függessz

a felnőttektől. Eltelik húsz év, mire a saját lábadra kezdesz állni. És akkor van három-négy éved, mert jön valami csoda, amibe beleszeretsz néhány évre, és azt hiszed, sőt mi több hangoztatod is, hogy most kezdődik az igazi élet. Romantikus filmek ezrei szólnak erről. Mosolygás az esküvői fotókon, határtalan akarni vágyás meg bizalom az életbe. Persze ez lenne a normális. De aztán születik egy gyereked, és minden felborul. Teljesen átalakulsz és minimum húsz éved elmegy azzal az egy két kölyökkel. Harmincéves osztálytalálkozón meg azt mondja múltkor a picsa: az ember csak negyven évesen kezd el élni. Na bazmeg. Fáj a derekam, mikor felkelek reggel már most. a sok szennyezett kajától meg az egyéb káros hatásoktól már most úgy érzem magam, mint mások hatvan felett. Most kezd el élni.

MAXIM Na és akkor?

OLAV Az egyetlen lehetséges életcél a túlélés. Hogy valahogy kibírd. És, hogy megfeledd rőla, hogy ez mennyire keveset ér, folyamatosan le kell foglalnod magad, elmenekülnöd. Hogy ne foglalkozz azzal, hogy Nagy Testvér figyel. Hogy az élet egy végletekig ellenőrzött és beszabályozott gépezetté idomult. Hogy mindent tudnak rólad, és bármit tehetnek veled. Hogy mindig van egy nagyobb hal. Hogy sohasem nyerhetsz háborút csak csatákat. Jó kis móka.

VELOR (*Füstöt fúj*) A piczába kölyök, ez igen. Ha legális lenne az a cucc, még dolgozhatnánk is együtt.

MAXIM Nálunk a polgármestert hívják úgy, hogy Mr.20%

VELOR az már régen volt. Inkább negyvenet mondanék. De még így is jól járnátok. Cserébe garantálhatnám, hogy csak ti természetek a

kereskedőknek. A szokásos módszer. Mindenki jól jár.

SILAS Csak a vevő nem. Mert az a 40%, amit neked vezetek a bevételemből, ez esetben rárakódik az eladási árra. Így a vevő rosszabbul jár.

VELOR Erről szól a politika, fiam.

MAXIM Még jó, hogy van feketepiac.

DAFNÉ *(Kifelé tántorog, szemével Velort keresi.)* Na jó, ez nekem túl magas. Húzzunk már vissza táncolni.

VELOR Jól van, jól van, eleget okoskodtunk. Most már mulassunk. *(Odaviszi a bongót Silas elé)* Kösz, haver. Jövök eggyel. Még találkozunk. *(Elindul Dafnéval)* Csocsesz!

OLAV Jobb is, ha eltűntök. Bezár a bazár, megyek gályázni tovább.

Velor és Dafné kimegy, . Dj Tonka „She Knows You” című tétele hallatszik be, ahogy kilépnek. Peder már javában tevékenykedik egy összetekert papírpénzzel.

MAXIM Na, még egy ingyenélő.

SILAS Szerintem lépünk mi is. A főnök úrnak beütött a para.

OLAV Nyugi.

PEDER Várjatok már, most jöttem. *(Szippant)* Nem igaz, hogy mindig a melegekkel szúrtnak ki. *(Birizgálja az orrát)* Pedig annyi mindent adott a világnak a meleg társadalom.

MAXIM Aha... szakácsokat, fodrászokat, divatgurukat meg sztájlisztokat?

PEDER Ne már...

OLAV A Village People-t.

MAXIM Az meg mi a rák?

SILAS Jobb, ha nem tudod.

PEDER Szerintem pedig ízlést és kifinomultságot.

OLAV Meg aberrált kölyköket.

PEDER Miért kell mindent erre kiélezni? Ez nem csak a szexualitásról szól.

MAXIM Haver, ez semmi másról nem szól, csak a béna természetellenes vágyaitokról. Lemész kutyába, aztán meg: pucsiccsááá!

PEDER Paraszt. Hová tűnt az irgalom ebből a világból?

MAXIM Kiherélték.

SILAS Azért volt egy pár tehetséges meleg DJ.

PEDER *(Felvillanyozva)* Na ugye.....látom, te azért meggyőzhető vagy.

SILAS Csak nem vagyok szemellenzős.

PEDER ŐÓ, ez már így is a zöld szemellenzők világa, ha érted, heh..

SILAS Heh...

MAXIM Na most menjünk, haver, mert rosszul leszek. *(Megindul az ajtó felé, Silas egy pillanatig eltöpreng, aztán lassan feláll. Nyomukban Olav is kilép a pultból.)*

OLAV Na gyerünk, gyerünk, vár a meló, *(Pedernek)* szivi, húzás. *(Kitessékeli a többieket, Peder még elszöszmötöl egy darabig, majd kellenlenül megindul. Dj tonka dalának utolsó zongoraütemei hallatszanak, majd a dal végén a női felkiáltás.)*

MÁSODIK KÉP

Másnap. Jobb oldalon egy raktárhelyiség üvegekkel teli polcokkal, csövekkel, papírdobozokkal, és egyéb felismerhetetlen kellékekkel. Simaszáj és Hidegkéz egy asztalnál

középen szorgoskodnak mindenféle fehér meg sárga porokkal, amelyeket kisebb zacskókba öntögetnek. Baloldról az utcát látjuk, ahol este van. Éjszakai világítás egy összefirkált pad felett közepén. A raktárban zöld neonvilágítás.

SIMASZÁJ Valami vörös szövetből készült ruha volt rajta - már nem emlékszem pontosan milyen, mert a lépcső tetején az alulról feltüremkedő sötétség teljesen elborított és szinte csak az arcát láttam. De az a mindenre elszánt tekintet erőteljesen belém ivódott, én meg hiába magyaráztam neki, hogy talán mégsem kellene bemennie, mert nem éli túl – ő csak nem tágított. Ott állunk a hatalmas, félköríves kapu előtt, ami vaskosan liheg a homlokunkra, ez meg be akar menni, és azt mondja, ő megcsinálja. Közben letről folyamatosan ordít ránk a dohos kastélyszag, mert ugyan pofázhatok én minden héten a takarítóbrigádnak, hogy rendesen fertőtlenítsék a falakat, az egész hiába: a meddő segélykiáltások és mindennapos reményvesztések elévülhetetlen bűze már lekaparhatatlanul odaragadt a kövekhez. A kapu, ami vagy 5745 kilót nyomott ebédidőben is, csak várta, hogy beteljesítse a végzetét, én meg gondoltam, hát akkor legyen, rajtam ne múljon. Még egyszer utoljára a szemébe néztem, de az csak könnyörtelen LED villogással jelzett a csuklya alól, hogy készen áll, és hiába az elsőre szépnek tűnő, kecses, ámde kellőképpen harcias arc, hiába a nyaka tövéből áradó, vonzó pézsmailat: az ajkai fagyosan előre meredtek és várta, hogy elindulhasson végre. Nosza, rajta kicsikém, jó éjszakát. Aztán mire nagy nehezen lerángattam a bikafej méretű szutykos lakatot, ő már bent is volt,

én meg azzal a lendülettel elkezdtem visszafelé rohanni, mintha másodperceim lennének hátra csak az életemből. Hogy miért hagytam nyitva a kaput, azt nem tudom, hiszen lett volna még annyi időm, hogy visszazárjam, és ezzel pontot tegyek az egész ügy végére, megmenekítve magam a további kínoktól, neki meg legyen meg a végakarata - de mégsem. Azzal a mozdulattal, ahogy beengedem, máris elrugaszkodok lefelé a sötétbe, de mint akit üldöznek, és már hallom, hogy üldöznek is. Egészen biztosan a páviánmutáns körmének megtapadását hallom a falakon már az első fordulónál, pedig lehetetlen, hogy ne találkozott volna a vörös ruhás nővel, de mintha ez most nem számítana, mintha ez a baromállat csak engem akarna: engem, aki évek óta őrzöm már bezárva, s vagyok így börtönlétének szimbolikus figurája, s lám, most végre kiszabadult, hogy bosszút állhasson a megannyi kínért és szenvedésért, éheztetésért és megaláztatásért. Mondjuk éheznie azért nem nagyon kellett, mert hétről hétre bedobtunk neki valami szerencsétlent, akit súlyosabb bűnének mivolta miatt direkt erre szántunk, és ezzel legalább a rabok eltartása is gazdaságosabbá vált. Bár eleinte azt hittük, hogy ez majd jó kis visszatartó erő lesz a lopásokkal meg az erőszakoskodókkal szemben is, de sajnos semmit nem ért a jelenléte a kastélyban. Mert minden mocskos barbár ugyanolyan mocskosan és barbáruul viselkedett, mint annak előtte és még az ávizspálinkát túlzásban vedelők se hederítettek rá igazán. Noha legbelül mindenki tudta, hogy akit elébe dobnak, annak vége, de hát a halál manapság annyit jelentett csak, mint egy hosszabb lélegzetvétel, így hát kénytelenek voltunk jutalmat kitűzni ennek a pokolfajzatnak a

leöléséért, hátha az majd kicsit feldobja a hangulatot. A fogadások be is indultak gyorsan, hogy kész szerencsejáték-barlanggá változott az egész alagsor, ahová még messzi vidékekről is folyamatosan érkeztek a daliás legények, szedett-vedett kardforgatók, pökhendi íjászok meg alabástromszívű fejdáncosok. De legtöbbjük a páviánmutáns reggelijeként végezte, vagy ha szerencséje volt, mert a majompofa már nem volt annyira éhes, akkor megúszta egy fél kézzel vagy lábbal, csak a móka kedvéért, hogy többet az életben nem jött a megyébe se. De a vörös ruhás nő, amikor megérkezett, állítólag először is azt közölte, hogy nem kell neki a vérdíj, egyszerűen csak le akarja vágni a legendát, mert így ő lesz a környék meg minden idők legbrutálisabb hóhéra. Nem valami sokat jósoldtam neki, merthogy nő volt, és errefelé a nőket csak felmosórongynak vagy szajhának használják, és amikor elébem vezették, rögvest le akartam beszélni az egésze-ről, és felajánlottam, hogy inkább legyen az ágyasom. Nem láttam ugyan az egész testét a sötétben palást alatt, de megérzi azt a férfiember első ránézésre, hogy mi rejtezik a függöny mögött. Mivel erről hallani sem akart, végül úgy voltam vele, hát akkor dögöljön meg inkább, hülye, nagyarcú ribanc. Valami hármásával veszem lefelé már a lépcsőfokokat, a vadállat meg mintha már a nyakamba csorgatná véres-savas nyálát, de még mindig élek, úgyhogy bizonyára csak a fülem szórakozik velem, én meg azzal szórakozom, hogy ide-oda ugróiskolázom a csigalépcsőn felejtett IFA motorblokkok között, lihegek tovább / lohogok. Annak idején 9,89 -et futottam százon, na de hol van az már, meg mennyi sárkányfüvet elpöfékeltem azóta, és valljuk be, rég nem is kardióztam rendesen. Újra

hallom a kaparászását, meg most már felhördül néha, és a falról lemálló vakolatdarabkák ott nyerítenek a körmei alatt, hallom. Szárkapocscsontjaim ütemenkénti becsapódásának nyomán a bokámban kialakuló félelem megrendíti a csuklóizületeivel párhuzamosan rohanó érzelmeimet is, de csak próbálom megtalálni a következő lépcsőfokot. Még tíz lépcsőfok és vége, mire majdnem megcsúszok egy elavult ökönyálon a lépcső tövében, de sikerül megkapaszkodnom abban a félbevágott ketrecben, amiben a rózsaszín kosárlabdákat tároljuk, viszont néhány gumigolyó így is kiugrik a helyéről és lomha unalommal megindul a közeli tesi-terem irányába. Csak remélem, hogy talán egy-kettő közülük a szörnyeteg lába elé vetődik, de biztos nincs akkora szerencsém, meg aztán úgy is a falon mászik, viszont most mintha fennakadt volna valamiben, egy rosszul beillesztett tapló téglában vagy ilyesmi, és már valami puffanást hallok: úgy néz ki, elérek a grádicsoszlopokkal futtatott aula túlsó végébe, ahová a fenti kupolából egy köpet déli fény szűrődik le, mint valami utolsó mentsvár. Engem is megmenthetne már valaki, pedig köztudottan én vagyok az egész épületben az egyetlen, akinek lenne esélye lenyomni a szőrpofát: tisztelnek és félnek tőlem az embereim, de most mégis menekülök, mint a kezdő nindzsa a tatamiról, nem tudom miért. Elvégeztem a helyi gyilkoló tanfolyamot már ötévesen, és ogre fogakat gyűjtöttem kavicsok helyett, szóval tényleg nem arról van szó, de most valami megkattant bennem. A lépcsőről átugorva, lendületből a bár ajtajához vezető falon futok tovább, átsuhanok két beszélgető sárkányölő mellett, aki meglepődve néznek fel rám, aztán

tovább isszák a boroskólájukat, Hamar elérem a bejáratot, előrenyúlva megkapaszkodom a felső ajtólécben és két lábbal rúgom be magam a bárba. A részben szétrobbanó sarokcsontom lekurvaanyázza a nekiverődő köbcsontomat, mire kiszáradva a bárpulton találom magam. De már hallom az odakintről bekóválygó rövid üvöltésfoszlányokat, meg a boroskólás poharak szétszilánkosodását a kövön, és felrúgva a pulton található habzó söröspoharakat és márvány hamutálakat csaholok tovább előre. Néhány riherongy felsikolt a sarokban hátulról, a csapos meg ijedten behúzza magával a dinitrogén-oxidos palackokat a söntés alá, és összerosódik minden a szemem előtt. Végre van időm a katanám után nyúlni, de csak arra futja, hogy leráncibáljam a hátamról tokostól, mindenestül, aztán máris ott vagyok a pult másik végében a ruhatárnál. Néhány ott lődörgő páncélba zuhanok, meg az egyik turista bérgyilkosba, aki veszettül gyorsan felfogja a helyzetet, mert már ő is hallja a bejárat ajtó további darabokra szakadását, és rémülten a kardom után nyúl, amint földet érek. Ahogy felállok, két dolgot észlelek egyszerre: a bérgyilkos szemében felsejlő akaratot, hogy megszerezze a pengét, miközben tudja, hogy én tudom, hogy ő milyen jó, de én jobb vagyok, aztán meg a termet horizontálisan végigmetsző páviánmutánst, aki hatásos megérkezésének következményeként már középtájon jár. Előreálló állkapcsai megállíthatatlanságot kölcsönözve neki még drámaibbá teszik a helyzetünket, izmos, kisportolt felső izomzatán csak úgy burjánzik a sötétlila szőr, szeme vérben forogva mutatja a célt, miközben alig két másodperc telik el. Valamelyik hősi halált halt áldozatától szerzett egy szaftos pallost, amit mellmagaságban maga

elé tartva szabja a teret ketté, mint márkázott vaját a konyhalány. Ugyanezen sík mentén fröcsög a vér mindenfelé, a helyiek vöröse meg a vendégek fehér vére is ugyanúgy: a plafon felé pattannak a húscsimbók és a dagadt vércseppek üvöltve ejtőernyőznek a padlódeszkák metszéspontján. Megjött hát – gondolom, és a fejkendős bérgyilkos karmai közül megpróbálom kiszabadítani a fegyverem, de a tok nem enged, hát kihúzom belőle a katanát, és egy visszafelé mozdulattal kettévágom a fickót. Ahogy szétcsúszik előttem könnybe lábadt teste, a felnyíló résen át a terem közepén a majomtól úgy fél méterre a vörös ruhás nőt pillantom meg. Nem értem, hogy kerül oda, hiszen fent kéne lennie az arénában, erre holt nyugodtan pózol a mindenség középpontján a feléje tartó őrülettel mit sem törődve. A palástja már nincs rajta, de a ruhája ugyanolyan vörös, és most már látom, hogy jó alakja is van meg formás mellei, és akár kihívó nézése is lehetne, ha nem éppen lekaszabolni készülne a földrész legnagyobb veszedelmét. Látszólag azonban semmi baj nem érheti, és ahogy végleg széttoccsan a lábamnál a bérgyilkos teste, hirtelen rezegni kezd a telefonom, és felcsendül Lour Reed-től a „Perfect Day”, amit már évekkkel ezelőtt állítottam be ébresztőnek.

HIDEGKÉZ Na és? *(Felhelyez néhány dobozt a polcra.)*

SIMASZÁJ Na és ennyi. Felébredtem. *(Tovább töltöget)*

HIDEGKÉZ Na ne már, de mi lett a csajjal?

SIMASZÁJ Fogalmam sincs, ez csak egy álom. Nem tudom, mit jelent, csak annyira eleven volt minden, amikor felébredtem, hogy nem

tudtam elfelejteni. Az álmait általában elfelejti az ember, vagy csak egy kis ideig emlékszik rá.

HIDEGKÉZ Én később is emlékezni szoktam.

SIMASZÁJ De valószínűleg csak az elnagyolt részletekre. Én meg mindenre egészen pontosan emlékszem. Még most is.

HIDEGKÉZ Nem láttad az elemeket? Azt hiszem lemerült a mérlegem *(Turkálni kezd az üres zacskók és dobozok között.)*

SIMASZÁJ Odaraktam egy szelettel a GBL-es folyadékok mellé

HIDEGKÉZ Aha, megvan *(Elkezdi kicserélni az elemeket)* Vajon mit szimbolizálhat az a nő? És sikerült-e lenyესnie a mutáns fejét, vagy az simán elintézte, aztán meg neked kellett szembeszállnod vele?

SIMASZÁJ Te figyelj, szerintem túl sok látnokzsályát töltál.

HIDEGKÉZ Á..mostanában nem nyomom. Nem jó az semmire. Egyfolytában methy-lone-on vagyok.

SIMASZÁJ Hajrá.

HIDEGKÉZA múltkor meg kaptam dimethocaine-t, képzeld, elég zúzó volt.

SIMASZÁJ Na mesélj.

HIDEGKÉZ Hát öregem, le is jegyzeteltem, komolyan, tudod, hogy hitelesen tudjak beszámolni a vevőknek.

SIMASZÁJ Tetszik, hogy ennyire komolyan veszed az üzletünket.

HIDEGKÉZ Lényeg a precizitás. Na, figyelj, felolvasom: - azzal Hidegkéz egy négybehajtott papírlapot húzott elő a farzsebéből, és rákezdett:

Felrántás utáni 15. perc: SEMMI

Felrántás utáni 30. perc: Semmi, elállt az orrfolyásom.

Felrántás utáni 1. óra: még egy 100 grammos utca, már nem égeti a felső garatomat.

Felrántás utáni 1,5 óra: egy kicsit gyorsabb a világ, kifeszült szemek, de semmi tekeredés. Olyan, mint ha LSD-znék, de természetesen a pszichedelikus rész nélkül.

Felrántás utáni 1és3/4óra: Fekszem az ágyamon, és a családom egy általam írt színdarab szereplői

Felrántás utáni 4. óra: kezdek lejönni a cuccról...

Felrántás utáni 5. óra: vágyszerű érzés, amit a METHYLONE -nál éreztem

Második benyomás:

Felrántás: 100mg orrcimpa alá, kis balesettel. a por sok lett, és úgy ment fel, mint egy

KOKAINGOLYÓ, ekkor éget, és erős tüszentési inger. 5perces könnyezési roham, és 1 órás orrfolyás.

15perc után: A filmek jönnek, de most lassan, tekeredés nélkül.

1óra: A filmek nem észrevehetőek, a beszéd átlagos.

1,5óra: Oda vagy a zenéért, ritmusért, és tök jól érzed magad a bőrödben.

3óra: Először semmi, de idővel már nem tudsz úrrá lenni a mozdulataidon, ugrálsz, mint egy őrült

4óra: leáldozóban, erős rágási kényszer, fáradtságérzet

6óra: lefekvés, pár utóhatás, nehéz elalvás. Éjjeli alvászavar, 9óra alvás után jobban teljesít nappal.

Most már jöhet a 100-150grammos adag ...

SIMASZÁJ Hát ez elég komoly.

HIDEGKÉZ De most már melózzunk haver,
mert estére meg kell lennünk a szállítmánnyal.
Silas mindjárt ideér azzal a barom haverjával.

*Chanan és Kai lépnek be az utcára balról.
Mögöttük rögtön Azja és Cserkeszka.
Mindannyian fiatalok, és ennek megfelelően
öltözködnek: A fiúkon nagy mintás pulóverek,
halálfejek meg rózsaszín szívek. A lányok szinte
egyformák: A hajuk ugyanúgy van vágva és
fésülve, a ruhájuk kihívó, és merészen sokat
enged mutatni alakulóban lévő bájaikból, de nem
zavartatják magukat. Feltünősködő hajviselet,
lehetőleg legalább az egyik fiúnak ne látszódjon
az arca a belógó hajától. Piercingek a száj meg a
szemöldök környékén, fekete smink. Hátukon
féloldalas táska. Kai kezében mobiltelefon csüng,
amelyből valamelyik nagyon rossz Black Eyed
Peas sláger szól... Chanan bőszen magyaráz....*

CHANAN ...és egy beépített fazon közben
hackeli az egész szavazást, érted. Egy külön
szobából generálja a számlálót, amire persze a
közönség valóban küldi az sms-eket, de fele
annyit sem, mint amit mutatnak. Illetve nem is
mutatják, mert csak a százalékot látod, aztán ott
áll egy közjegyző, vagy ki, de hát azt mondanak,
amit akarnak, sőt, szerintem a közjegyzőt is
lefizetik, biztos, ami biztos. Hát már csak nem
képezed, hogy egy ilyen nagy költségvetésű
produkciót néhány kiszámíthatatlan bentlakóra
bíznak?

CSERKESZKA Hát, Szerintem is tutira meg
van játszva az egész.

CHANAN Frankón.

KAI *(Megállnak a pad előtt)* Te, nézzük már
meg jó helyen vagyunk-e?

CSERKESZKA Na, ne...

CHANAN Várj, mindjárt megnézem a térképen.

KAI 'Asszem ez lesz az pedig.

AZJA (*Rágózik*) Imádom, amikor bénáztok....

KAI ez nem bénázás...

CHANAN (*Kotorász a táskában, majd elővesz egy ipadot és bekapcsolja*) Na nézzük. Mindjárt itt lesz.

AZJA Szerintem ott a bejárat.

CHANAN Majd a GPS kideríti. Látod, mire jó a modern technika.

KAI Le kéne cserélned már azt a vacakot. Tavalyi ócskavas.

CHANAN Titániumháza van, baszki.

KAI Hagyjad má', rég elavult.

CHANAN Na, nézd, azt jelzi, hogy megvagyunk.

KAI Tudtam én fejből is, csak kíváncsi voltam, be tudod-e még indítani azt a szart.

CHANAN Na, hagyjál lógva.

CSERKESZKA Na, akkor most mi van?

KAI Figyu, jobb lenne, ha ti most itt megvámátok. Elintézzük ezt a dolgot, aztán mehetünk bulizni, oké?

AZJA Nem is akartunk bemenni.

CHANAN Na persze, mindig mi csináljuk a nehezét.

AZJA Ti akartatok a LED-be menni, nem?

KAI Mert ott nincs ellenőrzés a bejáratnál. Beengednek bárkit, aki tizennyolcnak néz ki.

CSERKESZKA Mert mi annyira kinézünk annak.

CHANAN (*Kajánul*) Hát én már láttalak olyan pózban, amiben kinéztél tizennyolcnak...

CSERKESZKA Hát engem biztosan beengednek, de téged?

CHANAN Már voltam bent, anyuci...a múltkori trasher partyt az első sorban nyomtam végig.

KAI Le is fogytál vagy két kilót.

CSERKESZKA *(Gúnyosan)* Ja, most már jobban is nézel ki...

CHANAN Köszike...

AZJA Én még nem voltam a LED-ben.

KAI Hát téged meg simán beengednek. Senki se nézi ott amúgy, hogy ki jön be.

CSERKESZKA Nekem mindegy csak jó zene legyen.

CHANAN Az lesz, attól te ne félj. Juhúúú *(táncolni kezd)*

KAI Nyugi má'. Inkább adjál zsetont, mer' nálam nem sok van.

CHANAN Kell még piára is.

KAI Az lószar, ha nem tudjuk szétcsapni magunkat rendesen. Meg aztán a lányokra is gondolnunk kell, nem igaz?

AZJA micsoda önfeláldozás....

CHANAN Jól van, vedd meg a cuccot, aztán a piákat majd én állom.

CSERKESZKA Na, azt megnézem...

CHANAN Hagyjad má', jó?

KAI Na gyerünk. Ti meg itt megvártok, okés?

AZJA Okés.

Elindulnak az ajtó felé. Amikor odaérnek Kai megnyomja a csengőt. A telefonján közben lejár a zene, de aztán egy újabb elviselhetetlenül semmitmondó aktuális sláger megy, amit pár óra alatt össze lehet dobni egy zeneszerkesztő programmal.

SIMASZÁJ Ők lesznek, menj nyisd ki.

HIDEGKÉZ Na ne már, miért mindig én?
(Kelletlenül odamegy, majd elhúzza a kémlelőnyílást)

Csend

HIDEGKÉZ Hát ti meg ki a pöcsömök vagytok?
KAI Silas öccse vagyok, ember, engedj már be.

HIDEGKÉZ Már miért kellene téged beengednem kölyök, azt sem tudom ki vagy.

KAI Mondtam már, Silas öccse, Kai.

HIDEGKÉZ Nem ismerek semmiféle Silast.

KAI Ugyan már, tudom, hogy tőled veszi az árut, amivel biznisszel. Ne izélj már. Csak vásárolni akarunk, mer' a tesó állandóan paráztat, hogy ne toljunk semmit, miközben ő minden szombaton szét van csúszva. Nekünk is jár egy kis szórakozás.

HIDEGKÉZ Fialok vagytok még ehhez.

CHANAN Van pénzünk.

HIDEGKÉZ Naná, anyuci, apuci ellát titeket uzsipénzzel, mi?

CHANAN Kell a pénzünk, vagy nem?

Elhúzódik a kémlelőnyílás, Hidegkéz egymás után nyitja ki az ajtón lévő öt különböző biztonsági reteszt és zár. Beengedi a srácokat, és ugyanazzal a lendülettel kiveszi Kai kezéből a telefont és bedobja a sarokban lévő kukába.

KAI Hé....*(utána indul)*

SIMASZÁJ Ez meg mi? *(Hidegkéznek)* Miért engedsz be idegeneket?

HIDEGKÉZ *(Visszazárja a reteszeket)* Silas rokonai.

SIMASZÁJ Mert azt mondták...

HIDEGKÉZ Nézz már rá erre a tagra. Ugyanolyan hülye, túlnevelt feje van, mint annak az okostojásnak. Fogadjunk, mindenre van valami megjegyzése.

KAI Mér' dobtad ki a telómat, haver?

HIDEGKÉZ Nem megmondtam?

SIMASZÁJ Figyelj csak, öcsi. Itten te ne hallgassál ilyen birkabégetést jó? Itten jóféle zenéket szokás csak hallgatni, nem ezt az agyonvokóderezett zajt, amit manapság zenének hívtok.

CHANAN Na és mi lenne az a jóféle zene? Arra azért kíváncsi lennék.

HIDEGKÉZ *(Simakéznekl)* Mondjuk mostanában tényleg csak azt a hideg techno-t hallgatod.

SIMASZÁJ Igen, ma már csak kíméletlen, rideg techno-t hallgatok, olyat, mint amilyen az emberek lelke manapság. Lecsupasztított, matematikailag berendszerezett, statisztikailag kiszámolt érzelmeken alapuló, tompa zörejszeleteket, amely alatt lüktet valamiféle élet, de az egész mégis csak egy vegetáció. Túl vagyok már minden zenei műfajon, és csak a csupasz, gyilkos fémzene maradt alul. De ez legalább nem akar becsapni, nem akarja megmondani, milyen legyél. Csak van. Akinek kell, elveheti.

KAI Jól van fiúk, nyugi, nem ez a lényeg. Csak vásárolni akarunk egy kis okosságot.

SIMASZÁJ Nem az ABC-ben vagy kisöreg. Ez itt a nagyker, itt nem lehet csak úgy kispályázni.

KAI Csak szórakozni akarunk. Ne már. Valamit csak tudtok adni?

HIDEGKÉZ Beszarok. Hány éves is vagy?

KAI Képzeld ma van a születnapom. Éjfélkor tizenennyolc leszek.

CHANAN Ja, ez igaz, nem kamuzik.

SIMASZÁJ De rossz...

CHANAN Komolyan.

HIDEGKÉZ Ájjá' le.

KAI Nem kamuzok. Kérdezd meg Silast.

SIMASZÁJ És azt is kérdezzem meg, hogy mi a faszért szabadítja rám a kisöccsét amikor melózom?

KAI Ő erről semmit nem tud. Nem akarja, hogy cuccozzam.

SIMASZÁJ Na látod ezt megértem. A tojánhéj még ott van a seggeden.

KAI Tizennyolc vagyok. Jogom van szétcsúszni...azt csinálom, amit akarok.

HIDEGKÉZ Ti eddig is azt csináltátok, amit akartatok. Ki van nyalva a seggetek, Semmit nem tudtok az életről. Jogok. Na, igen Tele vagytok jogokkal. Na és a kötelességek?

CHANAN Most meg miért papolsz ezzel?

HIDEGKÉZ Különben is, megengedtem, hogy tegeződjünk?

KAI Ugyan már, jó arcok vagytok, mi egyformák vagyunk.

SIMASZÁJ Hát tudod, mit? Mi egyáltalán nem vagyunk jó arcok. A társadalom pöffeszkedő mocsadékjai vagyunk, akik túl sokat tudnak ahhoz, hogy jól érezzék magukat. Mi vagyunk azok, akik végignézték hogyan hull darabokra az erkölcs meg az értékrend, csak közben annyira jól éreztük magunkat, hogy le se szartuk. Későn kapcsoltunk, és most már cseszhetjük. Mi vagyunk azok a srácok, akik nyolcévesen még nem tudták mi az, hogy internet, nem tudtak laptopokat meg ipadokat kezelni. Mi az íróasztalunk előtt ültünk és rajzolgattunk meg könyveket olvastunk. Aztán kimentünk az utcára játszani a szomszédokkal, és a szüleink fél

nyarokat nem láttak minket. Most meg a srácok a neten ismerkednek. Adatlapjaik vannak, és megosztják a kedvenc videoklippjeiket. Baszki én tizenkét évesen kaptam az első walkmanemet. Tudod mi az? Ja, szalagos kazetta. Akkor még meg akarták ismerni egymást az emberek úgy hogy láttad a másik arcán a pattanásokat és érezted a szagát. Most meg elárultok magatokról mindent akarva-akaratlanul is, és ezen benyomások alapján ítélték meg másokat. Érzelemmentes világot gyártatok magatoknak ál-érzelmekből. És páran még meg is gazdagodnak ezen. És mi végignéztük ezt a mocskot, ezt az úgynevezett multikutúrális fejlődést. Akkor nyugiban elélegéltünk egymás mellett, most meg stresszeltetik a népet: mindent felügyelnek, dokumentálnak aztán büntetnek. És megtehetik. Olyan túlnépesedés van a földön, hogy, minden pillanatban a helyedbe tud lépni valaki, ha nem vagy éjjel-nappal száz százalékon. Nem lehetsz beteg. Akinek meg nincs munkája, na, annak kitalálnak valami felügyeleti szervet vagy vizsgálóbizottságot. Tudod: az ellenőrzés ellenőrzésének ellenőrzése. Emberek, akiknek az a munkájuk, hogy bírságokat szabjanak ki. Ismered ezt? Minél több bírságot szabsz ki, annál több pótlékot kapsz, haver. Így működnek a dolgok. Egyesek napi tíz órát állnak valami futószalag mellett, a többiek meg fentről ellenőrzik őket egy kávésbögrével a kezükben. Hová lettek a kétkezi munkások? Senki nem akar fizikai munkát végezni, és már a seggüket sem képesek kitörölni megfelelő dokumentációk nélkül. Még hitelbíráló intézetek is vannak. Ki a faszom az a Standard and Poor's? kit érdekel, hogy ki mit mond? Minden csak gazdaságpolitika.

HIDEGKÉZ Jól van, ne húzd fel magad.

SIMASZÁJ Én még franciául sem tudok. Angolul is épphogy.

CHANAN Hogy jön ez ide?

SIMASZÁJ Istenem...a különbségek, kölyök, érted? Az érzés. Hogy meg kell dolgoznod azért, hogy jól érzed magad, nem pedig kapod. Figyelj csak: bemegyek tegnap a plázába kajálni, erre látom, hogy mindenhol fiatal öltönyös barmok üdögélnék lazán. Ott heverésznek a padokon meg a kávézók vajszínű székein, azt' iPad-ozgatnak. Reggel kilenckor, érted. Más meg reggel ötkor már nyomja a melót. Az a tróger meg elad ezt azt a neten, aztán beül kajálni a Subwaybe, mer' az nyit ki leghamarabb. Kurva jól elvan. Hogy mit dolgozik? Senki nem kérdezi meg. De jó is lenne egész nap farmerben meg divatos ingekben flangálni, néha meg eladni ezt-azt.

CHANAN Nekem alig van lóvém, nem rólam beszélsz.

SIMASZÁJ Az elvekről beszélek. Mert te is ugyanilyen elvtelen kis gecí leszel, ha megnősz, mielőtt szétbaszod az agyad ezzel a cumóval.

KAI Most magad ellen beszélsz.

SIMASZÁJ Most érted beszélek.

KAI Jaj, de erkölcsösök lettünk, közben meg a fél várost ellátjuk anyaggal.

HIDEGKÉZ Nézd má'

SIMASZÁJ Na idefigyeljeteK kiscsávók. Ne gyertek nekem az erkölccsel jó? Amikor annyi voltam, mint ti, még Emanuell filmekre vertük, amiben alig mutattak valamit, és azt is csak ritkán, most meg egymást kamerázgatjátok baszás közben a koleszban és felrakjátok a netre. A legutolsó bankreklám óriásplakátján is minimum fehérműben virít a szlogent tartó bige, úgyhogy ne gyere itt az erkölcsökkel.

CHANAN De mér' kell má' ilyen negatívnak lenni? FigyeljeteK, odakint vár ránk két tök jó csaj. Ha gondoljátok beszervezem nektek őket. Biztos benne lennének a mókában egy kis cuccért.

KAI Hé, Chan...

CHANAN Nem, de tényleg. Szerintem simán bevállalnák, tudják jól, hogy mitől döglük a légy, higgyetek nekem.

Csend

SIMASZÁJ Na, tudjátok mit, srácok? Van itt egy újféle anyag, még mi sem teszteltük. Most kevertük ki nemrég, úgyhogy a hatásmechanizmusát csak papíron ismerjük. Ti lehetek az elsők akik kipróbálják.

KAI Azt se tudod mit árulsz?

SIMASZÁJ Ugyanazt, mint eddig. Csak most, hogy bekeményítettek a hatóságok, folyamatosan változtatni kell az összetevőket ahhoz, hogy talpon maradjunk. Megállás nélkül kísérletezünk az összetevőkkel. Na, mit szóltok?

CHANAN Azt se tudjuk, mit szedünk be....

HIDEGKÉZ Miért, szerinted a haverjaid, akik becucozva járnak iskolába, azok tudják? Szerinted érdekel bárkit is közületek, hogy mivel csapjátok szét a búrátokat?

CHANAN Van, akit érdekel.

HIDEGKÉZ Ez itt nem az erkölcsrendészeti osztály és nem is egy drogbevizsgáló központ. Régen volt a speed, az LSD, a kokain, az eki meg a fű, 'oszt jól van. Ma már ez nem ilyen egyszerű. Az arcoknak bármikor elérhető drog kell. Legálisan, gyorsan, olcsón és minél több. Úgyhogy ez van. Hallottátok: ha kell, kaptok a krokodildrogból, így legalább mi is kapunk visszajelzést.

KAI Krokodildrog?

SIMASZÁJ Alapvetően mdpv, ha ez mond valamit. Na persze módosítottunk ezt-azt.

CHANAN Mondjuk jól hangzik...

KAI Hát, nem tudom....

HIDEGKÉZ Na most akkor szét akarsz csúszni vagy nem? Dönts már el.

KAI Valami biztosra gondoltam.

HIDEGKÉZ Itt semmi sem biztos. A fű meg a gomba az biztos volt, meg eleinte a szintetikusok is. Aztán elkezdtek felütni mindenféle szarokkal, liszttel meg nyugtatókkal. De ezek? Kinek, hogy bírja a szervezete...

KAI Chanán?

CHANAN hát persze, vegyünk pár gét, aztán húzzunk már. Elmegy az este.

KAI Jól van, akkor adjatok két pakkot, és már itt sem vagyunk.

SIMASZÁJ Ötös csomagok vannak.

Csend

KAI Legyen

CHANAN (*Lelkesen*) Csapassuk!!

Hidegkéz hátramegy az egyik polchoz és egy neonzöld dobozkával tér vissza.

HIDEGKÉZ Vájúhoz disznók!

KAI Mennyibe lesz?

HIDEGKÉZ Mennyid van?

Kai pénzt rak le az asztalra, Hidegkéz pedig felmarkolja annak nagy részét, majd hátramegy és elrakja egy kisebb méretű fémkasszába az egyik polcon.

SIMASZÁJ Most pedig húzzatok el innen a francba, és lehetőleg ne gyertek vissza soha többet.

CHANAN Áááá, nektek úgylis nemsokára annyi. Jön valami új törvény, azt' akkor megszívjátok. Bezárhatjátok a boltot.

HIDEGKÉZ Csak ne félts te minket, öcsi. A jég hátán is megélünk. Ahogy eddig is.

KAI Aha. Hát akkor köszönjük az együttműködést. Jó lenne, ha a tesómnak nem szólnátok erről, habár mindegy is. Az sem érdekel, ha szóltok.

SIMASZÁJ Ez nem az én dolgom, rendezd le vele te magad. De többet ne gyere. Ez volt a kivétel, ami erősíti a szabályt.

KAI Hogy nem adsz el fiataloknak?

SIMASZÁJ Hogy csak az arra érdemeseknek adok. Ezt meg tekints születésnap ajándéknak.

CHANAN Na, és akkor most a lányok?

A szín elsötétül. Ezalatt felerősödő techno zene szól, Marc Romboy „Callisto” című tételének fő motívuma lüktet egészen a befejező kép elejéig.

HARMADIK KÉP

Ugyanaz a díszlet, mint az első képben. A „White Party” előtti utolsó előkészületek, vihar előtti csend. Maxim néhány papírdobozt pakol fel a bal oldali színpadra, majd ellenőrizni kezdi azok tartalmát. Silas fent ül a DJ pult mögött és az arra ráhelyezett laptopján ír valamit. Olav és Dirt a pult mögött szorgoskodnak, citromot vágnak fel, jeget darálnak, ilyesmi. A zene lassan elhalkul.

MAXIM Na, hogy állunk?

SILAS Gondolom jól.

MAXIM Hát nem azt nézed?

SILAS A blogomat írom.

MAXIM Hát az fasza. Munkaidőben ne lebzseljél.

SILAS Már megvagyunk. Mindjárt átszámolja Olav is, aztán húzzunk el, mielőtt berobban a tömeg. Semmi kedvem sincs a nyálas fejű sznobokkal összefutni.

MAXIM Az nekem se tenne jót.

DIRT Te figyelj már, mire jó az a blog írás? Soha nem értettem, azt hittem a naplóírás kiment már a divatból.

SILAS Ez csak lenyomat az időről. Igen, elektronikus napló, és mások is elolvashatják.

DIRT Hát ez az. Így egy kicsit ésszerűtlennek tűnik, hiszen nem is írhatasz azt, amit akarsz, ha tudod, hogy mások is elolvassák. De ha nem lehetsz egészen őszinte, ha finomítanod kell, figywelembé vened, hogy mit fog gondolni, aki olvassa, akkor ez az egész csak magamutogatás. Ráadásul unalmas is.

SILAS Nincs ezzel semmi baj. Csak az olyan begyepesedett fickóknak nem jön be, mint te, egyébként remek szórakozás.

DIRT Akkor inkább elolvasok egy könyvet.

SILAS Ma már nem írnak jó könyveket. Az események a világhálón zajlanak, és az emberek ott érintkeznek egymással.

OLAV Na, erre azért nem lennék olyan büszke. A lelkek ki vannak üresedve. Szerintem ezt csinálja a világháló.

SILAS Működik. Az a fontos, hogy a dolgok jól működjenek.

OLAV Hát, én már nem sok szépet találok ebben a mai világban. Tudom, tudom, ez olyan

öregesen hangzik, de nem. Amikor annyi voltam, mint te, azt hittem, vénségemre majd nyitottabb leszek mindenre, ami új. De úgy látszik, a folyamatok körbe-körbe forognak, és a generációk egymás után követik el ugyanazokat a hibákat, csak más formában. Nem tudom már tolerálni a VAN-t csak a VOLT-ot.

DIRT És mi LESZ még it...

SILAS Akkor te nem igazán tudod élvezni a pillanatot.

OLAV Dehogynem. Csakis a pillanatot, semmi mást. A folyamatok kiüresedtek. És minden másodperccel kevesebbek leszünk.

SILAS Vagy többek.

OLAV még naív vagy, de nem baj. Ez is a természet rendje. Tudod, nem sok dolog számít igazán. A drog meg a szex? Egy idő után majd azt is megunod. A drog felhígul, vagy pedig beüt valami váratlan, ami úgy arcba basz, hogy utána már kedved sem lesz. Eléledgelsz? Hát jó. Jól érzed magad? Beleszarsz a világ képébe? Hát jó. Az majd akkorát csap rád, mikor jól benne vagy a mókában, hogy leülsz bazmeg. Nők? Tizenéves korod óta hajtod őket, aztán meg azt veszed észre, hogy rohadnak, mint a romlott narancs a napon. Nem bírod majd elviselni a viselkedésüket, az életszemléletüket, a bosszantó kis szokásaikat, meg elvarázsolt szemléletüket. A rabszolgájukká tesznek, és mindent akarnak. Te meg belemész, mert egy lyukkal több van rajtuk. Hát jó. Aztán majd ötven évesen azt veszed észre, hogy nincs is kedved az egészhez. Tudtad, hogy minden hímnak adott számú lövése van? Végigrecskázod a serdülőkort, aztán számolgassá'.

MAXIM Tapasztalat?

DIRT Tapasztalat.

OLAV A nőket már csak embernek nézem, nem nőnek. Nincsenek vágyaim. A test csak hús, csontok, vér és némi szőr, mégis mekkora jelentőséget tulajdonítunk neki. Érzelmeink túlcsondulása nélkül mi is csak állatok volnánk. De persze mindenre későn jössz rá. Úgyhogy nem számít. Élvezed a pillanatot. De ne azért, mert nem számít. Hanem mert csak az számít.

SILAS Okosan.

OLAV Valahogy.

SILAS Úgyhogy?

OLAV *(Odamegy Silashoz és Maximhoz és kezébe fogja a dobozokat.)* Úgyhogy helyet foglaltam a filozófusi közöny díszpáholyában, s mielőtt elalszom, innen nézem végig a kannibálok haláltáncát.

Csend

Ebben a világban már csak a jó könyveket meg filmeket érdemes gyűjteni. Esetleg utazgatni.

MAXIM Azért egy ázsiai nővel szívesen elmennék.

DIRT Szerintem a kínaiak nem elég hogy egyformák, de a még ráadásul a világ legnehezebb nyelvét is beszélik. Szerintem UFO-k.

OLAV *(Ledobja a kezébe lévő dobozt)* Azt hiszem itt az ideje, hogy indukjatok.

MAXIM Meg sem számolod?

OLAV Ha Serafin azt mondja, ti vagytok, a legjobbak a városban, akkor bizonyára óvjátok a hírneveteket.

SILAS Hallasz még rólunk.

Nyílik az ajtó, belép Peder. A szokásos bájos vigyor feszül az arcán.

PEDER Halihó!

DIRT (*fanyalogva*) Téged meg ki engedett be?
Csak egy óra múlva nyitunk.

OLAV Ismeri a vészkijáratot....

DIRT És, annak nem az lenne a lényege, hogy
kifelé haladjunk rajta, nem pedig be?

OLAV Vészbejáratnak is lehet használni...

DIRT Remek.

PEDER (*Leül a kanapéra*) Mi a bajod
apuskám, mostanában olyan távolságtartó vagy
velem.

DIRT (*Hűvösen*) Csak nem tudtam, hogy a
személyzethez tartozol.

OLAV Nem tartozik. De időnként ideeszi a
fene.

PEDER Csak, ha épp erre járok.

OLAV Csak szívni jársz ide.

PEDER Jajj, drágám, ne csináld már te is.
Amúgy is lehangoló napom volt, de most végre
péntek, itt pedig mindjárt indul a banzáj, nem
igaz? Úgyhogy hoztam is nektek egy kis
finomságot.

DIRT (*Felfigyel*) Igeeeen? Na azt megnézem.

*Peder elővesz egy kis zacskót a zsebéből.
Fehér por.*

PEDER Első osztályú kokain Amszterdamból.
Csak ma estére.

DIRT Baszki....

MAXIM Na én ezt nem várom meg.

PEDER gondoltam korábban jövök és
elszórakozunk kicsit.

OLAV Én kihagyom. Dolgoznom kell.

DIRT (*Gyötrődik*) Tudod mit, jól van.

PEDER Jól van? Apukám, itt én teszek szívességet neked.

DIRT Nekem te csak ne tegyél szívességet.

PEDER Múltkor a LED-ben nem voltál ilyen ellenséges

MAXIM Haver, te a LED-be jársz.

DIRT (*Dühösen*) Nem járok a LED-be.

PEDER Nana.

MAXIM Még sosem láttalak.

DIRT Mert nem járok.

MAXIM Szerintem mi itt sem vagyunk.

DIRT Nem hát.

SILAS (*Csomagolni kezd*) Uraim, öröm volt önökkel üzletelni. Nekünk most mennünk kell. Jó mulatást és köszönjük az együtt működést.

Nyílik az ajtó és belép Azja. Feldúlnak látszik. Kisírt szemekkel néz körbe.

DIRT Helló, angyalom. Te vagy a felszopó lány ma?

Azja azt sem tudja, mi van. Ijedten beljebb lép, meglátja Silas-t.

AZJA Silas....

SILAS Te meg mit keresel itt, Azja?

DIRT Azja? Azjácska. Te orosz vagy? Ti még mit kerestek ebben az országban?

AZJA (*Ide-oda tekintget*) Én... Silas

OLAV Ki ez a csaj?

SILAS Az öcsém barátnője. (*Azjához*) Mi történt?

AZJA Kai...Kai beszédett valami szart, és...

SILAS Mi van?

AZJA Silas, mi nem tudtuk....kiütötte magát.

SILAS (*Ingerült*) Hol van Kai?

AZJA ...nem, nem tudtuk...azt mondták valami új dolog, és hogy mi vagyunk az elsők, akik kipróbálják.

SILAS Mi a szart szedtetek be?

AZJA Nem tudom....valami krokodildrog vagy mi...

SILAS (*Maximra néz*) Ha..?

MAXIM Én nem vágom.

SILAS Figyelj Azja, hol van most Kai?

AZJA Elvitték. Elvitték a klinikára.

SILAS Melyik klinikára?

AZJA (*Kezd magához térni*) A Belvárosiba. Silas, én...én azt hiszem meghalt.

Csend

SILAS Ne nézz rám így kislány.

AZJA Én...meghalt Silas.

SILAS Az előbb még azt mondtad, bevitték a klinikára.

AZJA Eszméletlen volt. Nem volt pulzusa. Azt mondták, nem sok esélye van.

SILAS KURVA ANYÁD!

Csend

OLAV Meséld el, hogy volt.

Csend

AZJA (*Silasnak*) Korán elmentünk este azokhoz a fura fazonokhoz, akihez te is jársz.

Maxim összenéz Silassal

AZJA Én nem találkoztam még velük, de azt mondják kicsit örültek.

SILAS Tovább.

AZJA Vettük ezt a zöld port, és eltoltuk a parkban.

MAXIM Mennyit?

AZJA Nem tudom, talán másfél grammot összesen.

MAXIM Anyuci, szívtál már te eddig bármit is?

AZJA Tavaly óta rendelgetünk az internetről, de nem sokszor. Vagyis hát Cserkeszka néha otthon is szokott, mert az anyjáék szarban vannak egymással, aztán tudjátok...csak a szokásosat. Kati meg methylon.

Szín elsötétül. A The Chromatics: "Tick of the Clock" című tétele szól 2:35-ig.

VÉGE

Jó kis anyag. Így néhai zenész szemmel meg főleg érdekes volt.

Úgy látom Jans is el van ragadtatva, csak ott ne maradjon a széken.

Felsegítem merevségéből mert látom, hogy még egy kicsit a kúp hatása alatt siklik. Ejnye.

Nesztelen gyíksodrással termünk kint az utcán, ahol már javában dúl az éjszaka. Azt javaslom Jans-nak, hogy még ülünk be valahova, ő pedig készséggel alám szolgál. Elsodródunk egészen a piros lámpás negyedig a Bep Bárba, ahol a szokásos filmes brancs most megfogyatkozva lézeng, mivel nagy részük épp ott van, ahonnan mi jövünk.

A jelek szerint a kortárs dráma nem minden filmbuzit érdekel, így hát üdvözölve fogadnak. Rjonggl révén ismerek itt mindenkit, és talán ő is itt lesz ma este, ha épp úgy adódnak a családi ügyei, vagy elfogy a sajt.

A hosszúkás fémpultnál kérek egy-két Sztolicsnaját, aztán leülünk Jans-al a kisasztalokhoz nézni a csajokat. A nagyteremből valami banzáj zaja hallatszik, a pultos tag azt mondja '90-es évek pornófilm fesztivál van odaát.

Néhány lilászöldespepitásrózsaszínhalálfejes ruhába öltözött tizenéves vonul el mellettünk a pultnak neki, nekünk meg fáj a szívünk.

Aztán észreveszem, hogy Vincent Holgado ül az asztalsor végén egy értágítóan félvér nővel, aki szépen mosolyog rá. Örülök, hogy visszatértél haver, csak így tovább.

Jans-sal persze előre kiszámíthatóan, és elkerülhetetlenül mélyedünk bele egyre jobban az élet nagy megmondásaiba.

- Te mások bűneit viseled magadon. Bizonyos dolgokról nem te tehetsz, a te bűneidért viszont más felel, így mindenki egy

másik élőlény bűne miatt szenved, és közben nem szólhat egy szót se. – magyarázza Jans.

- Hogyhogy?

- Ez a sorsod.

- Pedig azt mondják, elhasználhatatlan arcom van.

- Az nem elég.

- Hát nem tudom öregem. Én a nagyon mély dolgokkal már nem foglalkozom. Tudod, arra jöttem rá, hogy nincs értelme, mert úgy sem tudod megváltoztatni őket. Csak kis lépések vannak. Kis örömök. Úgy hogy inkább a nőkön agyalok mondjuk. Próbálok megfejteni őket.

- Na és mire jöttél rá?

- Mindenfélére. Az mondjuk biztos, hogy különösebb indok nélkül is képesek gyűlölni.. Nagyon sok düh van bennük.

- Miért van ez?

- Azt hiszem, az ösztön. És mi is kapunk belőle jócskán.

- Ne foglalkozz ezzel. Tudod: csak sodródj. Na, rendeljünk valami kaját.

- Rendeljünk, aztán én lépek. Még vissza kell rajzolnom Léleklányt a helyére.

Egy kiadós rántottás rántott rák után szolid búcsút veszünk egymástól, és

áthágunk a város éjszakai lüktetésén. Én gyalog megyek, hogy felszívjam a kanális minden mocskát, hogy megkarcoljam rühes lüktetését.

-4.

A kobaltkék szemű kiszolgáló lány finoman a pultra helyezi az organikus zabpehely kivonatból préselt müzlimet, és odaadóan biccent. Még sosem láttam itt, de nagyon helyes, és ha ez így megy tovább, akkor igazán jóban leszünk. Valaki mindenestre kiválóan felkészítette arra vonatkozóan, hogy általában mit fogyasztok edzés után. A fehérjeturmixomat is pakolja serényen, mintha tudná, hogy mindjárt végzek. És jól gondolja.

Habár már több mint egy órája hajszolom magam a futópadon, akár egy félholt, nem bírok leállni, csak a faltól falig képernyőt bámulom velem szemben, ami továbbra is az afrikai helyzetet próbálja szétcincálni. Végtelenszer lejátszott képsorok cikáznak a szemböndreim árnyékában, én meg belesüppedek a valóságba, és nem vagyok képes abbaahagni a futást, pedig egy kis nyújtást is terveztem, de a pillanat magával ránt és maradok még néhány kilométerre.

A sörétbajszos törzsörmester, aki napok óta játssza a szóvivőt, míg le nem váltják, megint nyilatkozik, de most már nem azt

mondja, mint tegnap, hanem inkább azt, amit mondania kell, vagyis amit neki is mondanak fentről. De ez már csak a semmitmondás magasiskolájából meddően leforgácsolódott sokatmondó nyilatkozatok egyike, amelyek lényegeset nem tudnak hozzátenni ahhoz, amit eddig megmutattak, az meg úgy sem a teljes igazság. A kamera csaknem egészen az arcába hatol, hogy már látni lehet bőrének finommechanikai lüktetését: az apró kis szövetkráterekből felpálló mikro-gőzszemcséket, izzadásának masszív kipárolgását, és a félig áttetsző pihéket a szája mentén, amivel formálja a szavakat, miközben fél centivel alatta ki van írva a neve, meg hogy *Meadowlands, Diepkloof*.

De ez a helynév ugyanúgy nem mond nekem semmit, mint Johannesburg összes többi negyede sem, de hiszen végül is mindegy, mert ugyanaz van mindenütt, akárhonnán történik a bejelentkezés: a nagy üresség, amelyet most az ide-oda rohangáló, sürgő-forgó védőmaszkos jövevények próbálnak betölteni – először óvatosan, aztán meg majd felsőbbrendű módon.

Ez teljesen nyilvánvaló, de előbb még ki kell deríteni, hogy fenn áll-e valamilyen

fertőzésveszély, meg hogy mégis mi okozta a történéseket, szóval addig egy darab civil nem teszi be a lábát a kontinensre – erre ez a terepruhás hústömb is a szavát adja, aztán megvillantja tökéletes porcelánfogait, és széles mosollyal nyugtázza határozottságát. Ennek ellenére mostanra nyilvánvalóan sokan szivároghattak be. Ezt egészen egyszerűen nem lehetett megakadályozni, hiszen eleve több ezer ember lehetett épp útban a földrész felé, és az első videókat is ők rögzítették saját eszközeikkel. Ezek nagy részét a kormányok az elmúlt időszakban szorgos, gondoskodó munkával próbálták megsemmisíteni, és a hivatalos anyagokon kívül minden mást törölni – de a fejekből nem tudják kiszedni a berögzült képeket. Az idő azonban minden bizonnyal nekik játszik, és pár év múlva már csak a korrekt, állami verziók fognak létezni, ebben biztos vagyok.

A törzsőrmester törzsszövege közben máris robog tovább a kamera, s bár a téma a nagyközönség számára gyakorlatilag ki van belezve, a tényfeltáró riporter, aki majdnem az elejétől fogva a helyszínen van, mégis mást gondol. Ő az a kiválasztott, aki már másnap megkapta a lehetőséget, hogy a közmédia

támogatásával végigkísérje az eseményeket, és övé lett a teljes délutáni műsoridő is, ahonnan minden más nélkülözhető propaganda vagy figyelemelterelő műsort is leradíroztak, pedig elvileg pont most nem kellene, de itt bizonyosan nagyobb haszon kecsegtet.

Most Afrika Szarván, Szomáliföldön járunk egy bevágás erejéig, valahonnan a Jubba folyó partjáról, ahol az időjárást láthatóan nem befolyásolta semmilyen körülmény, sőt mintha még tisztább is lenne a levegő. A riporter azért elvisz minket valami kőhídhöz, amely robosztus méretei ellenére valahogy mégis beleilleszkedik a tájba, és amint a hányásbarna folyó fölé tornyosul, még láthatjuk a híd lábaira permetként lerakódott foltmaradványokat. Ez az egyik a hagyatéka a szürke ködnek, ami elborított mindent vagy egy hétig, de aztán a szél csak-csak tette a dolgát és tovalökte a különös párát, ami addig megnehezítette az érkező felderítő egységek dolgát, és amiről még mindig nem mondanak semmit, pedig nyilvánvalóan kellett, hogy mintát vegyenek belőle. A ködszerű páraletapadás nyomai aztán ugyanígy megfigyelhetőek minden

afrikai országban, ahová eddig sikerült behatolni. A fővárostól, Muggadishutól nem messze állunk, és sehol semmi, csak ez a mindenhova odaragadt halványszürke réteg. És nem csak a part menti térségekről van szó, mint Gabon, Sierra Leone vagy Kongóféld, hanem ugyanígy az egész Csád Medencében, vagy a kisebb országok -mint Ruanda vagy Szváziföld- határain túl is megfigyelhető a jelenség.

Vagyis a semmi. Ami azt illeti, egy teremtett lélekkel nem találkozott senki az elmúlt húsz napban. A képen most már az üres szomáliai városokat látjuk a végtelenbe halt utcáikkal, zezugos szegény-negyedekkel, ahol a kopott-kékre mázolt fakapuk felett merevre száradtak a kiaggatott ruhák, de innentől kezdve senki sem törődik velük. Egymásnak ütközött, az aszfalton felejtett járművek, meg tétlenül villogó közlekedési lámpák tompa kattogása köröskörül mindenütt. A házakban, üzletekben, irodákban: semmi. Mindenhol csak a megfejthetetlen szürke porszerű anyag, s mintha minden élő egy csettintésre a semmivé foszlott volna: tátongó semmisség, puhán kopogó nihil.

Egyszemélyes nézőpontra váltás: Kobrakommandósok sietős vonulása hő-érzékelős kamerájuk látképével a sisakjukon, ahogy kezükben ember-nagyságú mordályokkal vágják át magukat az ürességen, de minden csupa fekete-fehér maszat csak: egy nyamvadt hő-foltot nem látni sehol, még a moszkitók is eltűntek. Lüktető-narancsszín vegyi-fertőzéses, sugárvédelmi ruhában fogócskázó technikusok téblábolnak a dél-Szudáni Badinglo Nemzeti Park veséjén, de eredményekről egy szót se senki.

Miközben a képek kérlelhetetlenül tovább gyomroznak, a törzsőrmester hangja elmondja, hogy mennyire fontos a helyreállítás, a kármentés meg minden. Hogy nem győzik feltölteni emberekkel a létfontosságú üzemeket, felülírni a megbénult közlekedést, hogy legalább a civilizáció alapvető pillérei látszódnak, különben később nem lesz kedve senkinek idejönni. De ki is jöjjön ezeknek a szerencsétleneknek a helyére? A világ-katasztrófa nyilvánvaló, viszont a történelemből már megtanultuk, hogy a kapkodás nem nagyon kifizetődő. Mégis mintha mindenki értené a dolgát, és mintha csak azt akarnák üzeni, amikor a

képernyőn keresztül a szemünkbe néznek: nyugi emberek, most már itt vagyunk, innentől megoldjuk.

Az Okavongo Folyó partján egy kivénhedt krokodilt nem látni, és a víz kezd algamámorban úszni, mert nincsen mitől tisztulnia. Nem csak az emberek, hanem az állatok is eltűntek. Mind egy szálig. A Kalahári Sivatagban most van ez esős évszak, de ebben nem lesz, aki örömét lelje, így hát a fél évre elegendő vizet most bőségesen tovaissza a szikes föld. Szemem előtt fél méteres csodavirágok nyílnak a ki hirtelen a képeken, ahogy természet őrzöngve burjánzik fel, de most nincs, ki tanúja legyen megtestesülésének.

A beduinok lakta kunyhótelepek tátonganak az ürességtől. Egy kóbor hiénát nem lelni a környéken, és az oroszlánok sem arcoskodnak. A forró szél értetlenkedve kergeti a homokrózsákat a szavanna felé, ahol szintén nem várja őket senki. A törzsőrmester hangját fejemben lassacskán alámossa a felszívódó tudatosulás, hogy közel 1 milliárd ember, vagyis a föld teljes népességének 1/8-a szűnt meg létezni egyik napról a másikra, és senki sem tudja, miért.

Vissza Szomáliföldre. Szintén semmi. Az országot sújtó, évtizedes vérsikolyba könnyedén beléfojtották a szót, s nem csak az iszlamista lázadók, hanem az ellenük küzdő kormányerők is elillantak az egész etióp hadsereggel együtt pillanatok alatt. A partoktól messze, Jemen irányába, elhagyatott menekültflottára letek, amelyekkel nem utazott senki. Némely hajó útközben leállt, mások meg tartottak tovább a végtelenbe, meg azon is túl, amíg a tengerészgyalogosok rájuk nem bukkantak.

Nagyon úgy tűnik, hogy megszűnőben van néhány polgárháború odaát. Vannak hát előnyei is a katasztrófának – gondolom, és észreveszem, hogy befut a mellettem lévő padra a Prédikátor. Már megint itt van, és nagyon is formában. A fitnessterem nélkülözhetetlen kelléke. Szokásos összeesküvés- elméleteit most aztán lobogtathatja orrba-szájba, ez az igazán neki való terep. Felrakja hatos fokozatban másfeles hegymenetbe a futópadot, és látom rajta, hogy mindjárt belekezd. Egy ilyen horderejű világesemény nyilván évekig ellátja majd mondanivalóval, szóval aki bérletet vett ma, az jobb, ha kitalál valamit, mert tőle nem lesz

könnyű megszabadulni. Alattomosan, hátulról kezdi:

- Szevasz Dijf.

- Szevasz

- Fejed?

- Alakul. Akupunktúra meg reflexológus. Meg persze a jó kondi.

- Mióta is bajlódsz ezzel a fejfájással?

- Már vagy egy éve.

- Nem rossz. De látod, kutyafasza ez ahhoz képest, ami ott megy - int a képernyő felé, és akkor meg is érkeztünk.

- Hát. Minden csak nézőpont kérdése. De most nem megyünk szafarizni egy darabig.

- Ugyan, nemsokára utazhatsz ahová akarsz. Az egész ki van találva.

- Nem azt akarod mondani, hogy csak úgy ki lehet satírozni egy egész kontinens?

- Márpedig megéri. És ha van, akinek megéri, akkor az előbb-utóbb meg is játssza, már csak a kivitelezést kell valahogy megoldani. - lohol tovább, nekem meg járni kezd az agyam, de sehogy sem értem mire akar kilyukadni.

- Figyelj oda - folytatja - Csak a Szaharán túli országokban élt a Föld

népességének 12 %-a. A többről már nem is beszélve. A legtöbb földnek alacsony a termőképessége és ki van szolgáltatva az időjárás szeszélyeinek. Nem csoda, hogy éheztek. Az utóbbi évtizedek városiasodása - amivel persze együtt jár a hagyományos értékrend hanyatlása - a társadalmi normák összezuhanásához vezetett meg nem kívánt terhességekhez. Szerinted milyen volt ott a születésszabályozás kint a prérin? A népesség több mint fel 15 év alatti volt, és részben ennek a földrésznek tudható be a föld nagyarányú túlnépesedése.

- Ott vannak még a kínaiak is - reflektálok, de hiába

- Az csak az egyik fele. Itt egy egész kontinensről beszélünk ember. Te hogy oldanád meg az élelmiszerhiányt és a népesség-szaporulatot.

- Lenyírnék egy milliárd embert?

- Nem rossz ötlet, de ugye ez elég feltűnő lenne.

- Nos, hát akkor, hogyan csinálták?

- Még nem tudom, de holnapra megmondom.

- Holnap nem jövök, kezelésem van.

- Mindegy. Na, de már most idefigyelj: Talajpusztulás, alultápláltság, polgárháborúk, szegénység. És ezek csak címszavak. A régió a saját népességének alig húsz százalékát volt képes csak ellátni. Mi vittünk nekik kaját, érted? A te adódból tudtak eddig fennmaradni olyan körülmények között, amelyet senkinek nem kívánnál. Az erdőirtás és túllegeltetés a talaj termékenységének hanyatlásához vezetett, a növénytakaró vékonyodik, szinte már eltűnt teljesen. Az olyan nagy folyók, mint a Limpopo vagy a Zambezi, már teljesen kiszáradtak. A mezőgazdaságnak rég annyi. És akkor az AIDS-ről, a koleráról meg egyéb vírusokról még nem is beszéltünk.

- Ez is egy vírus lehetett.

- Valami olyasmi, de ezt szándékosan dobták be. Így egy egész sor probléma megoldódott. Gondolj csak bele. Először is: egy darabig nem lesz gond a túlnépesedéssel. Szibériából meg el kell költöztetni egy rakás embert, mert felolvadt a földben a jég, ember, totál mocsár lesz az egész terület. Felszabadul a gyilkos metán a földből, nem maradhatnak ott. Aztán: a sok elvakult vallási fanatista, aki nem talált magának saját földet, most majd

kereshet. Van hely bőven, bennszülöttek meg sehol.

- Most már.

- Ajjaj.

- Néhány év múlva azt fogod észrevenni, hogy alig mászkál valaki a nagyvárosok utcáin. Hogy aki csak tud, odébbáll Afrikába új életet kezdeni.

- Ez kalandos – felelem, és most már végleg leállok a futóprogrammal, de miközben törölgetem magam, még mindig a Prédikátor duruzsolását hallom.

- Valaki mindig jól jár. Igaz, be kellett áldozni néhány fejest, egy-két elnököt meg befolyásos üzletembert, de fogadni mernék, hogy ezek nagy része pont most utazott el valahova tárgyalásokat folytatni. Néhányan piszkosul meg fognak gazdagondi megint, és a világ mérlegének nyelve ismét odébb billen.

- De hát most mondtad, hogy megoldódik egy pár probléma.

- Igen, de mindenképpen marakodás lesz a vége, háborúk. Ez újabb okot ad majd a háborúskodásra. A nagyhatalmak már kifogytak a gazdaságilag kiszipolyozható országokból, a vallási ürüggyel indított,

békítő-hadjáratnak álcázott összetűzésekből. Most majd lesz miért harcolni, és lesz rá ok is.

- Hát akkor ez az egész most jó vagy rossz nekünk?- kérdezem, és megindulok a pult felé.

- Ne foglalkozz ilyesmivel, ezzel is csak tetézed a fejfájásodat. Csak tegyed a dolgod, legyél, ahogy lenned kell, a többit meg bízd az időre. – feleli búcsúzásképp.

- Na. és te?

- Nekem ez a sorsom.

Végre sikerül magamhoz vennem a zabpehely kivonatot, majd rögvest megkezdődik a szénhidrát-molekulák születése.

Nagyon jó érzés. Talán ez lehet maga az élet. Vagy csak a természetes szelekció.

-3.

Tűröm, hogy kérlelhetetlenségével ma is átkaroljon a pimasz idő, ami fájdalomból csírázott napokból, merevre feszült hetekből és kitartásba tompult hónapokból szedi össze magát újra meg újra, és nem enged.

Már nem számolom az eltelt időt, de ha kell, bármikor felidézem a pontos dátumot, amióta rosszul vagyok. Majd egyszer még összegezni fogok. Ha már véget ért. Ha már csak a számvetés maradt, ami nyögve szembesít a múlt feleslegességével. Minden tudásnak ára van. Minden árat meg kell fizetni, a sors addig nem nyugszik, míg be nem hajtja.

A talmudi legenda azt tartja, hogy a világ súlyát harminchat igaz ember hordozza a vállán. A legtöbben életük végéig nem jönnek rá, hogy kiválasztottak, s ha egy is hiányzik közülük, a világ működése bizonytalan. Talán egy vagyok közülük. Vagy csak egy zsoldos vagyok fizetség nélkül. A lét jelentéktelen zsoldosa.

Azt már nem merem kiszámolni, hogy mennyit költöttem a kezelésekre. A rajzolás jól fizet, de ha nem találok megoldást, lassan

csődbe megyek, és akkor mehetek a dokkokhoz úrszemetet rakodni.

Sokadik utolsó lehetőségem: egy sámán, akit Jans ajánlott, és akiről semmi mást nem tudni, csak, hogy tudja a válaszokat.

Meglátjuk. Eddig mindenki okos volt, de senkit sem érdekelt, hogy sikeres volt-e a kezelés vagy sem. A reflexológia biztos hatásos. Az akupunktúra is megteszi, amit kell. A nyaki gerincem már egészen biztosan helyre állt a tucatnyi gyógytornától meg gerinctréningtől. A szememnek már nem lehet újat mutatni. Mi maradt még?

A sámán a város egy eldugott részén fészkel, és Jans szerint elég nehéz hozzá bejutni, de ha tudok szerezni psylobl-t vagy meszkalint, akkor sima ügy. Ráizzítom Rjonggl-t a kapcsolataira, és két héten belül sikerül igazi gombát szerezni. Hihetetlen. Még friss mexikói termés, sajnos thai nem volt, de hát ilyen ínséges időkben ez is bőven megfelel. Jans elvisz a helyszínre, ami a Transformatorweg mögött bújik meg. Büdös nagy melegpára vonaglik az utcákon, és ilyenkor délutánra az emberek jó része is bevonul az embertelen forróság miatt.

Az épület, amit kerestünk, nem valami bizalomgerjesztő, és mintha évezredek óta nem jártam volna erre felé. Ezek a házak mikor épültek ide?

Bemegyünk mégis, mert nem maradt más. A sámán szobájában aztán mindenféle furcsa illatokra bukkanunk, meg a sámánra, akinek hosszú, raszta szakállja van, és folyamatosan vibrál a tekintete. *Adalékadatok: valószínűleg egy másik dimenzióban született, évek óta csak fénnel táplálkozik meg gombákkal / mesterségét Bogotában sajátította el a nagyapjától, aki mindig ízeltlábúakkal etette, később kivándoroltak. Sokáig vidéken próbálkozott, de mindenhol elzavarták. De úgy fest nagyon is ért a gyógynövényekhez, és ezt hamarosan be is bizonyítja.*

Egy szűk folyosószerű helyiségben vagyunk, ami madárfészek mintázatú tapétával van kirakva. A sámán máris javában ténykedni kezd egy Kai késsel, én meg óvatosan kapkodom befele a különféle szárított növényeket, valami vadhangya-port, és egyéb felismerhetetlen dolgokat, amelyeket sebtében felvág nekem. Szótlanul dolgozunk. Azután valami főzetet tart elém, aminek

szörnyű illata van, de azért letolom - a fejfájásnál rosszabb már úgy sem jöhet.

A mester most hátranyúl a mögötte lévő kishűtőhöz, és egy flakont ad nekem, amiből reggel meg este innom kell. Sejtelmem sincs mi lehet, de a legrosszabbra számítok. Meg az a hülye közhely: ami nem öl meg, erősebbé tesz, vagy mi. Azt mondja néhány hét. Lehet, hogy több. Mindenkinek más a szervezete. A sámán szigorú részvétellel bocsát utamra, és már majdnem este van. Elhaladok a vaskos sínkötegek mellett, és a Westpark-on keresztül gyalogolok vissza a városközpontba. Muszáj spórolnom a kreditekkel.

A Westparkban idióta esti futókat látni, akik azt hiszik, kevésbé van meleg sötétedés után, csak nem számolnak a páratartalommal. Az meg reggel a legideálisabb. De ezek elég jól átverik magukat, amikor azt hiszik megteszik a magukét az egészségükért. Kocogsz este? Fussál reggel!

Mire hazaérek, nyilván azt sem tudom, mi van. Csak Lávalányt észlelem megint a nappaliban, ahol félmeztelenül pózol a plazmatükör előtt.

- Az anyád úristenit! - rivallok rá -
Húzzál vissza a képregénybe!

- Mi az, hogy isten? - sóhajt fel

- Nem tudom - felelem, és valahonnan lehetetlenül felrémlik apám naplója, amit haláláig írt, aztán meg rám hagyott. Volt egy rész ott az istenről és a vallásról. Az öreg minden képzelgését leírta, néha elég fura dolgokat is. Sajátos nézetei voltak.

Valahogy elvánszorgok a média-modulig, és próbálom azt gondolni, hogy Lávalány csak az agyam szüleménye, és nem is létezik.

Valószínűleg órák telnek el, mire az adatbázis kidobja apám naplóját, de még így is fél órába telik, mire megtalálom a keresett részt. Azt írja:

▣®

Már a kapubejáróban rájövök, hogy a fickónak ízlése is van, nem csak egy sablonból kivágott gazdag. Ettől persze még lehet ugyanolyan seggfej, mint a többi csúcsragadozó milliomos a negyedben, de legalább jobb esélyekkel indul.

A vaskos bejárati kapu tömbjei mellett rögtön egy speciálisan kialakított kenneltoronyba botlom, benne három otromba Moszkvai Őrkutya pózol ma. Kaleidoszkópmintában fröccsenő nyáluk

tejhártya réteget képez néhány ketreclyukon, amelyek lassan pepita jellegű ábrát alkotnak. A kert ettől eltekintve szolidan elbűvölő fűhabos nyugalmat áraszt magából, és arra gondolok, milyen jó, hogy nem parkoltam be az udvarba, hiszen tiszta ciki lenne ide az én kis szedánom.

A ház tetejére csillámporos napkollektorok tapadnak, a tekintetem meg a medence megfeszített vízrétegére, és a felgyűrődött polikarbonát fedésre a végében. Átsasszézok a víztükör mögötti kertigrill-pavilon felé, ahol egy vélhetően thaiföldi szakács aprít valamit egy Kai bárddal, és közben jóízűen füttyörészik. A másik oldalon egy félerdőnyi bonsai-kert merevedik, de máris ott találok magam a hatalmas üvegajtó előtt a bejáratnál. Halk szisszenés után a birodalom belsejébe léphetek.

A hall üres, aztán kiszórtatva tipegést hallok, tehát már várnak. A mennyezeti üvegsávból jóleső nappali fény ömlik rám, és kiszórtatva megismerkedem Miss Everdeen-el a személyi titkárral. A brutálisan dögös fekete egy hófehér háromcsíkos szabadidőben tájékoztat néhány közhelyes mondattal, és egyre inkább úgy tűnik, hogy ez a munkaruhája. Biztosít róla, hogy gazdája nemsokára megérkezik, addig meg legyen szíves befáradni a könyvtárszobába.

Magával invitál egy folyosón keresztül, ahol bambuszhatás fonatú tapéta feszül, és egy bal kanyar után megérkezünk az impozáns méretű könyvtárszobába, ahol rögtön feltűnik a teraszajtó vízszintes üvegosztásának a könyvespolcokon ismétlődő ritmusa, és ez felettébb megható. Az erősen geometrikus rend láthatóan nem válik kényszerű kötöttséggé, ami pedig igen jót tesz ennek a tekintélyes szobának. Középen egy púderlila bársonyszék trónol csöppnyi olvasóasztalkával, odébb egy kandalló kanapéval, és egy üvegkorlátos lépcső vezet fel a felsőbb szintre. Fejemet megbódítja a vízszintes tömegformálás, és miután Miss Everdeen magamra hagy, magamhoz is térek.

Egy rakás Julio Cortazar kötet mellett állok, és úgy látszik, hogy ez a dél-amerikai meg spanyol oldal, mert itt van Juan Jose Millas „Szekrényátjáró”-ja, meg Camilo Jose Cela négy-öt munkája is. Aztán még Carlos Fuentes-től a „Laura Diaz...” és Fransisco Ayala „Rút Halál”-ja. Nem győzök csodálkozni a rendszerezésen, amely korrekt átláthatóságot biztosít. Nézzünk oda, még Quinn Monzo is...Antonio Muiz Molina...és persze Felix J. Palma, a megkerülhetetlen. Pár lépéssel arrább az

egész Jose Louis Borges életmű tárul elém,
én meg halkan hümmögök egyet.

Az információim erre nem készítettek fel, hiába néztem utána mindennek, mielőtt ideküldtek. Abból, hogy valaki lottón nyeri a vagyonát, még nem sok jót várhatunk. Az ilyen pacákok általában elszállnak a saját kis megalomán világukba, és ott is maradnak látványos halálukig. Mondjuk az ego nála is túlburjánzott kissé. Azt hiszi, tud írni, mert már két könyve megjelent. Támogatja a kulturális alapítványokat, hogy felfigyeljenek rá, de ettől még nem fogynak jobban a silány írásai. A tehetséget nem lehet megvenni, és ez most újfent bebizonyosodni látszik-

De azért csak jönnek sorban a nagyágyúk: Vonnegut összes, némelyik díszkötésben, nem is értem, a „Titán Szirénjei” viszont elrongyolódva. Ez lehet a beteg oldal, mert itt van William S. Borroughs „Meztelen Ebéd”-je meg a „Vörös Éjszaka Városai” is. Aztán Palahniuk. Mit mondhatnék még? Bret Easton Ellisen már meg sem lepődöm, hiányoltam is volna. Ide kéne rakni még Bukowskit is, de azt nem találom.

Ahogy elérem az oldalfalba épített samottbetétes kandallót, megjelennek a szigorú oroszok: Nabokov összes, naná, még a „Camera Obscura” eredetije is. De a

kortárok is mind itt lebzselnek: Jevgenyij Griskovec, Irina Gyenezskina, Ilja Sztogoff, Vlagyimir Szpektr. Aztán néhány régebbi motoros: Tucskov, Borlatov, Zamlatyin. Az igen. Pelevin és Szorokin külön polcon, üresen hagyva egy könyöknyi hely a továbbiak számára. Még mindig hasonló nyelvterületről integet Manuela Gretkowska számos tétele, aztán meg a zseniális Slawomir Mrozek, és a megbízható Stachura. A sor végén aztán Michael Choromanski féltékenyen visszahúzódik a sarokba.

Mellette már csak egy Kundera életmű fér el, úgyhogy továbblépek a struccbőr kanapé felé, ami látszólag az olvasásban megfáradt elme pihentetésére szolgál. Itt szokott aludni tehát. Van rá ideje, meg arra is, hogy felhangolja magát valami magasztos cél érdekében, ami kielégíti nyughatatlanságát. Pedig inkább örülnöm kellene, hogy van még néhány elvetemült, aki felesleges pénzét a művészetekbe szeretné fektetni, s ezáltal nekem is akad dolgom. Talán a művészetek tudásának birtoklása okoz neki örömet. Hálás lehetnék, de most még sem ezért jöttem. Az Alapítványnak semmi szüksége az efféle paprikajancsikra, akik aztán a múltunkban elért érdemeinkkel fényezik magukat. Támogassa csak a bővli vetélkedőket meg az önző irodalmi lapokat,

akik így majd még gőgösebbek lesznek. Az amatőr írókról viszont leszállhatna, mert évek óta hígul a hazai prózáírás. Minden mocskot kiadnak, ami mögött pénz áll. Amúgy meg szóba sem állnak veled, ha nem irodalom szakon végeztél, vagy ilyesmi. Bezzeg Bukowski. Azt tudott írni diploma nélkül is. De ő már csak ellenpélda. Mire is ez a nagy felhajtás? Hiszen csak az írásról van szó.

Némi meghatározó kortárs világirodalom arcoskodik a terem közepénél: Doris Lessing, Jay McInerney, vagy nyolc Joseph Heller, majd Anita Noir, Arthur Miller, Irit Amiel, Kjlell Askildsen, aztán meg egy kétsoros Anthony Burgess. És a korábbiak: Tom Wolfe, Hesse, Fitzgerald, Thomass Mann, Faulkner, Golding.

Knut Hamsun-tól az „Éhség”. Az szép. Mit képzelsz magáról? Azt hiszi, mert mindent elolvasott, már joga van írni? Kiadót alapítani azt lehet, meg reklámra költeni milliókat, de lám mégsem ez számít. Mindenki, akit támogatott, vitte valamire vagy legalább is előrébb lépett valamelyest, de ő? Neki megmaradt a kétes hírnév, a szánakozó tekintetek, meg az álbarátok, akik csak azért bólogatnak neki, mert kell a pénze. Senki sem meri a szemébe mondani,

hogy pocsékul ír, de a statisztikák így is elárulják.

Megállok a Boris Vian sorozatnál és nosztalgiazok egyet a címekkel. Aztán Hemingway következik, utána meg örvendezek egyet, mikor megpillantom Huxley összest. Na és hol tartja a klasszikusokat? Stendhal meg a többiek. Azok biztosan a felső szinten trónolnak. És Kafka is ott bujkálhat valahol. De megyek körbe: Kerouac, Brecht, Dürrenmatt, Beckett, William Wharton „Madárka”. Ramon J. Sender. Hát ez meg hogyan keveredhetett ide? Osman Lins, Carl Altmann. Franz fűhmann, Hans Henny John. Nahát. Szép kis sor.

Néhány extra egy külön polcon: Luke Rhinehart „Kockavető”, Arundhati Roy „Apró Dolgok Istene” meg egy súlyos Pynchon darab szivárványszínben. Aztán mielőtt teljesen elmerülnék a gyűjtemény nagyszerűségében, váratlanul egy egész Philip K. Dick táblánál találok magam. Hárompolcnyi sci-fi örület, ami sehogyan sem illik ide. Vagy mégis? Nem kell azt szégyellni. Én is olvastam Stephen King-et a gimnáziumban.

Ekkor pillantom meg a középen álló kisasztalon a kéziratot. A fejlécen az ő neve áll. Néhány lap lehet csak, szóval

valószínűleg kispróza. Talán egy újabb novellásköteten dolgozik. Az írás címe:

Istentelenség

„Jézus kinek a génjeit örökölte?”

Joseph Heller_Záróra

- Hittan? – *kérdezi természetes hangsúllyal, engem meg váratlanul ér a kérdés, pedig teljesen evidens, hogy ezt meg kell tudnia, és hát már biztosan vagy negyvenedszerre kérdezi meg ma, mint minden évben ilyenkor, amióta itt dolgozik. Na és erre most mit mondjak: isten ments?*

Mielőtt válaszolnék, tekintetem még egyszer végigsiklik a mellein, mialatt úgy teszek, mintha csak véletlenül került volna mindkettő szemem irányzékának útjába, ő meg úgy tesz, mintha nem vette volna észre, hogy én úgy teszek, és közben szelíd elégedettséggel nyugtázza, hogy még mindig felkelti a férfiak érdeklődését.

Erős negyvenes lehet - nem is tudom, mióta a tizenéves lányok biológiailag erőteljesen alkalmazkodnak a társadalmak mesterségesen felgerjesztett vágyaihoz és elvárásaihoz, azóta kivált nehezen állapítom meg egy nőről, hogy hány éves is valójában. Pedig régebben mindig jó voltam ebben, most meg viszont már mindegy. Max negyvenkettő.

Egyszerű, fehér testhez simuló felsőt visel, meg valami nyitott kardigánszerű szövetet, hogy legyen, ami elétakarja a derékkoldali kitüremkedéseket, amelyek a korral meg az ülő munkával járnak. Vékonyított szemöldökét körbeölelő ovális arcán még sehol egy ránc, ami nem is rossz teljesítmény a születésétől eltelt perceket tekintve. Fekete, hosszúkás haja már nem annyira természetes, de azért még így is pont a zsánerem.

Amikor beléptem, rögtön észrevettem az asztal alatt lévő lábtámaszt, és meg is kérdeztem, hogy hát az meg mi, de erre csak legyintett. Amolyan hátkiegyesítő, de nemigen használja, mert mindig elfelejt rálépni. Ez különös - futott át az agyamon, és mindenesetre javasoltam neki a párnás verziót, és mialatt ezt letárgyaltuk, volt időm alaposan megnézni a szoknyából kibukkanó formás lábait. Nem is rossz.

A gyerek papírjai módszeres rendezettséggel hevernek előtte az asztalon, és úgy tűnik, minden rendben. A fiam hét éves, tehát tanköteles, én pedig jó apa módjára elintézem a beíratását ide, a közeli Általánosba. Először is itt van az óvodai szakvélemény, hogy a srácom mennyire alkalmas az iskolai közegbe, meg hogy könnyedén megüti majd a szinten, és hasonlóké. Nem mintha tehetnének bármit is, ha már egyszer tanköteles, ráadásul

kapják a fejkvótát az államtól, szóval semmi okoskodás. Elhoztam a lakcímkártyáját is, pláne a megbiztosítást, nehogy azon akadjanak fenn. Az ilyen alkalmakkor mindig jön valami váratlan, leginkább egy igazolvány, amit nem hoztál magaddal, vagy egy nyomtatvány, amilyen nem is létezik. De én annyira előrelátó vagyok: nyilvánvalóan szükség lesz diákigazolványra, úgyhogy itt van egy igazolványkép, meg némi pénz a további költségekre. Ezzel akkor megvagyunk, már csak néhány lényegtelen kérdés maradt felvetődve.

A napközi mondjuk nem is kérdés - nem érek rá egész délután a gyereket felügyelni, maradjon csak bent órák után is, legalább elkészítik a leckét, meg foglalkoznak velük. Jó lesz az ügy, háromszori ellátás, tízórai, ebéd, uzsi. Remek. Ennyi?

- Hittan?

Blamázs. Azt hiszem, jobb is lenne, ha mostantól következetesen mellőzném a szókészletemből meg úgy általában az életemből az olyan beidegződött szóbeli reakciókat, mint az „atyáúristen!” vagy a „jessus Mária”. Mondjuk akkor az „isten bassza meg” vagy a „kurva istenit” sem maradhat, és az „uramatyám” is necces.

Isten tudja, miért használjuk ezeket, hiszen csak a túlburjánzott keresztény szellemiség által belénk égetett szövegreagálási mechanizmusok,

amelyeket menthetetlenül benyeltünk, és nem vagyunk képesek mellőzni.

Túl sok birka vesz körül, és most már biztos, hogy engem meg kopaszra nyírtak. Furcsán néznek rám, mint ez a titkárnő, aki néhány másodpercig mosolyogva várja a választ, amit érezhetően biztosra vesz, majd lassan átvált érdeklődőbe.

Bezzeg azok a vérmes öregasszonyok a környékünkéről biztosan nem tétováznának. Azok a szúrós tekintetű mindentmegmondók. Azok a görnyedt hátú hibakeresgélők. A szikkadt elméjű élménykuporgatók. Bezzegamiüdönkben anyókák. Vén kamugyárosok.

Bégetve járnak a templomba, de csak azért, hogy megnézzék, ki milyen ruhában jött, melyik padba ült, aztán meg mise után jöhet a kispadon lefetyelés.

De mindig betartják a szabályokat. Ha pedig te nem tartod be, akkor egy életre elásnak. Egyszerűen csak gonoszak. Így bosszulják meg, hogy nekik nem lehet. Azt mondják magukról, hogy eleve bűnösök, miközben hiszik, hogy ettől büntelenek. Büszkén tartják meddő hitüket, de én meg azt látom, hogy csak buták.

Ezek azok, akik gondolkodás nélkül beikszeltetnék az IGEN-t.

Az ilyen öreglányok azok, akik megmondják, hogy az új pap megfelel-e vagy nem, de végül is mindegy: ugyanezek fogják elüldözni az atyát belátható időn belül, a kérdés csak az, hogy a mi lesz a fedősztori.

Ezek azok a lehajtott fejjel bozseválók, akik azt gondolják, ha valaki nem keresztény, akkor az semmi.

Ők azok a vakok, akiket nem érdekelnek a tények, inkább elhiszik a kétezer éves dogmákat. Ezeknek az őseik máglyázták fel Galileit, mert a piszok eretnek azt találta hangoztatni, hogy a föld kerek. (Igaz, később rehabilitálták, de az már nem ér.)

Nekik kell kötelességből ágálniuk minden tavasszal a melegházasságok meg az abortusz ellen

Az anyjuk úristenit.

Senki sem büntelen. Egymás hátára pakoljuk az univerzum energiáját.

- Hittan? – kérdezi ismét a csinoska.

- Úgy nézek ki, mint aki vallásos? – kérdezem vissza, mert lám végül csak előmászik belőlem az igazi énem. A nő erre kissé megfeszül és lemerevedik a tekintete. De még nincs vész.

- Miért, nem az? -

- Hát – felelem határozottan

- Láttam én már tetovált hívőt.

- *Az meg hogy lehet? Hát akkor?*
- *Nem kíváncsi a válaszokra?*
- *A válaszok a kémiában meg a mikrobiológiában vannak.*

Látom, ahogy elfehéredik az arca, skarlátvörös rúzsán menekülésbe fognak a megfélemlített zsidórétegek.

- *Ne engedje, hogy hazugságokkal tömjék a fejét. A Bibliát sem olvasta, igaz? – folytatja.*

- *Én már nem olvasok meséket, csak a fiamnak esténként. De annál a könyvnél sokkal jobbakat írnak ám.*

Mostanra teljes az átváltozás, igaz, a szemei még nem izsanak, de láthatóan harci üzemmódra kapcsol. A jelek szerint most sem úszok meg egy jó kis vallási vitát, amelyre régebben mindig nyitott voltam, de mostanában annyira érdektelen lettem a legtöbb dologgal kapcsolatban, hogy semmi kedvem belemenni.

- *Maga zsidó? –kérdezi.*
- *Már miért lennék zsidó? – háborodom fel.*
- *Ha nem keresztény, akkor vagy zsidó, vagy valami szektás.*

- *Ugyan. De ha már itt tartunk, végső soron a zsidók is keresztények, nemde? Ugyanaz a banda, csak kettéváltak – vagy valami ihyesmi.*

- *Miket beszél?*

- Tudja – keresztés háborúk, eretnekség, máglyahalál. Ezekről is tanulnak hittan órán? Egyáltalán, mi alapján határozzák meg, hogy ebben az iskolában milyen vallást képviselnek? Közvélemény kutatást végeztek, hogy ki mit akar? Melyik iskolába írássam a gyerekem, ha mondjuk muzulmán?

- A fia muzulmán?

- Lehet, hogy hindu.

- A fia hindu?

- Lehet, hogy mohamedán.

- Akkor tehát mohomedán?

- Vagy buddhista? Már nem emlékszem.

Mindegy. Nem ugyanaz a lényeg. Ami azt illeti, talán mégis hindu.

- Akkor egy hindu iskolába. Ez egy keresztény elveket valló intézmény.

- De azért szurkol az izraelieknek?

Erre már szíkrát kapnak agyában a motorok, és begőzöl.

Hátratulja magát a székekkel, és felpattan. Ruganyos mellei az általános fizikai törvényeket meghazudtolva ringanak. Aha, tehát plasztikázta. Jól megy az itteni személyzetnek. Vajon mennyit kereshetnek ?

- Bár úgy vélem, megérdemlik egymást. – hergelem tovább - Csak mi nem érdemeljük meg

őket. Szerintem az arabok ősei voltak azon a földön előbb, de jobb, ha ezt sem hangoztatom. A Holokauszt óta nem divat.

- *Túl sok filmet néz. – közli haragosan*
- *Hálaistennek, nincs Tv-m. Olvasok.*
- *Néha az is megárthat.*

- Azt hiszem. De van, hogy jól jönnek a világhálón lévő információk. Tudja, kinyílik a világ. Már nem lehet elhazudni mindent az embereknek. Látja, az arabok is már túl közel vannak. Aztán, ha elfogy a vizük, ajajj. Tíz-húsz év, és jönnek. Halkan és hátulról. Már itt is vannak.

- Kussoljál, te geci! – üvölti és hirtelen odaront az oldalsó falon lógó feszülethez, amit kisvártatva letép a helyéről. De hát mit képzelsz ez? Azt gondolta, ennyire amatőr vagyok? Lenyomtam én már jó néhány jehovást a kapunk előtt vasárnap délelőtt. Az a pár másodperc, amíg szenved a keresztel, bőven elég, hogy felkapjam az íróasztalán fetrengő bélyegzőt, hogy mire visszafordul felém, jól arcba tolhassam. De azért így is sikerül a bal alkaromat eltalálnia, mire feljajdulok és oldalra ugrom, miközben csak annyit tudok reagálni, hogy:

- *Aztapicsa!*

Nincs kétségem afelől, hogy ki fog csinálni, ha hagyom, úgyhogy lendületbe hozom magam, mielőtt lebaltázza a nyakamat azzal az istentelenül nagy

rézuccal. Innen úgy tűnik, mintha habzana a szája a demagógiától, amit reggelire evett, és nyilvánvalóan lejárt a szavatossága. Egy veszett kutyával sem érdemes sokat bajlódni. Likvidálni kell, mielőtt lemar. Éz a nő is éppolyan kiszámíthatatlan mind egy veszett dög, ezért máris ellentámadásba lendülök. Bejutva az asztal túloldalára megpróbálom alsó vádlin rúgni, miközben kezeimmel a felém csapó feszület hatását tompítom. Bal csuklóm sajnálatos horpadásban részesül, de az ő csontjai is reccsennek, és elvágódik a padlón.

Gondolom, most majd leblokkol a helyzet váratlan átrendeződésétől, ám mire magamhoz térek, látom, hogy jeges higgadtsággal előhúz a mellei közül egy apró ezüst tört és vicsorítva hadonászik felém.

- Nem vámpír vagyok bazzd meg, csak vallástalan! –hajítom felé a szavakat a számból, de félreesnek.

- Van nálam ezüst golyó meg fokhagyma is! –süvíti vissza, miközben feltolja magát a padlóról.

- Akkor jöjjenek vissza éjfélkor? Megküzdünk a holdfényben? Hübye piccsa, ikszeld be, hogy NEM, aztán már itt sem vagyok.

- Ihyen könnyen nem úszod meg apukám! –sipákol tovább, és kezd zavarni, hogy most már két fegyvere van. – Most rögtön felmondod a miatyánkot, különben kicsinállak!

- Nem tudom a miatyánkot. Mindig kínosan érzem magam, ha templomban kell megjelenem, mert nem tudom a szokásaitokat.

- Nem tegeződünk pogány köcsög. Toljad a miatyánkot!

- Inkább én kérdezek. – vetem fel – Legyen egy vallásoso keresztkérdés. Ha meg tudod magyarázni, lezúzhatsz egyet, viszont ha nem, akkor elbúzóok.

Erre leereszti lüktető kezzeit, és elgondolkodik. Jobb szemöldöke enyhén felível, ezzel csábossá téve pillantását – pár másodperctörredék fagyhalált hal a levegőben.

- Jól van. Mondjad csak. A válaszok nem a mikrobiológiában meg a kémiában vannak.

- Nem? – hördülök – Akkor miért van az, hogy Ádámot meg Évát folyton köldökkel ábrázolják a képeken? Ezt mond már meg szentfázék. Az össze béna festményen meg korabeli ábrázoláson ugyanolyan elcseszett hibát követtetek el. Mert azoknak a barmoknak, akik anno kitalálták ezt a meseszerű sztorit, ami a Világ Legnagyobb Átverése Ever!, nem volt sütnivalójuk a mikrobiológiához meg a kémiához! Nem figyeltek a részletekre, és jól elbénázták. Csücsül valahol fent egy lény, aki kuksolja, hogy mit csinálunk, aztán,

*ha rossz fát teszünk a tűzre, megbüntet minket!
Ezt az ócsvadék ötletet! Ez kész szellemi terror!*

*Utolsó szavaim még kettéhasítják a szobát,
aztán lezuhannak a padlóra. A nő csak bámul,
arc kifejezése pedig mondandóm alatt átvált
megrökönyödésbe. Végül legörbül a szája, a mögötte
tornyosuló hibiszkusz bokor meg lekonyolva hervad
el. A nő remegve lép oda az asztalhoz, aztán
lerakja a tört meg a feszületet. Megfogja a tollát, és
firkant egyet.*

*- Akkor már csak egy aláírást kérnék ide –
tolja elé az úrlapot recsegve.*

*Elégedetten hümmögök. Felpillantok rá, látom,
hogy arca most hűvös és rémült.*

*Rákacsintok, aztán szó nélkül távozom a
szobából. Elégedetten blattyogok le az aula lépcsőin,
és jóízűt mosolygok magamban azon, mennyire
segítőkések ezek az asszisztensek ebben az
iskolában. Így most már könnyedén döntök a fiam
továbbtanulását illetően. Átviszem inkább máshova,
ahol majd másféle hazugságokkal fogják tömni a
fejét, de azt legalább történelemórának hívják.
Hálás vagyok ezért a kis közjátékért, hogy
felnyitotta a szememet., de azt legalább
történelemórának hívják. Hálás vagyok ezért a kis
közjátékért, hogy felnyitotta a szememet.*

Az Isten fizesse meg

Vége

Szóval szentül hiszi, hogy tud írni. Tipikusan az önkifejezési kényszerben szenvedők tünete. Fejleszti magát, de már rájött, hogy az idő által ránk hagyott tudás behozhatatlan. Nem lehet minden könyvet elolvasni. Azt meg, hogy mi a fontos, ki dönti el? Az önkifejezés egyszemélyes verseny. A többi mellékes.

Újabb gyöngyszemekre bukkanok: huszadik századi kortárs novellák. Az egész Modern Dekameron. Ebben is benne van néhány év olvasás, az anyádat.

És végül lassan körbeérek: egy egész szekrény dráma. Szép kis gyűjtemény. Albee, Stoppard, O'Neill. Slawomir Mrozek. A szokásos. Arthur Miller is itt lebzsel. Tennessee Williams és Arthur Schnitzler. Aztán Ibsen papa. Harold Pinter meg Peter Weiss. Szép kis alakok. Egy külön soron a nemzetközi antológiák: ír, görög, skandináv, kanadai, orosz, lengyel kortársak. A kötelező Beckett, akit még mindig nem bírok, de nem baj, tiszteljük, mert muszáj. Alatta régebbi Bulgakovok és Sartre. Aztán még Bernard Shaw. De Dürrenmatta is rátalálok. Még szép. Mi lehet a felső szinten, ha itt ennyi

mindent megtalálni. Esetleg szakmai könyvek? Enciklopédiák? Ez egy megszállott.

Szerencsétlen barom. A fél életét művelődéssel tölti, pedig nyilván már rájött, hogy mit sem számít. Semmi sem számít. Egységek vagyunk. Alkatrészek. De azért valamit ő is itt akar hagyni, és ez jó. Igaz, minden egyes megszerzett tapasztalattal csak közelebb kerül a tehetetlen ürességhez, de leállni akkor sem tud. Célok nélkül a tudat is felesleges. De legalább az lakjon jól.

Amikor a házigazda végre felbukkan a cseresznyeszín ajtókeretben, kezében egy Sztolicsnájás üveget szorongatva, már biztos vagyok benne, hogy elfogadom majd a felajánlását, és szerződést fogunk kötni.

Amíg kitölti az italokat, rágyújtok egy Styvesant-ra és próbálom elkapni lázas tekintetét. Érdekel ez a fazon. Legyen egy jó napja.

Hagyom játszani.

Hurrá, apám! Megint feleslegesen lettem tapasztaltabb. Közben pedig mintha kicsit jobban lennék. Vagy csak beképelem? Vagy csak el akarom hinni, hogy van kiút? El kell hinnem. Különben nem fog menni.

Bevonulok a szobámba aludni, és megpróbálom elhinni, hogy elkezdődött a visszaszámlálás. Odakint kellemes, harminc fokos esti szellő fújdogál.

-2.

Egy kicsit még mindig útalom mások boldogságát.

Ez a huszadik hónap. Jól előrebukdácsolt az idő. Szinte már nem is emlékszem, ki voltam azelőtt. És bármi is lesz ezután, már soha nem lehetek ugyanaz. Mert valami lesz. Valami készül. Mintha kevésbé érezném a fájdalmat és a tompulást.

Hetek óta vedelem a sámántól kapott lötyöt egész nap, heteken át, reggel meg este, és várok. Időnként komoly mélypontra zuhanok vissza, és majdnem elhagyom a hitemet a gyógyulással kapcsolatban. De hát már annyiszor elhagytam, annyiszor feladtam, és mégsem. Még mindig itt vagyok, mert nem tehetek mást, csak haladok előre, és megpróbálom elhinni, hogy van fény az alagút végén. És már hányszor elhittem. Mennyi egységet költöttem el feleslegesen az elmúlt másfél évben. Mennyi hazug orvos és kuruzsló, akik mind lecsíptek egy darab hasznot belőlem és elcsipegették kitartásom oldalbordáit. Már csak a velőm maradt, és az utolsókat rúgja. Ha ez a módszer sem segít, tényleg nem tudom mi lesz.

Napjaim rémesen telnek. A lötty, amit fogyasztok, teljesen összezavar. Már a harmadik adagnál járok, és a sámán úgy véli még legalább öt hét, és rendben leszek. Öt hét: mi az nekem másfél év után. Nyüszítve is kibírom.

Csakhogy a koncentráció most nehezebben megy, pedig elvileg tényleg jobban vagyok, csak, mintha a célegyenesre kifáradtam volna kissé. Az utolsó métereket már magamat magam után vonszolva kell megtennem. Már az is nagy szám, hogy idáig jutottam. Szánalmas, elkeserítő de egyben felmagasztaló is.

Még mindig utálok mások boldogságát odakint: könnyed járásukat, esztétikailag kifogásolható, ámde hasznos külsejüket, fennhéjzásukat és klisés beszédüket. Arcukon szétterül az üdvmosoly. Orrukból folyik a megszokás. Vajon mikor veszik észre, hogy semmik? És vajon adna-e bármiféle elégtételt, ha mégis megtörténne?

Nekem még egyelőre marad a magány, és az is csak tízperces. Azután rám zúdul a közönyük vagy a lelkesedésük.

De most már időnként látok valami villanást a reményből. Mintha gyógyulnék. Mintha.

Türelmesen teszem a dolgom minden nap. Rajzolok, gyűröm az elektrofitness-t kétnaponta, és sok folyadékot iszom. Az immunrendszerem állítólag tönkre van. A gyomrom állítólag tönkre van. Gonosz gombák támadták meg, és elég jól érzik magukat odabent. Nekem mindegy, én ezt is elhiszem, csak legyek jobban.

A sámán azt mondja, a sok stressz meg a rohanó életmód. Na és nem elhanyagolható a töménytelen tudatmódosító vegyszer, amit évek alatt magamba tömtem. A vastagbelem másfél éve felfelé tartja a középső ujját. És igaza van.

Ha minden igaz, egy hónap múlva boldogabb leszek. Egy hónap múlva megint átnézek majd a mások baján, nem fognak többé megint érdekelni a betegek, az egészségügy állapota meg a hatóanyagok. A kór, szindróma, rendelő, labor, tabletták, röntgen és csigolya szavakat örökre száműzöm a szókészletemből. Ha valakitől még egyszer azt hallom, hogy „Kérem, vetkőzzön le derékig!”, akkor beverem a száját.

De persze nem így lesz. Óhatatlanul megváltoztam, és ezután is mindent egy szűrőn keresztül fogok látni. Elolvasom a zseléadagok minden apróbetűjét, és csak azt eszem meg, ami természetes alapanyag. Ha még van olyan. Fórumot nyitok a világhálón azok részére, akik

ismeretlen eredetű fejfájással küszködnek. Megoldom nekik egy hét alatt azt, amire én másfél évet vártam. Elirányítom őket a megfelelő szakemberhez, ahogy kell. És még mindig máshogy nézek majd az emberekre. Már nem fogom utálni a boldogságukat. Értékelni fogom a magamét.

Szedem a B vitamint meg a bíbor kasvirág koncentrátumot. Rajzolok, gyűröm az elektro-fitness-t, és alkalmanként visszakergetem Lávalányt a képregénybe. Megpróbálom vele megértetni, hogy nem fogom megerősokolni.

Aztán egyre kevesebbet bújik elő, és akkor azt veszem észre, hogy már-már hiányzik. Annyira hozzászoktam. Némely napom majdhogynem unalmasan telik, ilyenkor aztán előkotrom apám naplóját, és újabb bejegyzéseket olvasok. Azelőtt soha nem érdekelt, a feléig sem jutottam, de most erőt vesz rajtam valami nosztalgiahullám, és egyre gyakrabban merülök bele.

Az aktuális bejegyzés egy 2012. április 14.-ei osztálytalálkozóról szól:

▶®

Egy darab papíroson éktelenkedett az írás, mire hazaértem. Már messziről láttam, hogy valami kilóg a postaládából, mert a hülye kutyának az a heppje, hogy amikor Karol

reggel kiengedi a dolgát végezni, folyton odarohan a kerítéshez és megpróbálja kicincálni a leveleket, mintha valami cirkuszban lenne ez a mutatványa, vagy mi. Szerintem komolyan elhiszi, hogy képes behozni a leveleket meg a szombati újságomat, mert közben teljesen olyan ábrázata van, mint aki úgy tudja magáról, hogy be van idomítva. Általában nem jön össze neki, csak néhány levélvéget sikerül megkaparintania, de az agya ezt valószínűleg azzal nyugtázza, hogy teljesítette a feladatot. Szerencsétlen levelesláda meg már annyira ütötté-kopottá vedlett az évek során elszenvedett támadások révén, hogy múlt karácsonykor is egy új festésért könyörgött, nekem meg már majdnem meg is esett rajta a szívem, de aztán Karol napi feszültség-levezetésének részeként rám rippantott, hogy nehogymár' ne bírjon ki még egy - két harapást az a doboz, fontosabb dolgokra is kell a pénz. Úgyhogy most már alig látszik a színe, de a kilógó levélvégeket azért már a sarokról észre lehet venni, ahogy akkor is.

Azon a napon a szokásos bírósági idézések, csekk-befizetési felszólítások meg a „kicsi a rakás” szerűen halomra bedobált

reklámkatalógus tömbök mellett egy félbetépett papírfecni is a küldemények között volt. Úgy néztem, hogy egy utasbiztosítás másodpéldánya lehet (amelyik az ügyfélnél marad), de most már új célt szolgált abban a galaktikus energiaáramlásban, amit a mi bolygónkon egyszerűen csak életnek neveznek. Vastag, fekete alkoholos filccel egy rövidke üzenet volt a papíron arra vonatkozóan, hogy idén esedékes a huszadik érettségi találkozónk, az iromány megfogalmazója pedig itt járt a házunknál, de lévén nem talált itthon senkit, ezt hagyta maga után, méghozzá egy szép hosszú telefonszámmal együtt kiegészítve. A szignózásnál az a név állt, hogy Olav, nekem meg elkezdett rémleni valami, és kisvártatva rájöttem, hogy ő lehetett az, aki az érettségi banketten belepisált a puncsos tálba. Milyen jó fiú lett, lám most évfordulót szervez. Az arcára persze csak halványan emlékeztem, hiszen az elmúlt húsz évben nagyjából egyetlen osztálytalálkozót sem sikerült összehoznunk, csak némelyikükkel futottam össze időnként a rendőrségen, a rehabon vagy egy sztriptíz bárban, de ezeknek a dolgoknak nem sok jelentősége volt már,

hiszen az időnek egyáltalán nincs időérzéke, pocsék humoráról meg nem is szólva.

Nem is hívtam fel rögtön Olavot, mert valahogy magával ragadott valamiféle rég nem átélt érzelemhullám, vagy talán csak meg akartam bizonyosodni, hogy valóban nekem szól-e az üzenet, és már a nappaliban nekiláttam kicsit összeszedni a gondolataimat, miközben beraktam a cipőimet a mosogatógépbe egy kis zsíroldóval egyetemben. De akármerre is indultam el a fejem mélyén még épen megmaradt, valaha feltérképezett ösvényeken, csak oda jutottam vissza végül, hogy én leszek az, akit Olav keres.

Felrémlött az iskolafolyosó félhomálya a zöldeskék mozaikcsempékkel, meg az aranszegélyes korláttal ellátott csigalépcső a tanári irányába. Aztán eszembe jutott szépen lassan minden, ahogyan beengedtem magam abba a világba, amit már jó régen lelakatoltam magam elől, és majdhogynem el is felejtetem. Mert hát a sejtek hét évente megújulnak ugye, és ha jól számolom, akkor nekem ez már vagy az ötödik személyiségem lehet, s ha az ember egyszer már itt tart, hajlamos elfelejteni, hogy honnan is jött.

De csakhamar bevillant az a koszos ebédlő az alumíniumtálcáival is, meg a kövér ebéd kiosztó nénik kiismerhetetlen joker arcukkal, meg az a sarok a WC mellett, ahol először csókoltam meg azt a rusnya lányt. Aztán a tornaterem emléke is megtalált, ahol szinte minden órán pankrációt tanultunk, és év végén megrendeztük a kis házi Royal Rumble-ünket, amelynek nyertese az évváró után kiállhatott bármelyik tanárral egy bunyóra a biciklitárolókból kialakított ringben. Ó, és az a béna freskó az aulában, amelyiken Jézus egy szaunában locsolgatja magát Mózással meg a többiekkel. És vajon milyen állapotban lehet ma a szögesdrótkerítéssel körbetekert iskolaudvar, ahol olyan jókat izzadtunk az évnyitók alatt? Képzeletemben komótosan végigjártam az egész iskolát: benéztem a könyvtárba a Bret Easton Ellis meg Palahniuk kötetekhez, végighúztam az ujjam a büfé mangalicaszirtól ragadó pultján, és még a sulirádió stúdiójába is bekukkantottam, ahonnan állandóan kellemesen lágy trash metál-t toltak nagyszünetben. Régi szép idők, amikor még ártatlanok voltunk.

Felmentem a szobámba, az íróasztalomról lesöpörtem Karol mind a tizenkét ott gubbasztó macskáját, és bekapcsoltam a gépet. A rendszer felébresztette önmagát, aztán rögtön jóhiszeműen figyelmeztetett, hogy vírusok lehetnek a C meghajtón, de engem nem zavart, én úgyis a D-re mentek. A neten már vártak a napi pornófrissítések, de egyelőre félretettem őket az asztalra a ceruzahegyező mellé. A keresőben feltüntettem az 1992-es évfolyamot, meg az iskola nevét, és nem is kellett sok pisztáciát elropogatnom, mire megtaláltam a végzős tablóképünket. Istenem, milyen ciki fejszerkezetünk volt. Ezt a béna haját. Módszeresen haladva elkezdtem sorra venni az arcokat, hozzákapcsolva a neveket, meg bármilyen emléket, és rá kellett jönnöm, hogy tényleg oda jártam. Ez itt a jobb szélen például Jerker, akinek a szülei kolumbiai bébihernyókat tenyésztettek a fészerben, és egyszer osztálykirándulásra is hozott belőlük uzsira. Azt hiszem az volt az az év, amikor egy nappal hamarabb haza kellett jönnünk. Az a másik forma ott az igazgató felett, a polgármester gyereke, akit az osztály egyik fele kiközösített ez miatt, a másik viszont

ugyanezen okból kifolyólag állandóan a seggét nyalta. Arra a lányra már nem emlékszem. Hogy is hívták? Na, emerről meg azt hallottam, hogy hozzámert valami indiai milliomoshoz, és egyszer a fazonnal benne is volt a TV-ben valami mexikói földrengésnél.

A kép alján aztán szépen sorban ültek a székeken az egykori tanárok, s miután jó részüket beazonosítottam tantárgyakhoz kapcsolva, megállapítottam, hogy a fele brigád nagyjából ki is halt már. A büdösszájú földrajz tanár egészen biztosan, mert neki már akkor egy zacskó volt a nadrágjába szerelve, amibe az ürüléke távozott napközben, ezért abban a teremben mindig iszonyat poshadásszag terjengett, hogy alig mertünk bemenni csengetéskor, és kivált utáltuk. A kémiantanárnak is annyi már szerintem, a biológias picca meg öngyilkos lett azt hiszem, pedig ő meg jó arc is volt.

Hogy én mennyire szerettem az új füzetborítók illatát, amely valamiféle műanyagpárát bocsátott ki magából, amitől teljesen beálltam. Minden augusztusban, a tanév előtti nagy bevásárlásban, amit anyámmal rendeztünk, alig vártam, hogy

hazaérjünk és szipuzhassam a borítókat, a rádiókat, meg az illatos tintával felruházott töltőtollakat. Tolltartót nem minden évben kaptam, mert meg volt követelve, hogy legalább egy szezont normálisan kibírjon. A rajztáblát már nyár végén felavattam, és általában elveszett egy Rotringom pont az iskolakezdésre, mert a környékbeli trollok mindent lenyúltak a kisebbektől.

A többiekről nagyjából semmit sem tudok, csak néha bukkant fel valamelyikük neve a helyi újság „Gyerekek Született” rovatában, amit általában halk hümmögéssel konstatáltam. Azt ugyan senki nem tudja tízennégy évesen, hogy mi lesz az emberből később, de bizonyára mindannyian szédületes ívben vették be az élet éleskanyarjait, sodródtak vigyorogva érzelmi szakadékszélekig, és egyensúlyoztak lehetőségeik serpentinjein, ahogyan én is, úgyhogy egy pillanatra még fel is lelkesültem, hogy találkozhatom velük. Előre láttam persze Karol arcát, hogy akkor most ki fogja aznap a cicákat fürdetni, de úgy véltem, ennyi pihenés nekem is jár. Egy nap a húsz évvel ezelőtti énemmel.

Aznap este fel is hívtam Olavot, aki valami bárban lehetett, mert egyfolytában ment hátul az ormótlan dubstep, de azért így is sikerült kihámoznom belőle, hogy menő klubtulajdonos lett, az osztálytalálkozó meg két hónap múlva esedékes itt és itt, úgyhogy ezennel meg vagyok hívva. Remekül éreztem magam. Végre kimozdulhatok, és engedéllyel csaphatom magam szét. Még jobban feldobott, hogy az egyszeri és elvileg megismételhetetlen esemény helyszíne egy hajó lesz, ami aznap indul a kikötőből egy délutáni körútra partközelen, így bizonyára rálátunk majd a hétvégi Tengeralattjáró-futamra is. Megkérdeztem Olavot, hogy tudok-e valamit segíteni, meg, hogy kell-e valami pénzt utalni, de ő csak legyintett egyet, és azzal a mozdulattal le is vert egypár poharat a mellette elhaladó pincér tálcájáról. A csörömpölés, meg egy jóízű káromkodás elhalása után aztán megadott néhány nevet, akiket esetleg felkereshetnék, mert még eddig senki nem akadt a nyomukra, az is lehet, hogy már kimúltak. A csapat jó része már összejött, de azért megpróbálhatom becserkészni a maradékot, ha meg nem sikerül, az sem baj, legalább több szusi

marad majd a büféasztalon. Azzal letette a telefont, és visszament a villódzó fények birodalmába feltakarítani a sztrádát a fehér csíkok mentén.

Még napokig zsongott a fejem a nosztalgialökettől, amit beszélgetésünk meg maga a hír okozott, kivált, hogy rábukkantam egy fórumra is a világhálón, ahol hozzám hasonló kivénhedt figurák vadásztak egykori osztálytársaikra, tanáraikra meg jóféle kiskorú lányokra, akik mindenre kaphatók. Nem tellett sokba, mire észleltem, hogy mások is ráleltek már az oldalra az egykori osztályból, így szépen lassan hozzászoktam, hogy reggelente átfésülöm az előző napi kommenteket, aztán teszek még rá egy kis zselét is. Néhány ismerős név felbukkanása egyből jókedvre derített, és máris gördülékenyebben indult a napom. Négyen-öten mindig gépközelben lehettek és próbálták megtalálni azokat, akiket eddig még nem sikerült, meg felhívták egymás figyelmét az osztályból kibukottakra is. A fórumozók többsége egyöntetűen úgy döntött, hogy ezeket a figurákat is meg kell hívni, még ha csak rövid ideig is boldogították a társaságunkat. Persze őket

volt a legnehezebb előkeríteni. Volt, aki már évekkel ezelőtt Szibériába költözött, mások meg a Mars Expedícióban vettek részt éppen, azért nem sikerült őket elérnünk, egy másik csaj meg a Bermuda háromszögben vesztegelt. Kisebb erőfeszítéseket tettem, hogy rátaláljak néhány egyénre, de az egyéb beszélgetésekben nem igazán vettem részt, mert arra gondoltam, mégsem kellene minden puskaport ellőni egymásra, hiszen ha már előre megtárgyaljuk, hogy kivel mi történt az elmúlt húsz évben, akkor unalomba fulladhat az egész hajókirándulás, 'azt a végén etethetjük a cápákat.

Tehát szépen lassan visszarázódtam a hétköznapiok szürkeségébe: bent az irodában ment tovább a politikai menekültek hazatoloncolása, az egykori háborús bűnösök halálra ítéltése és az állami pénzekkel való szakadatlan puzzle, így szinte észre sem vettem, olyan gyorsan elröppent az a két hónap.

Mivel az esemény szombatra esett, így aznap nem kellett bemennem az irodába, ami pont jól jött, mert egyéb esetben Karol vitte volna el a kutyaszánt dolgozni, nekem meg maradt volna a szokásos villamos.

Csakhogy nem számoltam azzal, hogy épp arra hétvégére esett az éves hagyományőrző Villamosfuttatás, amelyre igen szép számban sereglenek a régióból, és ilyenkor egy nyamvadt villamost sem lehet találni a városban, mert már kora reggel mindet kieresztik a főtérré.

Maradt hát a kutyaszán, amit már péntek este jól felkészítettem, hogy másnap a rendelkezésemre álljon. Megfésültem az ebeket, és adtam rájuk golyóálló mellényt is. Minden szükséges intézkedést megtettem, hogy a szombati nap jól sikerüljön. Felfogadtam egy bébiszittert, hogy legyen aki megfürdeti a macskákat este Karolnak, míg ő a *Naplemente a Hasziendán* következő epizódját bámulja, én meg vettem magamnak néhány szárított kokalevelet, hogy bírjam az ivást. Eljött a reggel, és amikor Karol átsétált a fodrászhoz, lementem a fészerbe, hogy odaadjam a kutyáknak az estéről megmaradt lóhúst, amitől jó formába lendülhetnek. Jókedvűen léptem be, de aztán megdöbbenve vettem észre hogy a két Husky kimúlva fekszik a földön. Az egyiknek a szempillája mintha még megmozdult volna, és egy pillanatra látni véltem egy utolsó kis

szikrát a tekintetében, de aztán az is kialudt, mint az én lelkesedésem az élet iránt. Egyből az ugrott be, hogy Karol biztosan megmérgezte őket, hogy ne tudjak elmenni az osztálytalálkozóra. A fene. Így még egész biztosan kihúzza egy ideig a postaláda. Duzzogva mentem vissza a lakásba, és bosszúból lehúztam pár Sztolicsnaját, de aztán leállítottam magam, és arra gondoltam, nem hagyom, hogy a feleségem ezt a napomat is elrontsa. Eszembe jutottak a sílécek, amit még anyáméktól kaptam a tizennyolcadik születésnapomra, de aztán rájöttem, hogy nem is tudok síelni, meg aztán hó sincs. Gyalog a kikötő azért elég messze van. A taxik meg ilyenkor csak a turistákkal foglalkoznak, hisz mindenki a központban van a Villamosfuttatáson. Néhányuk egészen biztosan most is a sínek közé kerül, de hát minden évben van egy egészséges arányú vesztesége a mulatságoknak, és ezzel még az én problémám nem oldódott meg. A szomszédot nem kérhetem meg, mert az egész nap csak az utcabéli kislányokat molesztálja, így nemigen ér rá ilyesmire. Az egyetlen kézenfekvő megoldás a bicikli

maradt, és amúgy is az embernek mindig jó ötletei támadnak tekerés közben, hátha útközben kitalálok valami jobb megoldást.

Visszamentem a fészerbe, összeszedtem a kutyák maradványait és bedobtam őket a kukába, aztán visszamentem átöltözni. Fontos, hogy az ember ilyenkor jól nézzen ki. A megöregedett, elcsúnyult, és mára minden bizonnyal összecsoffadt csajok hagy higgyék azt, hogy milyen menő vagyok, és teli vagyok pénzzel. Azt akarom, irigyeljenek az elmúlt húsz évért, és bánják meg, hogy nem velem éltek le az életüket.

Befújtam magam parfümmel, a zsebembe gyömöszöltem a kokaleveleket meg néhány óvszert, amit az éjjeliszekrényben találtam, és reménykedtem, hogy még nem járt le a szavatosságuk. Mire Karol megérkezett, már útra készen álltam, és dölyfösen végigvonulva a nappalin mutogattam magam, mint egy pávián, Karol nem kis felháborodására. Gyors veszekedés után eljutottam a kerékpárig, és azon nyomban megindultam.

A forgalom persze borzalmas volt. Mindenféle formájú és szagú alakok özönlöttek a városközpont felé tömegesen,

feltartva ezzel az összes járművet, és csak a riksáknak meg a bicikliseknek sikerült valahogy elvickélni köztük. Én is mindent megtettem, hogy előrébb jussak, de az utcákra lávaként beömlő tömeg nagyon szívósnak bizonyult. Törtem magam a céloom felé tovább, mit sem törődve a testi épségükkel. Útközben bizonyosan áthajtottam legalább három helyi mutáns valamelyik lábán, és félrerúgtam egy öreg bácsit is a mozi sarkán, amely ma természetesen zárva volt, de így is duzzadozott a tömeg a bejáratánál, mert máshol már nem fértek el. Egy minden bizonnyal eltévedt földönkívüli pár valamelyik csápjából véletlenül kilöktem a térképet, és a halfejű alak (valószínűsíthetően a nőstény) mérgesen utánam vakkantott valamit, ami leginkább egy pézsmapocok halálhörgéséhez hasonlított. Visszarákogtam valamit, aztán irány az állatkert melletti kisutca.

Sajnos így is nagyon lassan haladtam, és vészesen fogyott az idő a hajó indulásáig, ezért oda kellett tenni magam. A sors viszont úgy látszik másként gondolta, mert egy könyvesbolt kirakatában megpillantottam az

új Brohtun Sifrencak regényt, és azon nyomban padlót fogtam. A biciklit azért kitámasztottam a kirakat elé, aztán bementem és mindenféle teketória nélkül megvásároltam a könyvet. Azzal tisztában voltam, hogy az osztálytalálkozón semmiképpen sem kezdek el olvasni, biciklizés közben pedig ilyen tömegben igencsak veszélyes, úgyhogy fel is idegesítettem magam rendesen. A légzésem szaporább lett, a szívem meg majd meghalt egy kis karnitinért. A tehetetlenség mindig felzaklat. Alig bírtam továbbtekerni, és szerintem néhány utcát el is vétettem, hogy végül annak rendje és módja szerint lekéssem a járatot.

Még láttam a monstrum yacht távolodó körvonalát a második nap alábukni készülő narancskorongjában, de már semmit sem tehettem. A hajó legalább tíz perce kifutott, rajta az egykori osztálytársaimmal, akikre ugyan már nem emlékeztem tisztán, de mégis. Mégis csak jó lett volna egy kicsit zülleni ma este, félrészegen sztorizgatni sosem volt emlékekről, amitől a biztonság kedvéért kiráz a hideg, na de nem is ez a lényeg.

Szemem köd lepte el az elvesztett nosztalgiamorzsákért, és tehetetlenül hagytam magam sodródni az idővel. Aztán az érzelmeim átváltottak döntésképtelen üzemmódba, és most meg már azon voltam kibukva, hogy fogjak-e neki azonnal az olvasásnak, itt ezen a padon a kikötőben, vagy használjam ki az estét, ha már így alakult, és nézzek el valami mocskos perverz privát buliba valamelyik kollegámnál.

Mielőtt még dönthettem volna, egy hatalmas robbanás rázta meg a horizontot, hogy a felmorajló basszus levitte a korlátnál fényképező nénike parókáját, a spánielét meg odavágta egy közeli fához. A kutya szétfröccsenő vére az arcomra ragadt, mint valami vörös pillanatragasztó, amit még nem találtak fel, de jövő hónapra majd biztosan kitalálja valaki. A tenger óriási hullámokat vert a partra és a madarak egymásnak repültek ijedtségükben, hogy néhányuk még majdnem le is zuhant.

Ami az égen maradt pár percig még, az a detonáció által miszlikre szabdalt hajó milliónyi darabkája volt, ami vagy fél percig eltakarta a napot is. Felemelő érzés volt. És egyben riasztó. Két-három fémdarabot

egészen a partig repített a lökéshullám, de szerencsére senki nem sérült meg. Egyedül a néni kezdett el jajveszékeln, hogy nemrég vette a kutya pórázát, és most meg hogy néz ki, tiszta vér. Percekig csak álltam, és élveztem a pillanatot, de aztán megjöttek a tűzoltók és módszeresen elkezdtek kiszedegetni a hulladékokat a vízből. A mentők is kivonultak rögvest, de dolguk híján egy kávé után vissza is mentek a Villamosfuttatásra kiszedni a sínek alól néhány részegebb figurát, én meg úgy éreztem, haza kell mennem.

A nappaliban Karol széles mosollyal konstatalta a történeteket, én meg bosszúból olvasni kezdtem a regényt, mire ő sértődöttem bevonult a fürdőbe a vibrátorával. Az esti híradóból tudtam meg, hogy az Észak-Koreaiak elnéztek valamit, és véletlenül elsüllyesztettek egy teherszállító hajót a partoknál ma délután. A rendőrség szóvivője leszögezte, hogy személyi sérülés nem történt, az anyagi kár viszont jelentős. A kormány mindent megtesz az ügy felderítésének érdekében, a hajógyárat pedig kellően kártalanítja majd a veszteségekért.

Azóta nem volt több osztálytalálkozó. Senki nem hívott fel, de még egy nyomorult kommentet sem hagytak a fórumokon. Mindig is tudtam, hogy lepra egy osztály voltunk.

Apám felemelő stílusa. De legalább van, ami szórakoztat. Egyébiránt nem sok maradt, csak a túlélés.

A fájdalom másodlagos. A lényeg hogy elszántak legyünk akkor is, ha mindenki más összefosta már a bokáját. Akkor is, ha azt érezzük, a körülöttünk lévő világrend a darabjainkra szed minket, és mindent elvesz tőlünk. Ha eljár felettünk az idő, és minden egyes maradék perc arról szól, hogy újabb foszlányokat szakítanak le rólunk a körülöttünk élők, a velünk együtt lélegzők. Csak a szikár elszántságunkkal tudunk felülemelkedni azon, hogy érzelmileg megint kihasználnak minket, hogy megint nem tudunk nemet mondani. Hogy megtesszük azt, amire ők lusták, amihez ők gyengék, amiben nem elég bátrak. Hogy ötször annyit elbírunk, mint bárki más.

Mire mész vele? - Kérdezik a következő adagjukat felrántva. - Boldogabb ettől nem leszel.

Erősebb leszek. Szánlak titeket, és utálok magamat, amiért évekig hagytam, hogy mosolyogjatok rám. Legyetek boldogok. Én masszív leszek.

-1.

A Bimhuis-ban dekkolok Rjonggl-al, az északi dokkok tövében, és valami hihetetlen régi jazz szól.

Ami azt illeti, az is hihetetlen, hogy a jazz még nem halt ki. Csoda, hogy van, aki még foglalkozik vele. Márpedig ebben a lebuiban nem csak, hogy foglalkoznak vele, ezek egész egyszerűen megszállottjai a műfajnak. Mi pedig, Rjonggl-al kivált örülünk ennek. Olyan ez a hely, mint egy darab tócsa a sivatag közepén odaát Afrikában, ahol áll a bál. Mocskos és hiábavaló, mégis örömet okoz a magamfajtának, tehát részint mégsem annyira hiábavaló.

A színpadról egy abszurd darab harapja arcon a tömött közönséget a kisasztalokkal zsúfolt helyiségben, és bár évtizedekkel előbb betiltották a dohányzást nyilvános helyeken, nyesni lehet a füstöt. A hangulat meglehetősen laza, mert a pincérektől be lehet szerezni egy kis házi termesztésű Fekete Dominát, ami tovább karcolja az est felületét.

Acélos fegyelemmel próbálok koncentrálni a műsorra meg az alapöszmögött őskori jazz-

re, de Rjonggl folyton beúszik a fejembe a folytonos nyavalygásával.

- Az hiszem, egyre bölcsebb leszek.

- Csak túlszívtad magad. - felelem dagályosan, és tovább nézem a jobb sarokban mosolygó babaarcú lányt. Valami idétlen főszerrel lóg, akiről lerí, hogy mű-intellektüel. Kamu az egész fazon.

- Mostanában komoly dolgokon agyalok. - folytatja nem zavartatva magát, hogy mindketten teljesen be vagyunk tépve, ezért az egész csak arról szól, hogy ő kibeszélhesse magát, én meg ismételtén elzsibbadhassak.

- Sajnálatos - felelem.

- Az van, hogy szinte csak a gyerekem miatt élek.

- Legutóbb nem így álltál hozzá.

- Akkor hullámvölgyben voltam. De mostanra egészen helyre álltak a dolgok.

- Említetted, hogy újra forgatsz. Talán valóban jóra fordul minden. Én is gyógyulok.

- Igen, ez az. Én meg - én meg megtanultam erőt meríteni a kölkökből.

- Az jó. Hogy tudod ugyanúgy szeretni mindkettőt? - merengek

- Nem tudom. - válaszol

- Ez nem valami népszerű hozzáállás, gondolom. Szerintem az emberek nem ezt a választ várnák erre a kérdésre.

- Én akkor sem tudom ugyanúgy szeretni őket. Figyelj, az első gyereket túlimádod, ezt már mondtam szerintem. De mégis vele éled át a felfedezés, az egymásra találás örömét először. Ahogy tanítod a dolgokra, benned is megmozdul valami. Együtt valami egészen újat éltek át. De a másodiknál már nem ugyanaz. Akkor már kicsit rutinból csinálod, és nincs meg az újdonság varázsa. Szereted, persze, de ez egy másíkajta szeretet. Így hát az első az mindig az első marad. Az olyan, mint az első csók vagy az első joint. Az elsőre mindig jobban emlékszel, az még inkább megmarad. Arról nem is beszélve, hogy mire a második megszületik néhány évvel később, akkor az addig eltelt idő nyilvánvalóan az első számlájára íródik, mármint vele értelemszerűen több időt töltöttél el az életedből. Annyival többet, míg a másik meg nem jött, tehát érzelmileg ő előnyben van. Nem lehet ugyanúgy szeretni. Az első az az első. Ő a leginkább szívedhez közel álló, mivel az első tapasztalatokat a nevelés és az

apaság kapcsán vele élted át. Ennek súlya van.

- Soha nem tudtál konvencionális módon gondolni a dolgokra.

- Nem bánom. Nem baj, hogy mindent kritikusan szemlélek. Nézd csak meg milyen a ma embere.

- Egy katasztrófa.

▶®

- Olyanokká lettek, mint éhségtől megfeszült fenevadak a dzsungelben. Folyton csak a következő napi adagjukra várnak élesre csiszolódott szemekkel és puhára koptatott ujjbegyeikkel, mialatt más érzékeiket homályba tompítva észre sem veszik, hogy valójában már régóta megkulcsolt ketrecekben élnek. De mindez végső soron úgyis lényegtelen volna számukra, mindaddig, amíg jól szórakoznak. És hát jól szórakoznak, az nem vitás, és ezt büszkén vállalják is. Szertelenül vetik bele magukat a tudatba, hogy most minden az övék, ettől harci szellemük töretlen, felhevített kedvük nem apad. Nappal rokon lelkek és elmélyültek, éjszaka teljes harci díszben lármáznak. Hajnalban jóllakottan ögyelegnek hazafelé a városon át, az első

villamoson még fel-felugatnak, majd aztán meddő álmaikba merülnek. Másnap üres fejjel tovább sodródnak, és próbálnak úgy tenni, mintha számítanának. Nehezen viselik a megaláztatást. Olyankor dagályosak és szikla-merevek, visszatarthatatlanul felbukkanó gyengeségeik elfedésére pedig öntelten pózolnak. Felperzselt vágyaikat minden áron kielégítik újra meg újra. Meggondolatlanok és szószátyárok. Mákonyos jókedvükben szerepeket játszanak, mégis menthetetlenül naivak. Szorgalomból bódító mértéktelenséget okádnak. Némelyikük időnként egy pillanatra kiábrándul, de a csordaszellemtől túlgerjesztve újfent megvetemül. Intelligensek és korlátoltak. Kellékeik nélkül elveszettek, ezért fröccsöntött státuszszimbólumaikat mindenhová magukkal cipelik. Az utcán lehajtott fejjel bolyonganak ipadjaik felett, a zebránál okostelefonjaik árnyéka alá bújnak. Kezüket az előrelátó nővér már születésükkor a legközelebb eső érintő-képernyőre tapasztja, hogy minél hamarabb beolvadjanak a masszába. Otthonosan érzik magukat a mindenkori platformokon. A virtuális mezők

kódjait betéve tudják, közönyös rutinnal töltenek le bármit a világhálóról, mely nélkül nem léteznek. Az év legjobban várt akciójátéka már tegnap előtt ott bizsereg az összes adathordozójukon, a nyár blockbustereiből fejből idéznek. Ha még sincs térerő vagy jel, csak bámulják hangtalanul a park pulzáló fáit, és unottan ásítanak. Délutánonként arrébbkotródnak azzal a tudattal, hogy mára már biztosan megtették a magukét Némelyek azért még kondicionálják fizikumukat, hiszen a tökéletesség létszükséglet – míg mások csapra verve burjánzanak egymásért. A gyorsétkezdében, ahová alanyi jogon bérletük van, bambán válogatnak, majd felzabálják a föld sarát. A sífelvonón a karácsonyra kapott snowbordjaik fénytörése mentén csillogó headset-jeikbe makognak és ezzel párhuzamosan digitális mikro-kütyüjeiken keresztül minden lényegtelenet rögzítenek. Nehogy egy pillanat is kárba vesszen. Négyévente meggyújtják az olimpiai lángot egy parabolatükör segítségével, egy hét múlva pedig hősként tespednek fel hegyesen a Márvány palota tövéből, hogy aztán a műsor után felrakják, megosztják, lájkolják, kommenteljék saját életüket. Ez

mindennél fontosabb és egyben szórakoztató is. Minden azonnal elérhető. Keveslik ezt a mindent, s bár sokat nem tesznek hozzá – hősként emlegetik magukat. Úgy tudják, mindez értük van és hiszik, hogy már úgy is mindegy. Felgömbítik a változást. Ma még láthatatlanul besoroznak a tömegbe, holnap már ők irányítanak. Most még kólacsíkokat szívnak fel a nyári fesztiválok oldalkerítése menti gyepen, jövőre gazdaságok omlanak össze a kezük alatt. Lüktető információkkal üzekednek miközben hetyke nemtörődömséget böfögnek fel. Mindenük megvan és mindenből a legújabb. Ami nem aktuális, az értéktelen. Ami nem friss, az halott. Satufékkal tipornak az előttük járó nemzedékek hátába, és rögvest rendelnek valami tudatmódosítót, míg amazok magukhoz térnek. Az idő lerágott csontjain kényszeredetten elcsámcsognak, aztán mesterségesen előállított prédáikat marcangolják. Fejükben kaffog a megszokás, miközben üdvözülten merítkeznek meg a számukra kilöttyintett naptócsában. Felmelegített gyönyörökben hisznek. Mindenhez annyira közel vannak / egymástól olyannyira távol. Egy szétmállott

szobában ülnek, ahol behorpadt képernyőikről felszippantják a világot. A anyag beüt, és már nem bírnak leszokni róla. Szomjuk csillapításának hiábavalósága napról napra nyilvánvalóbb a rácsokon túl kuksoló őrzőik számára is – azoknak viszont, akik az őrzőket őrzik, pont erre van szükségük. A gazdalények hamar kiégnek, ha nincs meg a túlhajszolt motiváció. Azt kell érezzék: *Minden Lehetséges*. Azt kell gondolják: *Nekem Ez Jár*. Azt kell hinniük: *Te Vagy A Legfontosabb*. Torzulva termeled a létünket, feleslegességed bosszúszomjas. Hömpölygő csökönyösségeddel szabdald fel amit látni vélsz, rakd össze újra megingathatatlanul aztán oszd szét egyre betegebb és kiszámíthatatlanabb barátaidnak. Akarj mindent, vagy semmit nem érsz. Te vagy a mi jövőnk. Mert, ha megfosztjuk a szellemétől, az ember csak egy darab hulladék. A vadakat be kell fogni.

A vadakat be kell fogni – még sokáig visszhangzik fülemben Rjongll fergeteges monológjának zárósora, aztán csak azt veszem észre, hogy vége a műsornak.

- Honnan ez a tudás? - kérdezem, miközben azt veszem észre, hogy szemeim teljesen csíkra mentek.

- Ez van itt belül. Ez a bennem lerakódott élet..

- Te soha nem leszel a barátom - rögzítem, aztán intek a pincérnek, hogy hozhatja a vénaszondát, fizetek.

- . Mindannyian a kultúrák áldozatai vagyunk. -mondja

- Ezt hogy érted? Mindenkit a saját kultúrája milyensége határoz meg és ennyi?

- A kultúránk által belénk nevelt szokások, meg a kapcsolataink más kultúrákkal. Szerintem.

- Aha.

- De már annyira felsűrűsödtek az események, a világ annyiféle színben pompázik, oly sok különböző vélemény vagy látásmód. Ezt lehetetlen kordában tartani. Ezért nem lehetséges a végső megoldás. Az okosok már kigondolták, hogyan lehetne megmenteni ezt az önpusztító rákfenét, amit emberiségnek hívunk. Kitalálták, hogyan lehetne megvalósítani az ésszerű gazdálkodást, ahol minden egyenlően oszlik el, és az adott eszközöket csak addig

használjuk, ameddig szükségünk van rájuk. Nincsenek felesleges javak. Tíz éven belül meg lehetne oldani az energiagazdálkodást, és okosan kezelni az újrafelhasználást. A kőolaj ugyan már elfogyott, de van még némi földgáz meg szén, no meg az uránium. És a megújuló energiaforrások.

- Na, ez jól hangzik – lelkesedem.

- Csakhogy ezek az elméletek nem veszik figyelembe az emberi tényezőt. Az emberi gyarlóságot, és önzést. Mert ki dönti el, hogy az egyénnek az adott termékre mennyi ideig van szüksége? Ki bírná elviselni, hogy minden egyenlő? Csak nem gondolod, hogy egyesek feladják pozíciójukat egy szebb világért, ahol mindenki egyenlő?

- Azt hiszem, a világbéke amúgy sem működne.

- Ezt a világot a haldokló gazdaság tartja még mindig életben, és az emberiség kilencven százaléka a maradék tíz százaléknak dolgozik. Gondolj csak bele. Minél rétegezetebb egy társadalom, annál élesebb a hiererchia, ami az egészet forgásban tartja. A folyamatnak menni kell tovább, mert ha leáll – márpedig hamarosan le kell állnia – akkor összeomlik. Minden terméket hosszú

távúra kellene tervezni, de az nem éri meg senkinek, mert akkor nem veszel újat és lassul a gazdaság. Avulást építenek az életkörülményeidbe, hogy tovább hajszold a kreditet. Mentsük meg a bolygót? Hogyan? Az igazságosság és a béke elérésével nem termelünk profitot, itt abban van kredit, ha háborúzol, vagy netán gyógyszert gyártasz, esetleg terméket adsz el. Túl súlyos érdekek ezek, és te túl kevés vagy. Ahhoz majdnem mindenki kellene. De hol vennék én kokaint a paradicsomban, egy elképzelt, működőképes, önmagát fenntartó tiszta rendszerben? Nem veszik számításba a Belénk plántált vágyat, hogy többek lehetünk másoknál.

- Szerintem sem működne. Nincsenek csodák.

Csak ez a feszes húsú pincérlányka, ez egy fizikai csoda. Rákapcsolom magam a vénaszondára, amelyet kecsesen felém nyújt, és a csippanás végéig mélyen a szemébe nézek. Gyanítom, rögtön leszensorozza azt is, hogy teljesen el vagyok zsibbadva, mert fanyar tekintettel áll odébb. Rjonggl is odavan, de mi már itt se. Túl sokat filozofáltunk már megint, pedig nagyon jól

tudjuk, hogy semmi értelme. Mi sem tudunk semmit, csak azt hiszük, mint megannyian.

Otthon még meghallgatok egy régi Minilogue dalt, és elrévedve döbbenek rá, hogy hetek óta nem láttam Lávalányt. Valami történik. Változás jön, de a hiedelmekkel ellentétben az nem mindig jelent jót. De talán nekem most mégis.

Megiszom az esti gyógyfőzetemet, aztán lefekszem aludni és készülök a visszatérésre.

0.

- Nem is tudom, szerintem ez béna. – mordulok fel hátulról, és testemmel átszelek egy jókora füsttömböt, ahogy hátradőlök a vágószoba fotelijében. Rjonggl valami biorágót csócsál és a képernyőt bámulja. Jót tett neki ez a váltás.

Pornófilmet vágunk megrendelésre, ami igen csak jól jövedelmez mostanság, pedig úgy fest, már súroljuk a végítéletet. Sikerült hát rábeszélnem Rjonggl-t, hogy hagyjon fel az elavult elveivel, hiszen a világ már úgylis el van rontva, inkább érezze jól magát. Azt hiszem belül én is olyan önző és mocsok személtládává lettem, mint mindenki más.

Azért nem volt olyan könnyű eltántorítanom Rjonggl-t a megszokott életétől, de mindent bevettem. Legfőképpen két tényező játszott közre.. Először is az a tudat, hogy a sámán főzetének köszönhetően meglehetősen és a körülményekhez képest jól éreztem magam. Ez a sárszerű valami, amit vedelek, mégis csak jó valamire, pedig eleinte azt hittem, ez sem fog érni semmit, és végül visszamegyek majd a guruhoz egy jókora husáanggal és szétbaszom az arcát.

De a fejfájásom huszonhárom hónap után majdnem teljesen elmúlt. Még érzek némi zsibbadtságot, utórezgést, de ha kell egész hátralévő életemben iszom azt a moslékot, csak ne fájjon a fejem.

Azon gondolkozom, mi változott. Semmi. Ugyanolyan embergyűlölő vagyok, mint amivé az elmúlt két évben váltam. Attól, hogy előreláthatóan mindjárt meggyógyulok, nem lettem kedvesebb vagy derülátóbb sem. De legalább igazam lett azokkal az anyaszomorítókkal szemben, akik váltig hangoztatták, hogy mindez fejben dől el, és hogy bebeszélem magamnak a betegséget, azért vagyok beteg. Az úgynevezett barátaim. A valamikori haverok. A jelentéktelenné mállott senkik a házibulikon meg az egyéb szétcsúszások alkalmával. Akiknek csak az számít, hogy szabálytalan időközönként mocsár-készen legyenek. A kultúra ürügyén színházban járók. A muszájból fesztiválózó. *A beszélünkvalamirőlmiközbenihatok-olók.*

Unom őket mind.

Már semminek nincs értelme, így hát szórakozunk, és mi is csúszómászókká válunk.

- Miért, az a hátvakaró totál feldobja! – harsogja vissza a mester, aki maga végzi a vágást, míg én szakmai tanácsadóként vagyok jelen. A tusolós jelenetet tisztázzuk.

- Az a hátvakaró felesleges. Csak elviszi a drága percidőt, és senki nem érdekel. Az embereknek hús kell, nem cicoma. Kit érdekel, hogy ott dörzsölgeti magát. Nincs időnk, baszki, itt a világvége!

Igaz. Abban, hogy Rjonggl-t végül sikerült rávennem a váltásra, másodszerpet játszott, az, amikor néhány hete a hatóságok bejelentették: jövő hónaptól kötelező lesz az utcai szűrőmaszkok viselete, a szélsőséges metánkoncentrációs értékek miatt. A Szibériai jégtakaró olvadása rohamos mértékben felgyorsult. Úgy fest, a láncreakció visszafordíthatatlan, és a metángáz pont a pofánkba fog ömleni, és most már tényleg káros. Múlt héten megkezdték a szibériai lakosság áttelepítését a közben megüresedett afrikai kontinensre.

Még, jó, hogy volt hely.

Óhatatlanul eszembe jutnak a Prédikátor szavai. Annak az állatnak a végén még igaza lesz. Mi legalább is jól állunk. Jobbról a metángáz, balról meg Grönland felolvadt jege

fenyeget, arról nem is beszélve, hogy nagyjából mostanra a tengerekbe olvadó édesvíznek lassan le kell állítania a tengeráramlásokat. Lehet, hogy van még egy-két évünk. Rjonggl szerint akár egy évtized is lehet még hátra. Ő teljesen bizakodó lett, amióta tudja, hogy napjaink meg vannak számlálva. Bőszén veti bele magát az életbe, és nem szalaszt el semmilyen lehetőséget. Sajnos ezek a lehetőségek korlátozottak, de azért megpróbálja boldogan leélni a maradék életét. Mintha minden nap az utolsó lenne. És közben az emberek nagy része annyira eltompult, hogy nem is érdekli őket csak a következő adag jólét és pazarlás, amelynek hamarosan egyik napról a másikra vége szakad.

Először csak a szegényebb területeken, ahol nem tudják majd megfizetni az energiákat, nem lesz áram, mivel elfogy a földgáz is, és akkor majd kezdődhetnek a bensőségesen tömeges éhenhalások. Szenet talán már csak az ausztrálok adnak el. Szerencsére Afrika egy időre azért megoldotta a problémát, de a nem emberi léptékű technológiák fenntartása lassan elfogadhatatlanná válik. Később már csak a

legbefolyásosabb emberek élnek majd azon a kényelmes színvonalon, amit addig megszokhattak. A világ mocsokból és drágakövekből lesz kirakva. De Rjonggl-t jelenleg csak az utóbbi érdekli.

- Na jó, levágjuk ezt a részt, és ugrunk a maszturbálásra. Az azért mehet nem?

- Mehet. – bólintok.

Ez az első pornófilm, amit Rjonggl s nevével fémjelez majd, és azt mondja, nem akar leállni. Nem mondhatni, hogy valami fényesre sikerült az eddigi karrierje, ezért megértem, hogy a maradék időben valami olyat akar alkotni, ami népszerűvé teszi. Azért a beteges egyéni látásmódját nem felejtette még el teljesen, ezért meglehetősen szürreális alkotás lesz ez, de mivel az egész maradék emberiség nagyjából ugyanilyen szürreális, biztosan bírni fogják.

Reméljük a megbízóinknak is tetszeni fog a végeredmény, mert ha mégsem, akkor minden hiába, és Rjonggl velem együtt vissza fog süppedni az egész napos tudatmódosítás lápjába. Nekem ez már elég jól megy, és bár jórészt meggyógyultam, ez a dolognak csak a fizikai aspektusa. Szellemileg ugyanis már helyrehozhatatlan vagyok, azt hiszem. És a

tudatmódosítás már amúgy is a vérünkben van. Most is alig látok el a képernyőig Rjonggl mellett, aki valami indonéz fickótól szerzett igazi cigarettapapírt, és azóta minden jelentősebbnek tűnő esemény előtt abból szívunk. És most már nagyjából minden esemény jelentősnek tűnik, mert lehet, hogy nem éljük meg a holnapot.

Rjonggl nem hagyta el a családját, csak azért mert közeleg a természeti – gazdasági armageddon, sőt. Úgy tűnik ez az egész még jót is tett neki, mivel megértette, hogy azoknak az érzéseknek, amelyeket addig táplált a társadalom berögzült metódusaival kapcsolatban, immáron nincs jelentőségük.

A jelek szerint, vezetőink fáradhatatlanul dolgoznak a hivatalos és politikailag korrekt magyarázatok messzemenően meggyőző előállításán, és mindent megtesznek azért, hogy minél kevesebb hiteles információ szivároгjon ki.

A káoszban nem működnek a bankautomaták. Ha mindenki meg van rémülve, ki veszi majd fel a hiteleket? Kinek lehet eladni a felesleges termékeket, melynek legyártásából mások élnek? A pazarlás

némely rétegeknek a végsőkéig kifizetődő.
Még, ha belepusztulunk is.

Mesterkélt anyagiasság

Természeti tényezők lettünk. Felettük a földet, és hőség van.

De semmi gond. Ezt is megoldják. Ők. A férgek leszármazottjai. Ők azok, akik elrendelik a háborúkat, akik testvéreket gyilkolnak. Ők a kíméletlen döntéshozók, az igazi állati ösztönnel törtetők. Ők azok, akik érdekből mérgezik meg saját népüket, akik beszivárognak mindenhová és békét meg szolidaritást hirdetve mérgeket kevernek. Ők a túlélők, a mindenkori győztesek.

Barlangjaikban megbújva vészelik át az ínséges időket, türelmesen várva, míg a felhő elvonul. Mindenre fel vannak készülve. A legmodernebb technikai berendezésekkel felszerelt, alagútrendszerekkel összekötött menhelyek, melyek kiállják az idő próbáját. Mikrokrisztályos konzervkaják, műanyag valóság. Csakúgy, mint most idekint.

Semmit sem bíztak a véletlenre, mert már évekkel ezelőtt kiszámolták a katasztrófát, aztán lehurrogták, nevetségessé tették azokat, akik rajtuk kívül még rájöttek. Az olyanokat,

mint a Prédikátor. A hiába ordítókat. A hanyatlás hőseit.

A pusztulás elkerülhetetlen, de már amúgy sem volt mit mondani. Még hallani a visítást meg az óbégatást, még vannak, akik mernek hinni. Már látni a rettegést a szemekben, ahogyan az ürességet hozó beletörődést is. Azt gondolták, uraljuk a teret, de most minden rendszer felborult. Elvesznek a jelentőségek, és semmissé válnak a tényezők.

Az energiák végül ismét lerétegződnek, ahogy az már megszokott. Elértük a csúcspontot, innét már szükségszerűen zuhannunk kell.

De azt mondják, a hegyek mögött a szuperhősök már készülődnek.

1.

Részlet a Központi Médiahivatal tegnap esti adásából:

„...hiszen a Nemezis feltételezett csillag: úgynevezett vörös törpe, amely az elméletek szerint a naptól két fényévre kering, és huszonhat millió éves ciklusban az Oort-felhőn áthaladva közelebb kerül a naphoz, ahol a felhőből magával sodort nagyszámú, benne keringő égitest pályáját változtatja meg. Ezek egy része aztán a Naprendszer belső vidékeire jut, végül néhány, a Földbe csapódva, kataklizmákat és tömeges kihalásokat okoz. Nos, ebben a pillanatban még nem tudhatjuk, hogy a Sauber műhold valóban ezt a csillagot találta-e meg, de a tudósok nagy érdeklődéssel tekintenek az elkövetkező hetek várható fejleményeire. Az már látszik, hogy a hír nagyban megosztotta a világgözösségeket. Különböző szélsőséges szervezetek tüntetnek a föld több pontján is. Mások véradásra szólítanak fel mindenkit, és ingyen ruhákat osztogatnak. A vallási vezetők is megosztottak ezen a téren. A Nemzetközi Vallások Ligája holnap este tartja rendkívüli ülését a szigetországi Westminsterben. A rendkívül nagy érdeklődést kiváltó eseményen a világ öt vallásának képviselői vesznek részt, a

*részletekről később beszámolunk. És most Sport:
hatodszor szerezte meg a nehézsúlyú világbajnoki
övet a legidősebb muzulmán pankrátor, Jinder
Mahal, akinek ezúttal....”*

RÁADÁS

Az Életrajz 3x

*„Az olyan emberekkel, mint mi, akik gyorsan
indultak, az a baj, hogy hamarosan nincs tovább,
nincs hova menniük”*

Joseph Heller: Gold a mennybe megy

Eredeti

Január huszonegyedikére volt, hajnali három. Akkor kezdődött.

Abban az évben semmi lényeges nem történt, habár Montrealban a Canadiens zsinórban harmadszor nyerte meg a Stanley Kupát néhány hónappal a születésem után, de erre nem emlékszem, mint ahogy az első három évből semmi másra sem. Van olyan is, akinek határozottan megvan, amint a második születésnapján derékig majszolja a csoki-tortát dédike teraszán - de nekem csak egy nagy rács van a fejemben három éves koromban, amikor is feleszmélek, hogy élek, és van valamiféle külvilág.

Az akkori körülmények vidéken mai szemmel meglehetősen szegényesek voltak,

de talán pont ennek köszönhetjük, hogy mára nem veszítettük el teljesen a realitás érzékünket, épp csak annyira, hogy félnünk kelljen magunktól, nehogy végül azzá váljunk, amivé soha nem szerettünk volna.

A rendszerváltás még a jegyét se váltotta meg errefelé – igaz, már megszületett az ötlet szikrája, de mi még a keleti blokk masszív pilléreként helyi hősöket gyártva magunkból megszokásból túlélünk, és olykor megszellőztettük a vasfüggönyt. Anyám a nyomdában dolgozott, egészen odáig, hogy a világra hozott engem, apám pedig buszsofőrként kereste a betevőt, ezért hát rá sem nagyon emlékszem azokból az évekből. Meg aztán elkezdődött a '80-as évek, ami persze jócskán lekötötte az érdeklődésünket, és amikor beszereztük az első színes tévéket, olyanná lett a világ, mintha valaki direkt telefröcskölte volna különböző színű festékekkel. Valahonnan műholdas adást loptunk, és így rövidesen megkezdhettem tanulmányaimat az angol nyelv területén, köszönhetően a szigetországi zenecsatorna felemelkedésének.

Nyolc évesen elmondhattam magamról, hogy kijutottam külföldre, miután

'86-ban már érezhető volt a változás büdös szele, így kiengedtek minket egészen a hírneves Fekete Tengerig, ami nagy szó volt akkoriban. Anyám a bolgár tengerparton már az első napon sirálybelet hányt, majd egy héten keresztül minden reggel az egész Kelet-német kemping-közösség a sátrunk oldalában csorgatta a nyálát a szalonnás rántottánk illatbombájától. Az üzletekben néhány eltévedt konzerv-paradicsomon kívül nem sok mindent lehetett kapni, és minden reggel hétkor sorba lehetett állni a kenyérért.

Mire hazatértünk, Michael Jackson kiadta a „Bad”-et, Madonna pedig magához nyúlt élőben a színpadon. Erre már a szovjetek is besokalltak, és lehúzták a rolót, majd módszeresen kivonultak az országból. De persze nyitva hagyták az ajtót, így hát azonnal megkezdte dicsőséges uralmát felettünk is a nyugati kapitalizmus. Beözönlöttek a fényesre csiszolt, minden vágyat kielégítő, és könnyen megkapható kulturhordák, és megkezdődött a mézszárlás az elmékben.

Felemelő időszak vette kezdetét. Az általánosban kitűnő tanuló voltam, mert akkor még hittem a győzelemben, mint

minden valamire való vidéki srác. Sho Koshugi filmeket néztem videón, és Gombay Dance Band-et hallgattam az első lemezeim közül, melyeket a könyvesboltban lehetett kapni. Idióta focistafrizurám volt, a helyi, idősebb fodrásztanuló lányok meg rajtam vizsgáztak.

Aztán a tizenkettedik születésnapomra kaptam egy igazi walkman-t, amit évekig nem vettem le a fülemről, és a mai napig megvan az a hatszázvalahány sorszámozott, kézzel megírt és megcímzett audiokazetta, melyek ifjúságom gerincét képezték. Ma már alig látni ilyesmit, és ha találsz, akkor sem bírod mivel lejátszani. Mindent felvettem a rádióból, ami érdekelt, és ha kellett a televízió elé tartottam a magnót, hogy egy az egyben felvegyem a dalt, amit máshogyan nem lehetett beszerezni. Megbojdukt a szervezetem és nem tudtam csillapítani.

Egy akkoriban indult sport osztályos gimnáziumba kerültem, ahol felgyülemelő haragomat és pusztító energiáimat próbáltam levezetni az atlétika szétkaszált mezején. A négy év alatt szerény sikereket elérve kezdtem megérteni az élet lényegét, és az első komolyabb csalódások után majdnem készen

álltam a jövőmre. Mint bármely tizenhat éves, azt hittem, hogy minden, amit tudok, bőven elég, és kit érdekelt a semmiről sem szóló jövő. A sport tagozatosok annyira népszerűek voltak a gimnáziumban, hogy még a diákdiri választást is megnyertem egyszer.

Az idő folyamatosan csőre töltve rohant el a szemem előtt. Negyedik év végén elvesztettem a szüzességemet egy csúnya, kövér lány társaságában, fél üveg vodka mellékhatásaként. Pár nappal később, amikor végzősként megkérdezték tőlünk, hogy merre tovább, a legtöbben már céltudatosan irányra álltak, jómagam még csak azzal voltam tisztában, hogy nem akarok bevonulni katonának, és az akkorra rajtam már jócskán elhatalmasodott zenei szenvedélyemet szeretném kiélni bármi áron.

Pedig már az elején tudnom kellett volna, hogy nem fog működni. Most már bánom, hogy hallgattam a kollégiumi nevelőtanáromra, miután a pályaválasztási tanácsadóból kijövet azt véleményezte nekem, hogy mégse foglalkozzak a teszt eredményével, miszerint az újságírói munkakör a leginkább testhez álló számomra. Lévén akkor ő már tapasztalt firkász a helyi

újságnál, azt nehezményezte, hogy ez a szakma igen nehézkes előrejutási lehetőséggel kecsegtet. Ez akkor bizonyára így is volt, csakhogy senki sem számolt az internettel. Én is alulértékelttem a jövőt, vagy inkább egyszerűen csak nem akartam tudomást venni róla.

Álcázásból a rendőriskolába jelentkeztem azzal a céllal, hogy e barátságos közösségben töltsöm le az akkor még divatban lévő katonasági szolgálati időmet, és így legalább minden nap hazajöhetek - ráadásul év végén mindenféle felelősség nélkül leléphetek. Arra már a második nap rájöttem, hogy az utazással egybeszámított reggel hattól este nyolcig tartó oktatás nem sok időt hagy kiélvezni a szabadságból, a büntetettési kényszerben szenvedő kobra kommandósok pedig a legkevésbé sem vicces figurák.

A rendőrségnél megtanultam kúszni meg mászni, miközben politika és rendszerellenes szövegvilágot képviselő együttest alapítottam, és hétfvégenként az országot jártam a fellépésekkel. Amikor hétfőn reggel megint bent voltam a katlanban, megpróbáltam nem figyelembe venni magamat, és végigjátszani a játékot.

Külső helyszínekre kivonulva egészen szórakoztató is tudott lenni a dolog, mivel ilyenkor rendszerint beszívtunk már kora reggel a tanoncokat kivonultató platós teherautó hátuljában, és egész délelőtt, ide-oda téblábolva, jókat vihorászva lövöldöztük egymást festékpatronnal az erdőben. A gyakorlat felénél, délben, az ebéd gyanánt elénk helyezett élelmiszer aztán lehozott mindenkit a füről, és az aznapi kiképzés második fele már mogyoróval telt.

A rendőrségnél a legtöbben lekurvaanyáztak, amikor év végén könnyes szemmel elbúcsúztam zsebemben a leszerelő papírral, fejemben meg azzal a jóleső érzéssel, hogy nyolc hónapig élveztem a fenevadak vendégszeretetét, és nem tudom, hogyan, de csak végigcsináltam. Ettem, ittam, ruhát kaptam, év végén pedig köszönjük az együttműködést.

Füstös lemezeket kezdtem el készíteni, esténként pedig továbbgyártottam a kisbaltákat. De még mindig nem tudtam eldönteni, hogy mihez kezdjek hivatalosan, mialatt néhány egykori osztálytársam már javában egyetemmet váltott. Megpróbáltam megfejtetni érdeklődésemet valami olyan

dolog iránt, amely a való világban is hasznosítható, ezért reklám-marketing képzésbe fogtam, amely újabb két évre alibit adott zenei karrieremhez. Ami azt illeti nem is voltam olyan rossz, no meg a '90-es évek zeneileg pont ideális táptalajnak bizonyult az elkövetkező húsz évre.

Imádtam ezt a korszakot. Elmém teljesen felszabadult, és elkezdtem habzsolni az élményeket, nem tudván, hogy a tárhely véges. És akkoriban még az embereket is szerettem. Meg akartam ismerni mindenkit, és akármilyen buliba keveredtem, legalább újabb öt látszólagos baráttal lettem gazdagabb. Minden hétvégén felléptünk valahol, vagy egy másik banda koncertjén vedeltük a pilzenit, és szívtuk a holland importot. Annyira elhivatottak voltunk zenei kultúránk terjesztése iránt, hogy jóformán semmi más nem motiválta napjainkat. Még álmunkban is ezt csináltuk.

Ebben az időben tömérdek kiváló lemez született a nemzetközi porondon, melyek később legendákká váltak, és újrafinomították őket. Igaz, közben meghalt Freddy Mercury meg Isaac Asimov, de a kozmikus energianyalábok nélkülük is tették

tovább a dolgukat. Mire észbe kaptam már véget is ért egy évezred, és a három nullás pezsgőspoharakkal bőszen koccintgattunk a világvégére meg a számítógépes rendszerek összeomlására egy ócska, D kategóriás kocsmában, ahol lakodalmas-techno szólt.

Nagyjából ekkor döntöttem el, hogy egyedül folytatom tovább a zenélést, mint szóló előadó, aki magának készíti a lemezeit. Végül is az egész az egóról szól. Így is lett. A következő tíz évben kiadtam egy rakás felesleges lemezt, ami nem sok embert érdekelt, de nekem jó volt. Illúzió gyanánt meg pszichiáter helyett is.

Közben elég korrekt feltételek mellett sikerült elhelyezkednem egy építkezési vállalkozónál, úgy, hogy semmit sem tudtam az építkezésekről. Nem is telt el eseménytelenül a következő fél év, kivált, hogy a főnököm egy igazi mézáros volt. Reggel nyolckor már rutinszerűen remegett a gyomrunk, amikor beléptünk az irodába, ahol ez a kis köpcös, Hitler-bajszos Paprika-Jancsi már javában dobálta a mobiltelefonokat lefele a márványpadlóra, miközben habzó szájjal ordított valamelyik szakmunkása arcába. A szakmunkások

nálunk csak papíron voltak szakemberek, gyakorlatilag a sarokról összeszedett munkásbérecek harcos nemzedékének leszármazottjaiként aposztrofálták magukat, de állításuk szerint bármit képesek voltak megcsinálni. Így került sor medencék beépítésére, ajtók, ablakok, garázkapuk beszerelésére és egy egész komplett iskola felablakozására. Ezek a megbízások a mai napig teljesítetlenek, vagy pedig megbuktak a technikai átadásnál különféle hiányosságok tekintetében.

Gyorsan kellett váltanom, mielőtt az idegosztályon kötöttem volna ki, ezért hát továbbálltam egy másik különchöz, és lassacskán rájöttem, hogy minden főnök egy mocskos lelki-terror specialista, jó munkahely pedig nem létezik. Úgy tűnt, nem bírom elviselni, ha irányítanak.

Ez a másik kisköcsög is kisebbségi komplexusban szenvedett, és szertett volna mindent átlátni, ezáltal irányítása alatt tartani. Ha például egy probléma megoldása A vagy B verzióban is egyformán működött, te választhattad bármelyiket, ő akkor is biztosan a másikat tartotta megfelelőbbnek. Mint ahogy fajának többi példánya, ő sem

bízott senkiben, és kisebb összegért is eladta volna az anyját. Neki is Hitler-bajsa volt, de legalább nem volt kövér kismalac. Itt egy kicsivel tovább húztam, de a helyzet megint tarthatatlanná vált.

Ráadásul muzsikális munkásságom iránya is megváltozott, köszönhetően az országba beáramló földalatti elektronikus zenéknek, meg az időközben elszívott marihuána mennyiségnek, és hétvégenként most már lemezeket pörgettem különféle illegális rendezvényeken: erdőkön, mezőkön, lerobbant pincegarázsokban és névtelen kiskocsmákban.

Az éjszakai élet különféle alakjaival hozott össze a sors, miközben megtanultam, hogy az emberi test tűrőképessége milyen mélységekben tanyázik. Nagyon sok mocsárkész figurával, találkoztam meg Junkie-kal, akik aztán összepréselték magukból a kultúra magvát, és elindítottak valami visszafordíthatatlant, aminek mára szükségszerűen túl kellett burjánzania.

Ott voltam Frankhegyen a szőlőlugasok között eldobált kanapéken, és az Etyeki-katlanban felmásztam a falon, hogy egy lufival a kezemben tekintsek le az egész

fővárosra. Azóta sem láttam szebbet a szentjánosbogár diódákkal kipettyezett éjszakai betondzsungelről, még képeslapokon sem.

Ott voltam a Labirintusban a vár alatt, ahol a hét-nyolc, körkörösén bejárható barlangvájatban kialakított megmozdulás dátumát mindig csak egy nappal előtte közölték a szervezők, nehogy a zsaruk rájuk találjanak. Itt már a bejáratnál kalciumos pezsgőtablettákat osztogattak, megelőzendő a metamfetaminok által kiváltott hiányt.

Ott voltam az első goákon, amelyeken még csak pár százan lézengtünk, és szintén szájhagyomány útján lehetett bejutni. Azonnal beleszerettem a tisztás közepére felállított hatalmas tábortűz-érzésbe, meg a körülötte ugráló sámánszerű lények által behintett légkörbe. Mindig volt egy kis sátor, ahol varázsgombákat meg herbal bogyókat árultak, és az első dinitrogén-oxidos palack feltűnését hatalmas ováció jelezte. Oda pisáltál, ahova akartál, és ott szívtál, ahol tudtál.

Némi megnyugvást a tóparton lehetett lelni, pár lépésre a foszforeszkáló dekorációhálótól meg a papírmasé

gombáktól, és senkit sem érdekelt, hogy ki vagy, csak az, hogy jól érezd magad. Ez volt az üzenet, amely szavak nélkül, csak a monoton zene lüktetésével, és az alápakolt harmóniákkal terjedt. Az emberek boldogok voltak, mosolyogtak, barátkoztak, ismerkedtek, és közben mindenki el volt foglalva az agyában felszabadulóban lévő szerotoninokkal.

De sajnós ez sem tarthatott örökké, s mint minden valamire való dolognak az életben, ennek is fel kellett hígulnia, egyszerre meg kellett posványosodnia. De azért csak futottak előre megállíthatatlanul a másodperctörédek, és aztán meg csak jó ötletnek tűnt, hogy megnősüljek, és gyermeket nemzzek.

Gyereket készíteni baromi könnyű dolog. Ez már számtalanszor bebizonyosodott, mint ahogy az is, hogy ezzel arányosan mennyire nehéz épkezláb módon felnevelni őket. Mindenhez a legfontosabb hozzávaló a tőke, melynek megszerzésére a legegyszerűbb módszer, ha az ember beáll egy multinacionális céghez robotnak. A robotok úgy vannak kitalálva, hogy jó sok ideig bírják egy mukkanás nélkül (egyéb

esetben a hibás a darab), tovább, mint egy mosógép vagy egy háztartási hűtő. Én pedig egészen hasznos robottá lettem, és a vállalat francia főcápái még csak nem is sejtették, hogy mennyire gyűlölöm őket. A zene ekkoriban kezdett kifulladásra, reggel ötre jártam dolgozni és a gyerek folyamatosan ordított és akart. Aztán meghalt Arthur Miller is, Hunter S. Thompson pedig kinyírta magát, ha már a cucc nem bírta ötven év alatt. Sötét felhők gyülekeztek a játszótér felett.

Eljött az ideje, hogy befejezzem zenei pályafutásomat, és visszaváltsak tinédzserkori szenvedélyemre, a versírásra, melyből annak előtte később a dalszövegírás konvertálódott. Az embereknek addigra már túl sok jutott a jóból, és mindenki megkaphatott mindent, ezért a dolgok egy idő után értéktelenné váltak. Már nem kellett várni a különleges fellépőkre a fesztiválokon. Minden hétvégén jött négy. Már nem kellett megvenni a Cd-eket, és lemezeket melyeknek szagolghattad a borítóját. Minden nap letölthetsz egy tucatot ingyen a világhálóról. Úgy tűnt, már nincs rám szükség, kirakatbábu meg soha sem akartam lenni. De

ki vagyok én? Meg kellett keresnem a gyökereimet.

Előszedtem a padlásról az összes egykor írt kezdetleges írásomat, majd egyetlen mozdulattal bevettem a kandallóba mind. Előtte azért egy sorkiemelő filccel kiválogattam a még használható szavakat, melyek elkövetkezendő verses kötetem gerincét alkották.

A multinál évről évre súlyosbodtak a körülmények, de ez még inkább arra sarkallt, hogy egyre betegbb dolgokról írok, és egy napon azt vettem észre, minél inkább szorul a hurok a hétköznapokban, minél jobban összeveszek a feleségemmel, minél inkább kikészítenek a gyerekek, annál jobban megy az írás.

De valami mégis félresikerült. Az évek alatt rendszeresen magamba tömött illegális tudatmódosítók, a tömérdek éjszakázás, a hajnali hatig zenélés, a fesztiválról kórészegen hazavezetés, a vasárnap reggel ágyban forgolódás, nem alvás, szédelés, ebéd alatt rakott krumpli okozta ínyfájdalmak, a kalciumhiány, a reggel hatkor bespurizva porszívózás a teraszon, a több kiló fű, amit tizenhét év alatt elszívtam, a

folyamatos pörgés, nyughatatlanság meg a megfelelési kényszer. Mindezek, meg félelem, hogy nem lesz jövőm, és a hiábavaló törekvés az igazság meg a válaszok megfejtésére egyszer csak lecsapták a biztosítékot, és beintettek.

Ez huszonegy hónapja történt, és az óta szétmegy a fejem. Percről percre, minden pillanatban, soha nincs megállás, de még csak reklámszünet sem. Egyfajta mély nyomást érzek, melyet csak az időjárás meg a frontok befolyásolnak.

A fejfájás egyszerű dolog, és hatásos.

Így hát a föld nyomasztó hely lett. Végzem a munkámat, reggel ötre járok a dolgozni. Elviselem az emberek szánalmas erőlködését, hogy minél jobb életet éljenek, miközben folyamatosan rombolják a territóriumukat. A társadalmakat irányító pár száz mogul rákényszeríti akaratát a birkákra, és azok tovább rendszabályozzák a többi kisebb birkát. És ez így megy minden szinttel lejjebb. Értelmetlen szabályok, felesleges papírmunka, az egyiknek lehet, a másiknak nem. Kéz kezet mos, vagy levágja. „*Everyone has a price*” tartja a mondás. Én is eladom magam, hogy el tudjam tartani a családomat,

hogy megvehessem a következő fehérjeturmix adagomat, hogy lemezeket vegyek. És pusztul tovább minden.

A gyerekeink LED kijelzős aggyal nőnek fel, és az érintőképernyőikre tapadva lélegeznek. Annyi információval fertőzzük őket, nap, mint nap, hogy már képtelenek feldolgozni és megzavarodnak. Tömjük egymásba a műanyag ételeket, az ízfokozókat, tömegnövelőket, csomósodás gátlókat, keményítőket, és belemártjuk a tegnapi lenyírt bálna zsírjába. A tizenhat éveseknek a seggük alá rakódik a jólét, a fenyegetés pedig a hasukra, miközben egyre csak szaporodik az emberi állatfaj, ez a mutáns egyed, melynek létre sem kellett volna jönnie.

Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra – mondják, de nem azért, mert nem szép dolog restnek lenni, hanem mert nem lesz holnap, és ezt ők is tudják, mert soha nem hittek benne.

A futár még hozza a havi adagomat, de már létrehoztam egy mappát a tárhelyemen, ahová a temetésemre szánt lejátszandó dalokat gyűjtöm. A szervezetség nagyon fontos. Mindent ki kell kerekíteni. Mert hát

hol maradnak a lehetőségek? Az utcán kifent ribancok szaladgálnak, és tökéletessé satírozott címlaplányok állnak a pultok mögött és a kínálóasztalnál. A hatalommániások még nagyobb hatalmat akarnak, országok, népek mennek tönkre, túl sokan vagyunk, az ázsiaiak is csak szaporodnak, minden hiába, a vízkészlet fogy, a népesség nő, és ha nem csapódik belénk egy meteor, akkor majd az arabok nyírnak ki mindenkit véletlenül. Vagy a zsidók.

Szóval itt tartunk, és módfelett vicces, hogy mégis mennyit erőlködöm nap, mint nap azon, hogy elérjem a következő reggel öt órát, hogy aztán újra nekivágjak, és megpróbáljam legyőzni magam. De minek is? Amikor percről percre bővül a listája azoknak az elveknek, ideálnak, módszereknek, amelyben nem tudok hinni többé. Amikor már nem érdekelnék az emberek, hogy mi van velük, és miben vesznek részt. Nem járok ki sörözni, nem veszek részt alkalmilag szervezett házibulikon, és nem számít sokat, hogy mi van a zenével. Feleslegesen figyelem a jégkorong eredményeket is, de úgy látszik, ez a modern kori társadalmi beidegződés, a

birkásítás egyik alappillére, a figyelemelterelés jól bevált eszköze, a „Cirkuszt a népnek” ősi módszere már menthetetlenül belém ivódott. Összeesküvés-elméleteket tárolok otthon a merevlemezen, és gyűlölöm a világot, ahogy működik, miközben olyan szép. Csak már nem tudok mit kezdeni vele, mert hiába. Elvesztettem az emberiség iránti gusztusomat, és kevés dolog maradt csak, amit szeretek.

Ami egykor fontos volt számomra, majdnem minden eltűnt, vagy csak a morzsái maradtak meg bennem. Bágyadtan mosolygok az ifjúkori hévre, ha szembe jön velem az utcán, de ha lehet, kerülöm. Én már tudom, hogy bele lehet fáradni ebbe is, és hiába akarjuk, hogy mindenki úgy gondolkodjon, mint mi, végül egyedül maradunk.

Esetleges

Január huszonnegyediké volt, hajnali három. Akkor kezdődött.

Abban az évben semmi lényeges nem történt, habár Montrealban a Canadiens

zsinórban harmadszor nyerte meg a Stanley Kupát néhány hónappal a születésem után, de erre nem emlékszem, mint ahogy az első három évből semmi másra sem. Van olyan is, akinek határozottan megvan, amint a második születésnapján derékig majszolja a csoki-tortát dédike teraszán - de nekem csak egy nagy rács van a fejemben három éves koromban, amikor is feleszmélek, hogy élek, és van valamiféle külvilág.

Az akkori körülmények vidéken mai szemmel meglehetősen szegényesek voltak, de talán pont ennek köszönhetjük, hogy mára nem vesztettük el teljesen a realitás érzékünket, épp csak annyira, hogy félnünk kelljen magunktól, nehogy végül azzá váljunk, amik soha nem szeretttünk volna lenni.

A rendszerváltás még a jegyét se váltotta meg errefelé - igaz, már megszületett az ötlet szikrája, de mi még a keleti blokk masszív pilléreként helyi hősöket gyártva magunkból megszokásból túlélünk, és olykor megszellőztettük a vasfüggönyt. Anyám a nyomdában dolgozott, egészen odáig, hogy a világra hozott engem, apám pedig buszsofőrként kereste a betevőt, ezért

hát rá sem nagyon emlékszem azokból az évekből. Meg aztán elkezdődött a '80-as évek, ami persze jócskán lekötötte az érdeklődésünket, és amikor beszereztük az első színes tévéket, olyanná lett a világ, mintha valaki direkt telefröcskölte volna különböző színű festékekkel. Valahonnan műholdas adást loptunk, és így rövidesen megkezdhettem tanulmányaimat az angol nyelv területén, köszönhetően a szigetországi zenecsatorna felemelkedésének.

Nyolc évesen elmondhattam magamról, hogy kijutottam külföldre, miután '86-ban már érezhető volt a változás büdös szele, így kiengedtek minket egészen a hírneves Fekete Tengerig, ami nagy szó volt akkoriban. Anyám a bolgár tengerparton már az első napon sirálybelet hányt, majd egy héten keresztül az egész kiéheztetett Kelet-német kemping-közösség a sátrunk oldalában csorgatta a nyálát a szalonnás rántottánk illatbombájától minden reggel. Az üzletekben néhány eltévedt konzerv-paradicsomon kívül nem sok mindent lehetett kapni, és minden reggel hétkor sorba lehetett állni a kenyérért.

Mire hazatértünk, Michael Jackson kiadta a „Bad”-et, Madonna pedig magához

nyúlt előben a színpadon. Erre már a szovjetek is besokalltak, és lehúzták a rolót, majd módszeresen kivonultak az országból. De persze nyitva hagyták az ajtót, így hát azonnal megkezdte dicsőséges uralmát felettünk is a nyugati kapitalizmus. Beözönlöttek a fényesre csiszolt, minden vágyat kielégítő, és könnyen megkapható kultúrhordák, és megkezdődött a mézszárlás az elmékben.

Felemelő időszak vette kezdetét. Az általánosban kitűnő tanuló voltam, mert akkor még hittem a győzelemben, mint minden valamire való vidéki srác. Sho Koshugi filmeket néztem videón, és Gombay Dance Band-et hallgattam az első lemezeim közül, melyeket a könyvesboltban lehetett kapni. Idióta focistafrizurám volt, a helyi, idősebb fodrásztanuló lányok meg rajtam vizsgáztattak. Aztán a tizenkettedik születésnapomra kaptam egy igazi walkmant, amit évekig nem vettem le a fülemről, és a mai napig megvan az a hatszázvalahány sorszámozott, kézzel megírt és megcímzett audiokazetta, melyek ifjúságom gerincét képezték. Mindent felvettem a rádióból, ami érdekelt, és ha kellett a televízió elé tartottam

a magnót, hogy egy az egyben felvegyem a dalt, amit máshogyan nem lehetett beszerezni. Megbojdult a szervezetem és nem tudtam csillapítani.

Sport tagozatos gimnáziumba kerültem, ahol felgyülemelő haragomat és pusztító energiáimat próbáltam levezetni az atlétika szétkaszált mezején. A négy év alatt szerény sikereket elérve kezdtem megérteni az élet lényegét, és az első komolyabb csalódások után majdnem készen álltam a jövőmre. Mint bármely tizenhat éves, azt hittem, hogy minden amit tudok, bőven jó, és kit érdekelt a semmiről sem szóló jövő. A sport tagozatosok annyira népszerűek voltak a gimnáziumban, hogy még a diákdíri választást is megnyertem egyszer. Az idő folyamatosan csőre töltve rohant el a szemem előtt. Negyedik év végén elvesztettem a szüzességemet egy csúnya, kövér lány társaságában, fél üveg vodka mellékhatásaként. Pár nappal később, amikor végzősként megkérdezték tőlünk, hogy merre tovább, a legtöbben már céltudatosan irányra álltak, jómagam még csak azzal voltam tisztában, hogy nem akarok bevonulni katonának, és az akkorra már

elhatalmasodott zenei szenvedélyemet szeretném kiélni bármi áron.

Pedig már az elején tudnom kellett volna, hogy nem fog működni. Most már bánom, hogy hallgattam a kollégiumi nevelőtanáromra, miután a pályaválasztási tanácsadóból kijövet azt véleményezte nekem, hogy mégse foglalkozzak a teszt eredményével, miszerint az újságírói szakma a leginkább testhez álló számomra. Lévén akkor ő már tapasztalt firkász a helyi újságnál, azt nehezményezte, hogy ez a szakma igen nehézkes előrejutási lehetőséggel kecsegtet. Ez akkor bizonyára így is volt, csak hogy senki sem számolt az internettel. Én is alulértékelttem a jövőt, vagy inkább egyszerűen csak nem akartam tudomást venni róla.

Álcázásból a rendőriskolába jelentkeztem azzal a céllal, hogy e barátságos közösségben töltsöm le az akkor még divatban lévő katonasági szolgálati időmet, és így legalább minden nap hazajöhetek, ráadásul év végén mindenféle felelősség nélkül leléphetek. Arra már a második nap rájöttem, hogy az utazással egybeszámított reggel hattól este nyolcig tartó oktatás nem sok időt

hagy kiélvezni a szabadságból, a büntetési kényszerben szenvedő kobra kommandósok pedig a legkevésbé sem vicces figurák.

A rendőrségnél megtanultam kúszni meg mászni, miközben rendszerellenes szövegvilágot képviselő együttest alapítottam, és hétvégeként az országot jártam a fellépésekkel. Amikor hétfőn reggel megint bent voltam a katlanban, megpróbáltam nem figyelembe venni magamat, és végigjátszani a játékot. Külső helyszínekre kivonulva egészen szórakoztató is tudott lenni a dolog, mivel ilyenkor rendszerint beszívtunk már kora reggel a tanoncokat kivonultató platós teherautó hátuljában, és egész délelőtt, ide-oda téblábolva, jókat vihorászva lövöldöztük egymást festékpatronnal az erdőben. A gyakorlat felénél, délben, az ebéd gyanánt elénk helyezett élelmiszer aztán lehozott mindenkit a füről, és az aznapi kiképzés második fele már mogorván telt.

A rendőrségnél a legtöbben lekurvaanyáztak, amikor év végén könnyes szemmel elbúcsúztam zsebemben a leszerelő papírral, fejemben meg azzal a jóleső érzéssel, hogy nyolc hónapig élveztem a fenevadak

vendégszeretetét, és végigcsináltam. Ettem, ittam, ruhát kaptam, év végén pedig köszönjük az együttműködést.

Füstös lemezeket kezdtem el készíteni, esténként pedig továbbgyártottam a kisbaltákat. De még mindig nem tudtam eldönteni, hogy mihez kezdjek hivatalosan, mialatt néhány egykori osztálytársam már javában egyetemmet váltott. Megpróbáltam megfejtetni érdeklődésemet valami olyan dolog iránt, amely a való világban is hasznosítható, ezért reklám-marketing képzésbe fogtam, amely újabb két évre alibit adott zenei karrieremhez. Ami azt illeti nem is voltam olyan rossz, no meg a '90-es évek zeneileg ideális táptalajnak bizonyult az elkövetkező húsz évre.

Imádtam ezt a korszakot. Elmém teljesen felszabadult, és elkezdtem habzsolni az élményeket, nem tudván, hogy a tárhely véges. És akkoriban még az embereket is szerettem. Meg akartam ismerni mindenkit, és akármilyen buliba keveredtem, legalább újabb öt látszólagos barátal lettem gazdagabb. Minden hétvégén felléptünk valahol, vagy egy másik banda koncertjén vedeltük a pilzenit, és szívtuk a holland

importot. Annyira elhivatottak voltunk zenei kultúránk terjesztése iránt, hogy jóformán semmi más nem motiválta napjainkat. Még álmunkban is ezt csináltuk.

Ebben az időben tömérdek kiváló lemez született a nemzetközi porondon, melyek később legendákká váltak, és újrafinomították őket. Igaz, közben meghalt Freddy Mercury meg Isaac Asimov, de a kozmikus energianyalábok nélkülük is tették tovább a dolgukat. Mire észbe kaptam már véget is ért egy évezred, és három nullás pezsgőspoharakkal koccintottunk a világvégére meg a számítógépes rendszerek összeomlására egy ócska, D kategóriás kocsmában, ahol lakodalmas techno szólt.

Nagyjából ekkor döntöttem el, hogy egyedül folytatom tovább a zenélést, mint szóló előadó, aki magának készíti a lemezeit. Végül is az egész az egóról szól. Így is lett. A következő tíz évben kiadtam egy rakás felesleges lemezt, ami nem sok embert érdekelt, de nekem jó volt illúzió gyanánt meg pszichiáter helyett.

Közben elég korrekt feltételek mellett sikerült elhelyezkednem egy építkezési vállalkozónál, úgy, hogy semmit sem tudtam

az építkezésekről. Nem is telt el eseménytelenül a következő fél év, kivált, hogy a főnököm egy igazi mészáros volt. Reggel nyolckor rutinszerűen remegett a gyomrunk, amikor beléptünk az irodába, ahol ez a kis köpcös, Hitler-bajszos parikajancsi már javában dobálta a mobiltelefonokat a márványpadlóra, miközben habzó szájjal ordított valamelyik szakmunkása arcába. A szakmunkások nálunk csak papíron voltak szakemberek, gyakorlatilag a sarokról összeszedett munkásbérecek harcos nemzedékének leszármazottjaiként aposztrofálták magukat, de állításuk szerint bármit képesek voltak megcsinálni. Így került sor medencék beépítésére, ajtók, ablakok, garázskapuk beszerelésére és egy egész komplett iskola felablakozására. Ezek a megbízások a mai napig teljesítetlenek, vagy pedig megbuktak a technikai átadásnál különféle hiányosságok tekintetében.

Gyorsan kellett váltanom, mielőtt az idegosztályon kötöttem volna ki, így hát továbbálltam egy másik különhöz, és lassacskán rájöttem, hogy minden főnök egy mocskos lelki-terror specialista, jó munkahely

pedig nem létezik, továbbá hogy nem bírom elviselni, ha irányítanak.

Ez a másik kisköcsög is kisebbségi komplexusban szenvedett, és szertett volna mindent átlátni, ezáltal irányítása alatt tartani. Mint ahogy fajának többi példánya, ő sem bízott senkiben, és kisebb összegért is eladta volna az anyját. Neki is Hitler-bajsa volt, de legalább nem volt kövér kismalac. Itt egy kicsivel tovább húztam, de a helyzet tarthatatlanná vált, főleg, hogy a barátnőm terhes lett.

Gyereket készíteni baromi könnyű dolog, ez már számtalanszor bebizonyosodott, mint ahogy az is, hogy ezzel arányosan mennyire nehéz épkezláb módon felnevelni őket. Mindenhez a legfontosabb hozzávaló a tőke, melynek megszerzésére a legegyszerűbb módszer, ha az ember beáll egy multinacionális céghez robotnak. A robotok úgy vannak kitalálva, hogy jó sok ideig bírják egy mukkanás nélkül (egyéb esetben a hibás a darab), tovább, mint egy mosógép vagy egy háztartási hűtő. Én pedig egészen hasznos robottá lettem, és a vállalat francia főcápái még csak nem is sejtették, hogy mennyire gyűlölöm őket. A

zene akkoriban kezdett kifulladásni, reggel ötre jártam dolgozni és a gyerek folyamatosan ordított és akart. Aztán meghalt Arthur Miller is, Hunter S. Thompson pedig kinyírta magát, ha már a cucc nem bírta ötven év alatt. Sötét felhők gyülekeztek a játszótér felett.

Mintha a zenélésből is kezdtem volna kiöregedni. Az új generációs srácok már az újabb előadókra voltak kíváncsiak, nem pedig ránk. Kellett nekik a vérfrissítés. Az általunk kitaposott úton jól lehetett haladni, és könnyebben célba lehetett érni, kevesebb erőfeszítéssel. Megvoltak a lehetőségeik, amelyek nekünk a '90-es években még nem. És nem is volt ezzel semmi baj. Az ifjúságom a gyerekvállalással véget ért, és egyre nagyobb felelősséget éreztem a jövő iránt. Akkor kezdődtek a gondok.

Habár ténylegesen csak azon a görögországi nyaraláson indult be a katalizátor, amely testemet és szellememet egy minden addiginál nagyobb harcba sodorta. Azon az aprócska szigeten kezdődött el.

Már eleve nem tetszett, hogy a reptéri transzferbusz szállodánkhoz való érkezésekor két hazai animátor várt minket,

mint az utazási iroda beszervezett emberei, amitől rögtön az a kellemetlen kényszeredettségek érzés kezdett felpuffadni a gyomromban. Ott állt ez a két szerencsétlen, akit arra szerződtettek egész nyárra, hogy hülye turistákat istápoljon, de mindez csak arra volt jó, hogy egy héten keresztül nekünk kellett figyelni rájuk, és már-már kisebbfajta családként működünk a hét végére. Jól egymáshoz szoktunk.

Nyaraláskor az ember kissé meg van szédülve, könnyed és befolyásolható. Képes átbillenni olyan oldalára is, amelyről addig is tudta, hogy benne rejtőzik, ámde hiányzott még néhány lökés, hogy felbukkanjon. Ilyenformán váltam vegetáriánussá a görög nyaralás alatt, a két gasztro-imposztor hatására, és onnantól kezdve vagy egy évig nem ettem húst. Aztán most nézhetem mi lett belőlem három év alatt. Egy biorobot.

Az étkezési szokások direkt megváltoztatása bizonyíthatóan hatással van a közérzetre, ezen felül a jellemre is. Alapvető tulajdonságaim megmaradtak, de egyre inkább belebolondultam abba, hogy egészségesebb életet éljek. A dolgok hozták magukat egymás után, először lassan,

óvatlanul, aztán egyre sűrűbben. A nyaralás után fél évvel elkezdtem kondizni. Aztán jött a vércsoportdiéta, ahol hús híján szójafehérjével tömtem magam. Ez beütött. Érdekes változásokat figyeltem meg magamon. Élénkebben tudtam szexelni, de sokkal kitartóbbá váltam, valamint nagyobb önfegyellemmel kezeltem az érzést. Kezdttem örülni magamnak, és annak, hogy egyre közelebb kerülök a testi és szellemi tökélesedés felé. De az úgynevezett sorsunk lám tényleg meg van írva, és előbb utóbb életünk minden pozitív vagy negatív pillanata visszacsapódik ránk. Olykor talán egy egész élet egyszerre. Most legalább is így érzem

Valami egyszerre megváltozott. Egyik napról a másikra iszonyú fejfájás kezdett gyötörni, folyamatosan, megállás nélkül, percről percre, minden pillanatban, Nincs reklámszünet. Azóta egyfajta mély nyomást érzek, melyet csak az időjárás meg a frontok befolyásolnak.

A fejfájás egyszerű dolog, és hatásos. Az okok kiszűrése ez esetben azonban feletébb kiábrándító hatással bír. Lássuk csak:

Voltam már a fül-orr-gégészeten, a neurológián, három különböző háziorvosnál nagyjából összesen tizenkétszer, egy gyógymasszőrnél, egy svéd masszőrnél, egy csakrakezelésen, egy gerinctrénernél, egy belgyógyásznál, na és az ortopédián. Aztán ott volt még a nyaki röntgen, nyaki ér-ultrahang, a fizikoterápia, egy jó kis végbéltükrözés vastagbélmosást követően, közben meg egy nagy rakás laborvizsgálat. Csináltattam lúdtalpbetétet, és vettem rózsakvarcból készült nyakláncot az elektromos sugárzás ellen. Két hétig használtam nyakmerevítőt és tartásjavító hevedert is. Végigcsináltam egy kéthónapos gomba diétát. Az már nehézsúly. De egyik sem oldotta meg a fejfájásomat. Most homeopátiás cseppeket tolok. Szart sem ér. Így hát marad a túlélés és a szívósság megőrzése, mert:

A fájdalommal két dolgot tehetsz: vagy feladod, és kicsinálod magad, vagy pedig megszokod és felülemelkedsz rajta. Engem ez a fájdalom minden nap arra ösztönöz, hogy túléljem, hogy vasfegyelemmel álljam a megpróbáltatásokat, hogy végül én maradjak talpon. Lehetséges? Még nem hiszem el, de

minden pillanatban a lehető legegészségesebben próbálok élni:

Nem eszem fehér lisztből készült termékeket, csak rozslisztet. Nem iszom tejet, és csak sovány tejterméket fogyasztok. Ezen felül rizs, zab és mandulatej jöhet még szóba. Kerülöm a cukrot és szinte csak nyírfacukrot használok. Nem eszem sertést, és semmilyen belsőséget. Nem fogyasztok panírozott, rántott húsokat, vagy zöldséget, és semmilyen körülmények között nem eszem sült krumplit, vagy más zsírban tocsogó, hevített olajon érlelt mérget. Nem iszom alkoholt, szénsavas vagy egyéb cukrozott és színezett italokat, vagyis semmi mást nem fogyasztok csak vizet és teát. Nem eszem felvágottakat és töltött húskészítményeket, valamint elvetek bármi olyat, amiben mesterséges színezék, ízfokozó, csomósodást gátló, térfogatnövelő, keményítő vagy élesztő található. A boltban módszeresen végignézem minden termék címkéjén az összetételeket. Nem eszek csokit. A vasárnapi ebédeken a cukrászsütemények is szétszáradnak miattam. Egy biorobot lettem, akinek az étkezés már nem nyújt élvezetet, hiszen csak biológiai szükséglet, amelyet a

tökéletes étrenddel lehet leghatékonyabban kielégíteni.

Hetente legalább négyszer egy órát sportolok. Úszom, biciklizem, időnként kondizom, és másfél éve jógára járok, a szobám falán pedig egy papíron ez áll: NE ADD FEL!

Vicces és bosszantó egyben, hogy egy jobb életre törekedtem, és egy nehezebbet kaptam helyette, s mintha valami fordított arányosság lenne a helyes és az igazságos között, az életem pont attól lett fájdalmas, hogy jobbra akartam tenni. Hogy mi bajom van? Mai napig nem tudom. Valószínűleg a testemben felgyülemlettek a nehézfémek, a környezetből belémpumpált ólom és higany, aztán jól lelassították a véretem és ezzel az oxigénszállítást. A gyomromban ennek hatására gombásodás alakult ki, ami pedig felszívódási zavarhoz vezetett. Ha minden igaz ezt már legyőztem. Jelenleg egy zöld löttyöt iszok, amit a népi gyógyászat agyalt ki méregtelenítésre. De a nehézfémek eltávolítása nagyon lassú folyamat. Még van néhány hónapom. Most valami sarat iszom, hátha az segít. Ez a harmincnegyedik próbálkozásom.

De a testem megerősödött és lassan készen áll. Hogy mire, azt nem tudom, de valószínűleg soha nem lesz vége. A fejfájás mellé kialakult egyéb együttthatók, melyből olybá tűnik, minél inkább egy egészségesebb életmódra törekszel, annál inkább belebetegszel. Az egyik baj hozza a másikat, mintha a sorsod tesztelni akarna, hogy mennyit bírsz.

Az az érzés, amikor nyolc különböző egészségügyi problémával futod a napjaid. (latin név) következtében kialakult ürítési nehézségek, mind a széklet, mind a vizelet irányában. Az kettő. Ugyanezen akut izomtónus elváltozás miatt kiújuló hát és derékfájás. Amikor úgy sajog az egész hátad, hogy nem ülhetsz le. Ha állsz, vagy fekszel, semmi gond, de amint kicsit is leülsz, egyből érzed. Aztán: kétoldali fogínygyulladás a fogaknál kialakult helytelen hajlási irányban, illetve ennek együttthatójaként a folyton beszoruló ételmaradékok megnövekedett százalékarányának következtében. Plusz egy kezelés hónapokig eltartó utóhatásának középső fázisa a másik oldal alján. Az már hét. És végül felteszi az i-re a pontot a mindig

jelen lévő, állandósult fejfájás, amely másfél éve tart.

Közben nem ehetsz mást, csak rozskenyeret, rizs, húst, zöldséget, almát, sajtot és joghurtot. Ami azt illeti, majdnem minden más tiltott.

Az emberek tovább sétálgatnak az utcán. Semmi baj haver. A hátam olyan, mint egy lakótelepi panelfal. Nyomja szét a múltam.

Szóval itt tartunk, és módfelett vicces, hogy mégis mennyit erőlködöm nap, mint nap azon, hogy elérjem a következő reggel öt órát, hogy aztán újra nekivágjak, és megpróbáljam legyőzni magam. De minek is? Amikor percről percre bővül a listája azoknak az elveknek, ideálnak, módszereknek, amelyben nem tudok hinni többé. Amikor már nem érdekelnek az emberek, hogy mi van velük, és miben vesznek részt. Nem járok ki sörözni, nem veszek részt alkalmilag szervezett házibulikon, és nem számít sokat, hogy mi van a zenével. Feleslegesen figyelem a jégkorong eredményeket is, de úgy látszik, ez a modern kori társadalmi beidegződés, a birkásítás egyik alappillére, a figyelemelterelés jól bevált eszköze, a „Cirkuszt a népnek” ősi módszere már

menthetetlenül belém ivódott. Összeesküvés-elméleteket tárolok otthon a merevlemezen, és gyűlölöm a világot, ahogy működik, miközben olyan szép. Csak már nem tudok mit kezdeni vele, mert hiába. Elvesztettem az emberiség iránti gusztusomat, és kevés dolog maradt csak, amit szeretek.

Ami egykor fontos volt számomra, majdnem minden eltűnt, vagy csak a morzsái maradtak meg bennem. Bágyadtan mosolygok az ifjúkori hévre, ha szembe jön velem az utcán, de ha lehet, kerülöm. Én már tudom, hogy bele lehet fáradni ebbe is, és hiába akarjuk, hogy mindenki úgy gondolkodjon, mint mi, végül egyedül maradunk.

Amígahalál

Január huszonegyediké volt, hajnali három. Akkor kezdődött.

Abban az évben semmi lényeges nem történt, habár Montrealban a Canadiens zsinórban harmadszor nyerte meg a Stanley Kupát néhány hónappal a születésem után, de nekem az első emlékem csak két éves

koromból van, amikor is derékig majszolom a csoki-tortát dédike teraszán. Dédikéről egyébiránt vegyes érzelmeim vannak, mivel egyszer egy egész ezrest loptam el a szekrényéből, aztán otthon magam elé képzeltem a pillanatot, amikor rájön, hogy nincs meg a pénz. Pár órával később loholva-nyargalva robbant be a kiskapunkon roncsszínű biciklijével, habzó szájjal, riadt tekintettel, na és akkor éreztem meg először a szégyen ízét. Annyira öreg volt már, hogy folyton remegett a kezében a kanál, ahogy lassú haldoklással szürcsölte a levest, aztán felitatta kenyérrrel a tányér aljáról a végét. Egy következő nyáron ott találtam meg a kanapén elszenderedve, és szóltam a mamának, hogy dédike végleg elaludt.

De hát ez már jóval később történhetett, hiszen közben ovis koromból is rengeteg emlék bennem ragadt. Anyám a nyomdában dolgozott, egészen odáig, hogy a világra hozott engem, apám pedig buszsofőrként kereste a betevőt, így hát rá nem nagyon emlékszem azokból az évekből, egészen odáig, hogy egyszer csak elváltak – utána meg azért nem.

Mi az öcsémmel nem értettük az egészszet. Apuval az volt a szokásunk, hogy mindkét lábfejét elfoglalva rátelepedtünk a mozgásterére, és mivel oly könnyűek voltunk, ő úgy ment végig a folyosó a konyha felé, hogy rajta csimpaszkodtunk. Nagyon szerettük ezt a játékot. Aznap este is ugyanígy csimpaszkodtunk mindkét lábára, amikor elment. Attól kezdve nagyon ritkán láttuk. Időnként visszajött, hogy felpakolja könyveit, és egyéb holmiját, amivel feltöltheti új életét, amelynek mi már nem lehettünk részesei még évekig. Olykor egyszer elvitt minket Tóserdőre nyaralni, ahol aztán bepótoltuk az egész évet, és nagy kortyokat ittunk a szabadságból. Ennek jelentőségét csak később értettem meg, amikor láttam, milyen szigorral és vasfegyelemmel neveli időközben érkezett mostohatestvéremet, s hogy milyen jól jártunk, hogy nekünk ezt nem kellett elszenvedni.

Tóserdőn boldog nyarakat töltöttünk így közösen, meg hát mindig volt valami gyerek a szomszédos nyaralók valamelyikéből, aki hozzánk csapódott. Különféle elfoglaltságokkal ütöttük agyon az időt, és felszabdaltuk a nyarat. A part menti

szivarfa terméséből például bombázó repülőgépeket gyártottunk, a szikkadtabb napokon meg fűszállal halásztunk cserebogarat a kiszáradt földből. Valaki szerzett egy szakadt pénztárcát, amelyet üresen az út szélére helyeztünk, a végére pedig vékonyka madzagot erősítettünk, hogy a kellő pillanatban legyen mivel berántanunk a közeli bokrokba, ahol lapulva vártuk áldozatunkat. Nagyon sokan bedőltek a trükknek, és volt, akik a pénztárca után mentek, amikor elékezdtük visszahúzni. Akkor aztán menekültünk, nehogy elkapjanak mindet sűrű káromkodásaik közepette.

Az üzletekben még csak poharas Leo jégkrémet lehetett kapni, és az oviban is poharas teetj vagy kakaót ittunk minden reggel, kivételes ünnepeken pedig brióst. Máig emlékszem az óvoda kerítésén sziesztázó szőrös hernyókra, ahogyan szürkés selyempihéik áttetszenek a délutáni napfényben, a tölgyfák árnyéka alatt. Az udvar homokozójában folyton sajtkukacokat gyűjtöttünk, és fából meg kukoricahéjből lovacskákat készítettünk az egész csoport számára. Aztán volt, hogy tejfölös pohárból

bábfigurákat ügyeskedtünk össze, és azokkal játszottunk, amíg el nem szakadtak. Ha rossz volt az idő, a fiúkkal fatorony várat emeltünk, a lányok meg addig buta táncokat találtak ki. Táncolni – na, azt aztán már akkor is nagyon utáltam. A tekintetben az egész ovit sikerült megúsznom, kivéve a ballagást, amelynek a végén mégiscsak össze kellett állnom egy lánnyal, akinek persze gyönyörű volt, és én nem mertem ránézni se. Tánc közben aztán véletlenül ráléptem a lábára, és onnantól kezdve évekig nem köszönt nekem, még később sem, mikor már gimibe jártunk. Egyszer pedig összevesztem a legjobb barátommal, Detrével, és a dadus keresztbe ikszelve leragasztotta mindkettőnk száját sebtapaszokkal, mint a régi Tom és Jerry rajzfilmekben.

Anyám akkor már a rendőrségnél dolgozott, és minden reggel át kellett buszoznunk a közeli városba, ahová ő dolgozni, én meg oviba jártam. Korán keltünk, a hajnalnak adtuk első leheletünket. Nagypapát általában a borotválkozó tükör előtt találtuk, ahol minden reggel szertartásosan, elnyűtt Derby krémes pamacsával és kopott zsilettpengéjével

komótosan elborotválkozgatott. Nagyapáék velünk laktak, vagyis hogy mi laktunk nagyapáékkal, illetve mindenki együtt lakott, amíg apánk el nem költözött.

Azután az öcsémmel és anyával aludtam egy szobában, és emlékszem, hogy az ágy mellé készített bilin egyszer fél órát trónoltam hajnalban, mert anyám valamiért nem volt bent a szobában, és én nem akartam kiabálni, hogy végeztem, mert akkor felébredt volna a testvérem. Ott aludtam a bilin, mikor anyám visszajött.

Borzalmasan nagy család voltunk mielőtt apám ketté nem tépte az egészet, de megfelezve is kész színházat tettünk ki, lévén szüleinknek három testvére mindkét oldalon. Amikor szüretkor vagy disznóvágáskor felvonult az egész brigád a nagyiek kertjébe, mi gyerekek, akik egyszerre megszámálhatatlanul sokan lettünk, és be voltunk tiltva a szobába, hogy ne akadékoskodjunk, meg vigyázzunk egymásra és a kisebbekre, folyton kiagyaltunk valami mutatványt, mire az öregek végeznek. Ez eleinte abból állt, hogy minden gyerek betanult valami produkciót, amire képes volt, és mikor eljött a vacsoraidő, esti gálaként az

étkezés előtt bemutattuk műsorunkat. Volt aki verset mondott, mások énekeltek, vagy egész egyszerűen táncolni kezdtek. Aztán mikor idősebbek lettünk, már színházi előadásokat szerveztünk össze. Délelőtt megírtuk a darabot, délután begyakoroltuk, aztán este előadtuk. Emlékszem, hogy mindig Bea írta a szöveget, mert ő már akkor tudta, hogy tanár akar lenni, és mi, többiek, megkövettük az utasításait, megosztottuk észrevételeinket. Jól bennragadt a fejemben az a pár sor, amit az első évben, az első igazi darabunknál kellett mondanom, amelyben orvost játszottam, és az egyetlen mondatom volt, hogy: *Nicsak, nicsak, ez itt egy bicsak, vagy nem is bicsak, inkább csak véső, de kihúzni már késő.*

Anya nagyon sokat fáradozott értünk, amikor egyedül maradtunk. A kandallót fával kellett tüzelnünk, ami csakhamar elégett, míg mi aludtunk, így anyám már hajnalban fent volt, hogy újra megpakolja, hogy mire reggel felkelünk, valamelyest bemelegedjen a lakás. De a keményebb teleken ez sem volt elég, és gyakran harisnyában aludtunk. Az öcsémmel olyan picik voltunk még, hogy az ajtóra szerelt benti hintán mindketten megfértünk,

és egymás hátának dőlve himbálóztunk, ha megengedték. Amikor nagyobbak lettünk még mindig elég jól el tudtuk foglalni magunkat divatos játékok híján is. Áthívtunk egy szomszédot, vagy valamelyik unokatestvért, aztán meg órákig macskaegereztünk a hosszú folyosón.

Az oviban egyetlen ovónéni volt csak a mi falunkból, ezért őt különösen kedveltem, és délutánonként, míg anyura vártam az udvaron, mindig az ő kezét fogtam. Egy rubintvörös ékköves gyűrűt hordott a kezén, és én mindig azt bámultam. Egy egészen különös, vörös, kaleidoszkópvilág tárult fel benne, amit sokáig el tudtam nézegetni, mert más volt, mint az itteni, kinti. Aztán, mikor a buszon ültünk már hazafelé, mindig elmeséltem anyámnak, meg a velünk utazó idősebb unokanővéremnek és iskolatársnőinek, hogy miket láttam a gyűrűben. Ők már nagyoknak számítottak, azért mégis a mai napig szívesen emlékszem vissza rájuk, mert úgy beszéltek velem, mintha egyidősek lennénk. Minden titkukat megosztották egymást közt és persze velem is.

Az akkori körülmények vidéken mai szemmel meglehetősen szegényesek voltak, de talán pont ennek köszönhetjük, hogy mára nem veszítettük el teljesen a realitás érzékünket, épp csak annyira, hogy félnünk kelljen magunktól, nehogy végül azzá váljunk, amik soha nem szerettünk volna lenni.

De azért legalább volt íze a dolgoknak. A kertek végében a két méteres gazban számháborúztunk vagy humóztunk, és rendszeresen gőtét szedtünk a kiserdőben. Nem volt semmi fontos tennivalónk, de ha mégis történt valami, akkor a postás elbiciklizett a kapunkig és szólt, hogy távolsági hívásunk van. Akkor aztán be kellett menni a postára, ahol nagy nehezen sikerült a kapcsolást megesközölni, majd beszélgetni a távoli rokonnal.

Időnként az orosz tankok és harckocsik átvonulása megzavarta a környék nyugalalmát, ilyenkor a megannyi tovahaladó harci jármű már- már látványosságzámba ment, az emberek pedig kiálltak a kapuba, hogy nézzék, mi történik, meg aztán úgy sem tudtak vagy fél óráig átmenni az utca

túloldalára, és egy idő után szükségszerűen felgyülemlettek az út szélén.

De nem sokkal később a szovjetek is besokalltak, és lehúzták a rolót, majd módszeresen kivonultak az országból. Persze nyitva hagyták az ajtót, így hát azonnal megkezdte dicsőséges uralmát felettünk is a nyugati kapitalizmus. Beözönlöttek a fényesre csiszolt, minden vágyat kielégítő, és könnyen megkapható kultúrhordák, és megkezdődött a mézárálás az elmékben.

Mi még kicsik voltunk, és semmit nem fogtunk föl ebből tudatosan, csak éltük tovább a gyerekkorunkat, immár iskolásként, kék tanköpenyben, vagy anélkül. De ugyanúgy megvoltak a kis csíntevéseink. Órák előtt például technokollal összeragasztottuk az ujjainkat, hogy aztán végig azon ügyködjünk, hogy le tudjuk szedni a darabokat. Egyszer valami Sho Koshugi filmet néztünk a könyvtárban, mert akkor még ott voltak vetítések délutánonként, és nekem meg már haza kellett volna indulnom. De a film annyira lekötött, hogy végül maradtam. Anyám már tiszta ideg volt, hogy nem érjük el a buszt, és ott toporgott a rendőrség épületének sarkán, azzal a feltett

szándékkal, hogy ha megtalál, megfojt. Aztán megjelentem a túloldalon lefelé hajtott fejjel bandukolva, és odaordított, hogy hol voltam, azt feleltem, hogy foglalkozáson. Ekkor megenyhült, és átölelt, majd azt mondta, félt hogy elvesztem. Azóta sem mondtam meg neki, hogy hazudtam, és néha még mindig lelkifurdalást érzek emiatt.

A másik hasonló eset az volt, amikor megszöktem hazulról. Mindenkiel előfordul az ilyesmi. Már, hogy besokall, é hirtelen úgy érzi, szembe kell mennie a józan eszével, és csak az ösztöneire, meg a haragjára kell hallgatnia. Már nem tudom, min vesztünk össze, de amikor azt mondtam, hogy akkor inkább elmegyek, ő meg visszakézből felém csapta, hogy jó, akkor menj, én fogtam magam és mentem. Órákig bolyongtam az utcákon kisírt szemmel, majd úgy döntöttem, hogy felkeresem apámat, az egyetlen embert, akihez mehetek. De apám nem volt otthon, csak az új felesége, és a mostohatestvérem, ezért továbbmentem az egyetlen emberhez, akihez mehettem, apám egyik barátjához, akinél tudtam, hogy gyakran megfordul. De Janiéknál sem volt. Jani - mert már akkor is olyan szívesen segítő típus volt - rögtön

felajánlotta, hogy elvisz oda, ahol tudomása szerint apám tartózkodik, vagyis mostohanagyiekhoz. Ott aztán nem tudom, mit vártam attól az embertől, aki hat éves koromban elhagyott, és utána mindig egyedül kellett mennem bevásárolnom. Végül hazakerültem, ahol anyám már repedtre sírt szemekkel várt, és megint elmondta, ennyire hiányoztam neki, és bocsássak meg. Azóta nem sokat veszekedtünk. Éltük tovább az életünket a jól megszokott kerékvágásban apa nélkül.

Egyszer egy szatír levetköztette és megfogdosta az egyik osztálytársamat hazafelé menet az iskolából, és anyám hallgatta ki a kislányt. Már nem emlékszem ki volt az, de nagyon sajnáltam azt a lányt, és arra gondoltam, később rendőr lehetnék. Anyám nem örült ennek, és amikor vége lett az általánosnak, meg a gimnáziumnak, kézzel-lábbal tiltakozott, nehogy oda menjek. Ám én hajthatatlan voltam, és jelentkeztem a rendőriskolába, ahová szeptembertől fel is vettek. De arra már a második nap rájöttem, hogy az utazással egybeszámított reggel hattól este nyolcig tartó oktatás nem sok időt hagy kiélvezni a szabadságból, a büntetési

kényszerben szenvedő kobra kommandósok pedig a legkevésbé sem vicces figurák.

A rendőrségen megtanultam kúszni meg mászni, de év végén rájöttem, hogy itt mindenki megszállott, és azonnal el kell tűnnöm. Megpróbáltam a lehető legpuhábban távozni, de a végén így is a legtöbben lekurvaanyáztak, hogy elmegyek. Fialat vagyok még – mondtam – de nem érek rá elrontani az életem.

Ezek után néhány évig az akkoriban menő reklám-marketing képzésben vettem részt, majd a végén elég korrekt feltételek mellett sikerült elhelyezkednem egy építkezési vállalkozónál, úgy, hogy semmit sem tudtam az építkezésekről. Nem is telt el eseménytelenül a következő fél év, kivált, hogy a főnököm egy igazi mészáros volt. Reggel nyolckor rutinszerűen remegett a gyomrunk, amikor beléptünk az irodába, ahol ez a kis köpcös, Hitlerbajszos parikajancsi már javában dobálta a mobiltelefonokat a márványpadlóra, miközben habzó szájjal ordított valamelyik szakmunkása arcába. A szakmunkások nálunk csak papíron voltak szakemberek, gyakorlatilag a sarokról összeszedett

(egyéb esetben a hibás a darab), tovább, mint egy mosógép vagy egy háztartási hűtő. Én pedig egészen hasznos robottá lettem, és a vállalat francia főcápái még csak nem is sejtették, hogy mennyire gyűlölöm őket. Reggel ötre jártam dolgozni, este hatra értem haza, és semmire nem maradt időm. Néha, amikor nem voltam teljesen belefásulva a hétköznapiakba, kimentem kocsmázni a haverokkal vagy elmentem a soron következő házibuliba, de egyszerre azt kezdtem érezni, hogy módfelett öreg vagyok. Noha akkor töltöttem be még csak a harmincat, de az elmúlás visszafordíthatatlansága egyre sűrűbben csapott szájon. Néztem az embereket mindenütt, fiatalokat és öregeket, nőket és férfiakat, kislányokat, fiúkat, és csak figyeltem. Előtte mindig társaságkedvelő ember voltam, elvegyültem az emberek közt, szerettem megtudni, mit csinálnak, hogyan gondolkodnak. Lelkesedtem azért, hogy megoszthassam velük, én hogyan gondolkodom, és felettébb nagy örömmel töltött el, ha netán hatással voltam rájuk. Örültem, ha örültek, együtt néztük a foci VB döntőjét, és mutogattam nekik az új zenéket, melyeket szereztem, ezeket átvették, és

magukba olvasztották, többek lettek tőle. Akkor még éreztem az élet ízét. De mostanra mintha csak keserű utóíz lenne vagy másnapos szájszag és lepedék.

Nem értettem, hogyan tudtam köztük élni. Hogyan voltam képes elviselni a hülye szokásaikat, a szánalmas, olykor már gyerekes erőlködéseiket, és felvett viselkedésmintáikat. Modorosságukat és bájolgásukat. Hogy lehet az, hogy egyesek olyan kíméletlenek tudnak lenni közülük? Milyen természetes állati ösztön hatja őket annyira, hogy érdekből öljenek és elvegyenek? Hogyan válnak annyira kifinomulttá vagy megfontolttá? Miért nem tépi le valaki róluk a megfakult álarcokat? Ilyesmiket kérdeztem magamban, amikor rájöttem, hogy én is álarcot hordok.

Ráadásul meghalt Arthur Miller is, Hunter S. Thompson pedig kinyírta magát, ha már a cucc nem bírta ötven év alatt. Sötét felhők gyülekeztek a játszótér felett.

Az okosok azt mondják, hogy az iszonyú fejfájás, amely azóta folyamatosan, megállás nélkül, percről percre, minden pillanatban gyötör a jelek szerint azért van, mert nem vagyok képes felülemelkedni a

világ romlottságán, nem tudok beilleszkedni, nem találok a helyem. Én azt hiszem, soha nem is találtam, csak azt hittem.

Gyerekként elhittem, hogy mindennek célja és értelme van. Néha ugyan fogalmam sem volt, hogy mit miért teszek, de meg kellett tennem, mert a szüleim vagy a tanárok azt mondták, és ez jó volt így. Korlátok között éltünk, de, mint kiderült az embert korlátok közé kell szorítani, különben lerombol és felfal. A később szabadjára eresztett ideológiák szükségszerűen felsűrítették az információáramlást, és a véleménynyilvánítás túlburjánzását.

Felnőve elhittem, hogy számítok, és nem akartam észrevenni, hogy csak kellek. Nem akartam tudomásul venni, hogy minden csak átverés, egy nagyobb terv része, hogy végig kell harcolnod az életed cseppnyi boldogságfalatokért, hogy beléd rúgnak, visszanyomnak, kiröhögnek, miközben arra gondolsz, te nem tudnál így szándékosan ártani senkinek. Túl jó vagy! – mondják, meg valami farkastörvényeket emlegetnek, nekem meg belefájdul a fejem ebbe az egész megfelelési kényszerbe. Másfél éve ez van.

Nincs reklámszünet. Egyfajta mély nyomást érzek, melyet csak az időjárás meg a frontok befolyásolnak. A fejfájás egyszerű dolog, és hatásos. Az okok kiszűrése ez esetben azonban feletébb kiábrándító hatással bír. Lássuk csak:

Voltam már a fül-orr-gégészeten, a neurológián, három különböző házi-orvosnál nagyjából összesen tizenkétszer, egy gyógymasszörnél, egy svéd masszörnél, egy csakrakezelésen, egy gerinctrénernél, egy belgyógyásznál, na és az ortopédián. Aztán ott volt még a nyaki röntgen, nyaki ér-ultrahang, a fizikoterápia, egy jó kis végbéltükrözés vastagbélmosást követően, közben meg egy nagy rakás laborvizsgálat. Csináltattam lúdtalpbetétet, és vettem rózsakvarcból készült nyakláncot az elektromos sugárzás ellen. Két hétig használtam nyakmerevítőt és tartásjavító hevedert is. Végigcsináltam egy kéthónapos gomba diétát. Az már nehézsúly. De egyik sem oldotta meg a fejfájásomat. Most homeopátiás cseppeket tolok. Semmit sem ér. Így hát marad a túlélés és a szívósság megőrzése, mert:

A fájdalommal két dolgot tehetsz: vagy feladod, és kicsinálod magad, vagy pedig megszokod és felülemelkedsz rajta. Részemről megpróbálom az utóbbit. Mert így helyes? Vagy hősie? Nem. Mert kíváncsi vagyok, mekkora szart tudunk még egymás nyakába halmozni, és hát miért mennék, ha még tart a műsor? Vagy kapcsoljam le mégis a készüléket?

Szóval így állunk, és módfelett vicces, hogy mégis mennyit erőlködöm nap, mint nap azon, hogy elérjem a következő reggel öt órát, hogy aztán újra nekivágjak, és megpróbáljam legyőzni magam. De minek is? Amikor percről percre bővül a listája azoknak az elveknek, ideálnak, módszereknek, amelyben nem tudok hinni többé. Amikor már nem érdekelnek az emberek, hogy mi van velük, és miben vesznek részt. Nem járok ki sörözni, nem veszek részt alkalmilag szervezett házibulikon, és nem számít sokat, hogy mi van a zenével. Feleslegesen figyelem a jégkorong eredményeket is, de úgy látszik, ez a modern kori társadalmi beidegződés, a birkásítás egyik alappillére, a figyelemelterelés jól bevált eszköze, a „Cirkuszt a népnek” ősi módszere már

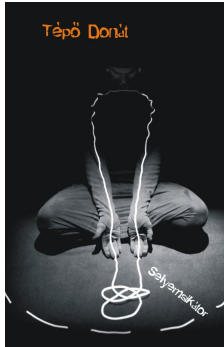
menthetetlenül belém ivódott. Összeesküvés-elméleteket tárolok otthon a merevlemezen, és gyűlölöm a világot, ahogy működik, miközben olyan szép. Csak már nem tudok mit kezdeni vele, mert hiába. Elvesztettem az emberiség iránti gusztusomat, és kevés dolog maradt csak, amit szeretek. És pont ettől betegedtem meg. Ez miatt nem fogok soha meggyógyulni, és az életem immáron kettészakadt: az első harminckét év volt a régi életem, amelyben szakadatlanul kerestem a válaszokat és az összefüggéseket, próbáltam tenni valamit azért, hogy a dolgok jó irányba forduljanak, de úgy fest a tömeg nagyobb együtthatója ezt eleve lehetetlenné tette, és csak idő kérdése volt, mikor omlik össze a rendszer. A második életemet attól a pillanattól kezdve datálhatom. Minden évben egy adott napon meggyújtok egy afféle születésnap gyertyát, amely jelzi a gyaníthatóan nem túl hosszú replikámat az időben. Két hónap múlva esedékes a kettes szám meggyújtása. Sajnálatos módon nem tudom, hol a vége, vagy, hogy valóban megváltás lenne-e valamelyik küszöbön álló gazdaságpolitikai vagy környezetváltozási, természeti katasztrófa, amely elsöpörne

mindent, és már nem kellene tovább agonizálnom. Minden nap ezzel kelek, és bámulom a semmit.

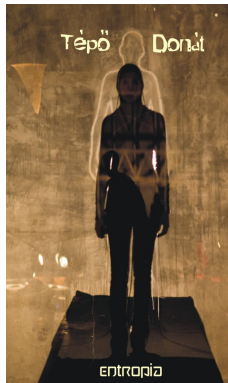
Ami egykor fontos volt számomra, majdnem minden eltűnt, vagy csak a morzsái maradtak meg bennem. Bágyadtan mosolygok az ifjúkori hévre, ha szembe jön velem az utcán, de ha lehet, kerülöm. Én már tudom, hogy bele lehet fáradni ebbe is, és hiába akarjuk, hogy mindenki úgy gondolkodjon, mint mi, végül egyedül maradunk.

VÉGE

Szerezd be, ha mered:

Selyemsikátor (2010, Versek)

Entrópia (2011, Novellák+1 dráma)

Tépő Donát*Rétegek

2012

ISBN

Felelős Kiadó: Grafilux Kft

Dabas, 2370 Zlinszky Major

Tel: 06-29-560-440

Fax: 06-29-360-069

Borítóterv: Tépő Donát

Front fotó: Szegfi Róbert (szegfifoto.hu)

Hát fotó: Bese Zoltán (www.fotobese.com)

Partnereim:

www.irodalmiradio.hu

www.4dimenzio.ning.com

www.holnapmagazin.hu

www.katapult.web44.net

www.ambroozia.hu

www.gorbekor.hu

Én meg:

tribe@dabasnet.hu

www.tepodonat.hu

www.kortarsvers.hu

